

Airbus – cele 42 de secunde fatale

Manșele nu răspundeau la comenzile piloților

■ Erau deteriorate cablurile ?
Ipoteza unei explozii în cala de bagaje nu poate fi, încă, exclusă

pag. 5

Două reviste într-una singură

ATENȚIE: Nu primești FLACĂRA fără Flacăra BIS sau invers !

Flacăra BIS
magazin

Demi Moore
face strip-tease

„Bea-ți laptele și stai liniștit!”

- Carne vie, calitatea a III-a
- Salvați de la moarte pe Lună
- Prinți moștenitori căsătoriți cu fete din popor
- Familii mixte în România
- Secretul picioarelor frumoase

Reporter prin Bucur
Carne vie, c

Nr. 16 ● 18 – 24 aprilie 1995 ● 24 pagini - 500 lei - 3.70 DM ●

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
EUGEN CHIROVICI

Acasă la...

**Maestrul
DAN GRIGORE**

■ Pare incredibil, dar primul premiu I-a primit abia în 1994 !
De la FLACĂRA.

pag. 8-9

TELE
abc

Înaintea
conferinței
de presă de
luni,

MIHAI TATULICI
dezvăluie în FLACĂRA
modul în care
„învățătorul” înfige
„CUȚITUL ÎN SPATE”

pag. 10

Simultan în ringul roșu

**Meciul dintre Năstase
și aliați continuă**

pag. 5

KAPPA

răspunde
scrisorilor primite
la redacția FLACĂRA

pag. 10

FONDATĂ 1894

O NOUĂ EMISIUNE DE ACȚIUNI LA BANCA AGRICOLĂ

Avantaje:

- dreptul la vot în adunările generale ale acționarilor
- dreptul de a încasa dividende
- dreptul de a negocia la bursă

Prețul unei acțiuni 27.400 lei (5.000 lei valoarea nominală și 22.400 lei prima de emisiune);

Acțiunile sunt nominative și sub forma titlurilor cumulative de 5; 10; 20; 40; 100; 200 acțiuni;

Oferta publică se adresează tuturor persoanelor fizice și juridice din țară și străinătatea.

**OFERTA PUBLICĂ
PENTRU SUBSCRIERE A ÎNCEPUT LA
27 FEBRUARIE 1995
LA TOATE UNITĂȚILE SALE
BANCA AGRICOLĂ VĂ AȘTEAPTĂ!**

BANCA AGRICOLĂ

BANCA AGRICOLĂ

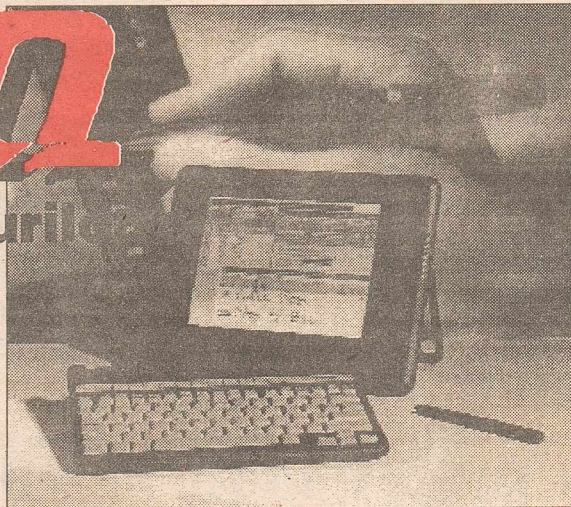
COMPAQ

#1 Mondial în industria PC-urilor

În România prin:

scop

NOI SUNTEM SOLUȚIA

Str. Zării, nr. 10, sect. 5, București
Tel. 312 28 33, Fax: 312 41 99

**PUBLICATIILE
Flacăra**

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului
București sub nr. J. 40/5888/1991 din
04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Ion D. Goia, Alexandru Păsărin,
Mihai Sândoiu

Director economic: SILVIU ILIE

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SÂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILIU

Șef cabinet: CĂTALINA ALBERTI 222.33.31;
222.33.44; (2002)Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 71341.Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40;
223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din
paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor-șef: EUGEN CHIROVICI

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Răzvan Dumitrescu, Marian
Ghițeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2128) - Alexandru Arion, Dan

Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin,
Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu,
Elena Ghera, Florin Ioniță■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion
Ceacăr

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:

Alexandru Graur (Italia), Mihai Rusu (Germania),
Emanuel Tânjălă (SUA)■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina
Gorgoi■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu,
Angela Ștefănescu
**Flacăra
BIS**
magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

**REBUS
REBUSACHE**
maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi adjuncți:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu,
Simona Păsărin, Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2600);
222.68.05: Călin Mărcușanu, Dan Ciuciuc, Adriana
Dobrescu, Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNO REDACTARE

COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin,
Mirela Fotea, Ioana Glodian,
Eugen Mațotă, Cezar Munteanu,
Marius Ristea, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Gabriel Bumb, Cora Ciocanu,

George Constantinescu, Marian Frunzeanu, Doru

Iancu, Valerică Leon, Marius Procopie, Nicolae

Șerban, Mihai Soldănescu

PERSONAL (2560): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2143): Elena Gogu, Gabriela

Ionescu, Irina Manuela Pătrășcoiu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2634): Dan Mircea Popa, Marian

Băicoianu, Liliana Crețu, Nicolae Luchian, Mariana

Sănduleasa

Citiții din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon

222.33.44, fax 222.82.89 - Piața Presei Libere nr. 1,

sector 1, cod 71341 - București, România

TIPARUL: TIPOREX S.R.L.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Închiderea ediției: sâmbătă ora 10

Viata sub un președinte de regat

George Arion

Venind din Elveția...

... unde șoselele sunt fără hârtoape, străzile fără praf sau noroi, unde pretutindeni întâlnești emblemele ordinii, șomerii sunt în număr infim și primesc, timp de doi ani, optzeci la sută din salariu, comportamentul civilizat al oamenilor depășește orice închipuire, de asemenea cinstea, corectitudinea, punctualitatea lor, unde nu zărești nici un cerșetor, oricât ai colinda țara, în lung și în lat, asistența socială funcționând ca un mecanism de ceas, unde legea e lege, iar politicienii se află în slujba cetățenilor, ca să le apere interesele, unde cele patru comunități - germană, franceză, italiană, romandă - se înțeleg, dacă nu din dragoste, măcar din rațiunea care-i ține laolaltă fără conflicte, pentru că numai astfel au putere și belșug, unde viața e de patru ori mai scumpă ca în Franța sau ca în Germania, dar și câștigurile sunt mai mari, unde obții cetățenia după cincisprezece ani de verificări, iar în depozitele băncilor se află o bună parte din banii lumii, unde proprietatea particulară este garantată cu strășnicie, unde nu există domnia bunului plac, astfel încât un demitar, dacă își parchează într-un loc nepermis mașina, este amendat ca oricare altul, unde dacă urci o creastă de munte (evident, ai la dispoziție telefericul!) ai surpriza să dai peste o casă de schimb valutar, unde există peisaje mirifice, ca și prin alte părți, dar din care locuitorii trag foloase extraordinare, organizând o rețea fabuloasă de turism, unde nimănui nu-i pasă de ce faci, dacă nu atingi

personalitatea sau bunul altuia, unde noaptea poți citi ziarele pe stradă, unde casele, la „țară”, sunt la mari depărtări unele de altele, fără ca locuitorilor să le fie teamă de tâlhari și asasini, unde în locuințe curge și apa caldă și curge și apa rece, și lumina nu se întrerupe, unde râurile și lacurile sunt limpezi pentru că există o dragoste și un respect pentru natură, unde construcțiile dovedesc bun gust și fațadele lor, la patru ani, se refac pentru ca totul să arate nou, proaspăt, unde politețea vânzătorilor din magazine nu este egalată decât de politețea cumpărătorilor, unde trecătorii pe care îi întâlnești au chipuri destinate, fiindcă nu sunt preocupați de grija zilei de mâine, unde nimeni nu poate muri de foame sau fiindcă nu are unde se adăposti, unde între cei bogați și cei săraci - există și săraci, dar nu în accepția de la noi - se află o clasă de mijloc numeroasă și solidă, care constituie temelia societății, unde nimănui nu-i este rușine de muncă, deoarece numai ea este socotită izvor de câștig, unde victoriile cuiva nu provoacă invidia celorlalți care nu se grăbesc să-i dea la cap ca să-l coboare în anonim, unde întregul organism social inspiră încredere, fiind creat cu trudă și migală, prin veacuri, după criterii conforme cu natura umană, venind, deci, din Elveția, din nou acasă, în România, ai impresia că ai nimerit într-un spațiu urgisit, unde se zbate, la decenii distanță de civilizația occidentală, o umanitate nenorocoasă.

DI. RADU VASILE dezumflă „balonul”:

CDR nu va participa la guvernarea „cu arcul”

- Este cunoscută, de multă vreme, poziția de principiu a CDR de acceptare a unei participări la guvernare numai și numai în condițiile accesului la pârghiile importante ale deciziei politice. Care sunt, concret, aceste pârghii, de senator?

- Sintagma aceasta este des utilizată în ceea ce privește posibilitatea unei colaborări într-o formă de guvern, dar eu cred că în timp această sintagmă - „pârghiile de putere” - poate să capete un alt conținut. De exemplu, din punctul meu de vedere, principala pârghie de putere ar fi Ministerul Finanțelor; celelalte ar fi subsidiare acestui minister. Deci, dacă s-ar discuta în acești termeni, deși nu cred că mai este totuși atât de valabil să se utilizeze sintagma „pârghie principală de putere”, atunci cred că ar fi vorba, repet, de Ministerul Finanțelor și de alte ministere care au în general structuri care să penetreze pe verticală până în ultima comună.

- Care ar fi, concret, aceste ministere?

- Ministerul Învățământului, Ministerul de Interne, Ministerul Sănătății...

- Ministerul Justiției?

- În ceea ce privește Justiția, noi dacă am reuși ceea ce ar trebui făcut de fapt - separarea clară a puterilor în stat - în aceste condiții, sigur, Justiția ar trebui să-și facă datoria. Este clar că fiecare minister, cu câteva excepții - din domeniul, să-i spun, socio-cultural - reprezintă o pârghie de putere. Însă cred că principale sunt cele spuse mai sus.

- Dar serviciile secrete, în special SRI?

- Serviciile secrete, și în special SRI, au un anume statut, o lege specială de organizare, în care șefii respectivi sunt avizați de Parlament.

Sigur că ar fi indicat, ba chiar deosebit de indicat, ca să avem un asemenea posibil control asupra acestor servicii, dar trebuie să atragem atenția că, teoretic vorbind, în asemenea servicii lucrează profesioniști, unii chiar foarte greu de format, deci nu s-ar pune problema unor schimbări foarte profunde sau foarte largi, ci, pur și simplu, posibilitatea de a avea un control efectiv asupra acestor servicii.

Un ministru tu, un secretar de stat eu

- Care este poziția PNȚCD și, eventual, și a celorlalte formațiuni din CDR, față de participarea Convenției la guvernare, pentru că, totuși, ideea a pornit de la dl Emil Constantinescu, președintele alianței?

- Chestiunea este destul de clară din punctul de vedere al unei analize politice teoretice. Este evident că actuala stare economico-socială cere schimbări importante. Aceste schimbări, după părerea mea, vor întâmpina anumite rezistențe care vin din motivații diverse, inclusiv aceea de a rămâne la putere, chiar cu orice preț!

Al doilea aspect ține de schimbarea coaliției parlamentare. Aceasta ar însemna o posibilă colaborare PDSR - CDR. Aici intervin și alți factori, un astfel de gest este foarte important și trebuie văzut în ce măsură el asigură o realizare serioasă și nu de fațadă (așa cum s-a întâmplat cu liberalii care au avut niște miniștri care practic nu au făcut nimic, au făcut doar oficiul de protocol, de fațadă, de imagine, care nici măcar nu s-a îmbunătățit!). Nu putem accepta, în nici un caz, o astfel de situație! Oricum, toate acestea sunt

absolut teoretice, iar dacă s-ar ajunge cumva la o asemenea posibilitate, atunci ar trebui negociat în mod serios și, așa spune eu, chiar cinstit, cu cărțile pe față. Și s-ar găsi, poate, soluții, combinații diferite. Spre exemplu, ținând cont că, totuși, partidul de guvernământ are o majoritate relativă, noi nu putem merge cu el într-o combinație în care să fim minoritari. Dar, repet, s-ar putea găsi combinații în urma unor discuții foarte sincere; să producem, ca să spunem așa, o dublare - de exemplu, un ministru al opoziției și un secretar de stat al PDSR și invers; atunci lucrurile ar fi foarte clare, pentru că schimbarea s-ar produce la vârf, tehnicienii din respectivele ministere neintrând în acest joc al schimbărilor, în măsura în care vor interpreta în mod corect decizia politică și dau dovadă de profesionalism.

- Ar fi în stare PDSR să renunțe la acoliții săi extremiști - PUNR, PRM, PSM?

- Spuneam mai înainte că această abordare este pur teoretică, ca la un seminar. Dar, revenind la practică, la realitate, părerea mea e că nu vor renunța, această coaliție menținându-se până la alegerile din 1996.

Cineva dă cu „baloane” și lumea cascade gura

- Deci, posibilitatea intrării CDR într-o coaliție cu PDSR pentru guvernare nu trebuie luată în serios?

- Nu, nu cred, în aceste condiții. Pe de altă parte, eu sunt partizanul faptului că trebuie să se înțeleagă o dată pentru totdeauna că interesele de grup nu fac decât rău intereselor țării și că, în realitate, trebuie să se ajungă la soluția unei înțelegeri, a unui compromis dacă este posibil,

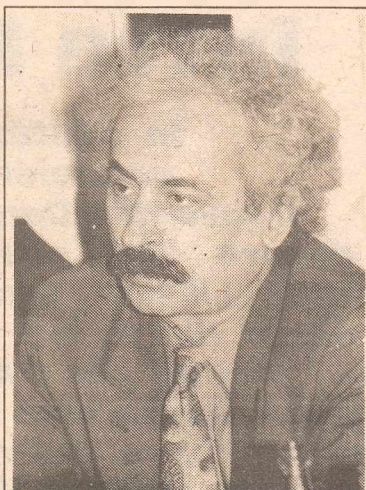
pentru că România are nevoie, la ora asta, într-o perioadă cu evoluții foarte rapide atât pe plan extern, cât și intern, de o anumită unitate a principalelor forțe politice. Cum se va realiza aceasta, e greu de spus! Dar, repet, rămân la părerea că actuala coaliție guvernamentală nu se va modifica până la alegerile din '96.

- Dar atunci de unde apar aceste zvonuri, pentru că fără a face foc nu iese fum, nu? Concret, ați primit propuneri din partea PDSR, din partea șefilor săi, Adrian Năstase sau Oliviu Gherman, au avut loc tatonări, discuții neoficiale, subterane?

- Categorie, nu! În cel mai bun caz, subliniez, în cel mai bun caz, au fost niște discuții, să-i spunem așa, de întâlniri întâmplătoare, discuții la diverse întâlniri, la diverse manifestări, în care se putea discuta mai în glumă sau mai în serios și această probabilitate. Deci, nu a existat o ofertă certă, chiar neoficială, dar serioasă, și nici deschiderea, chiar neoficială, a unor discuții serioase. Cred că toate aceste lucruri sunt rodul unor informații aruncate în mass media, gen „baloane”, pentru a se vedea ce reacție au diversele forțe politice în fața unei astfel de ipostaze; dar în mod cert, concret nu s-a organizat nimic până la ora aceasta pentru ca zvonul să fie real. În ceea ce privește PNȚCD, sigur rămâne că noi nu credem în schimbarea coaliției guvernamentale până în '96! Sper că și ceilalți colegi din CDR au aceeași viziune!

„Vicele”, glumița și momeala

- A circulat zvonul că ar putea fi amendată Constituția, până în 1996, pentru a se crea funcția de

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

vicepreședinte al României. Are el o bază reală?

- Nu cred!

- Un asemenea post, oferit, să spunem, dlui Emil Constantinescu, ar asigura accesul Opoziției la deciziile politice importante?

- Nu, nu cred. În primul rând, am înțeles că a fost o glumă scoasă de un anume ziar și dl Emil Constantinescu a reacționat foarte supărat, față de această glumă! Dar, să zicem că ar fi posibil: după părerea mea, atribuțiile unui vicepreședinte n-au nici o legătură cu decizia politică. Nici președintele, la ora asta, n-ar trebui să aibă mare forță politică, conform atribuțiilor ce-i sunt conferite prin Constituție. Dl președinte Iliescu, controlând sau fiind foarte apropiat de PDSR și de alte partide din arcul guvernamental, sigur că are influență...

Dacă ipoteza amendării Constituției pentru crearea postului de vicepreședinte al României ar deveni fapt, sper că dl Constantinescu nu va accepta această momeală, pentru că atunci s-ar dovedi că toată activitatea dânsului a fost cel puțin falsă! Dacă ar fi vorba, în mod real, de o asemenea soluție, părerea mea este că dl Emil Constantinescu ar trebui să refuze categoric!

MARIAN GHÎTEANU ■

Rația de libertate

Un pic de logică și un pic de... obraz ! (3)

Problema relațiilor dintre PDSR și aliații săi din capul pătrat al administrației românești nu e nici o filosofie. Dimpotrivă, totul este de o simplitate cutremurătoare: îmi dai, îți dau. Tradus în limba aliaților, acest "principiu" înalt sună așa: îmi dai posturi în Guvern, îți dau voturi în Parlament. Clar, s-ar zice. Numai că șmecheria nu ține, pentru că, tradus în limba PDSR, el sună așa: nu-mi dai voturi în Parlament, îmi iau mâna de pe tine și te-ai ars! Adică adio Parlament (că mă pricep la chestii de-astea), adio TVR, adio FPS, adio Mercedes și SPP etc. Eventual, dacă toate astea nu te sperie, te pot blagoslovi și cu niscă vizite de lucru pe la "cremenal", că ți-ai făcut-o cu mâna ta și am avut grijă să te las! La o adică, dacă chiar te-apucă strechea și ieși la bătaie, uite-aici la mușchii mei, pe unul din ei scrie clar "guvern PDSR-CDR", fac eu cumva să-l fac și pe ăsta și-atunci te-am terminat, că ăștia nu te iartă! Așa că stai naibii-n banca ta și nu mă mai supăra și tu, că-s destul de supărat pe partea mea...

Turnat în tiparele pseudocivilizate ale vieții politice actuale, acest șantaj reciproc din cadrul patrulei roșu își contopește și estompează efectele, iar "combinația" funcționează în continuare. E limpede că fără sprijinul PDSR și al structurilor controlate de acesta, PRM s-ar prăbuși cu zgomot, PSM ar intra în anonimat, iar PUNR ar cădea pradă contradicțiilor și sfâșierilor interne și ar ieși jumulit din toată povestea. Vârfurile din aceste partide

satelite știu bine ce înseamnă sprijinul PDSR și nu-și fac iluzii în privința propriei forțe politice (cred că până și un Vadim are acest dram de realism încât să-și știe cât de cât măsura, cea reală și nu cea vânturată cu goange și panglici pe sub nasul gogomanilor). O ruptură a alianței cu PDSR ar însemna pentru aceste trei formațiuni politice începutul sfârșitului. Paradoxul, însă, abia acum începe. PDSR, cu toată forța sa politică (nu discut acum legitimitatea și valoarea morală), se află exact în aceeași situație: o ruptură cu sateliții săi parlamentari ar însemna și pentru el începutul sfârșitului (atâta doar că agonia ar fi infinit mai lungă în cazul său); iar șansele de supraviețuire, ca și în cazul PUNR-ului, ar implica o chirurgie extrem de dureroasă. Iar domnul Adrian Năstase încă nu e pregătit de suferință...

Iată în ce context se înscrie nefericita vorbă privind participarea CDR la guvernare. Auzi, o lună-două! Păi într-o lună-două vine vara, oameni buni. Și-așa scumpă cum e, vara e vară. Și după vară vine toamna. Etc.

Haideți mai bine să fim serioși și să vedem cum dracu ne creștem copiii și ce-avem de făcut în aceste vremuri îngrozitor de urâte...

EUGEN CHIROVICI ■

Schimb de replici între PNL și PNLCD

În săptămâna care s-a scurs, au demarat negocierile privind fuziunea liberalilor din Convenția Democratică. Este în principal vorba despre PNL și PNLCD, la care se adaugă Grupul Politic Liberal, alcătuit din persoane care au demisionat din PL'93. Interesant este și un alt aspect: cei plecați din PAC au preferat să nu constituie o nouă formațiune cu care să intre în hora fuziunii, înscriindu-se individual în partidul domnului Mircea Ionescu Quintus (domnul Eugen Vasiliu, fost membru în Comitetul Director al PAC, este acum șef al Departamentului Relații cu CDR al Partidului Național Liberal).

Cu PNLCD, PNL a semnat pe data de 6 aprilie un protocol care prevedea constituirea unor comisii comune de lucru, care să elaboreze proiectele de statut și program ale formațiunii ce va rezulta din fuziune și care să pregătească și congresul de unificare. S-ar putea crede că de acum înainte căile spre un unic partid liberal în CDR sunt definitiv descurcate. Eroare!

Comunicatul dat publicității sugera că viitorul partid trebuie musai să aibă un președinte onorific (dl Dan Grigore), precum și doi președinți executivi în persoana domnilor Cervenii și Quintus (și asta în ciuda faptului că cele două formațiuni stabiliseră ca pe durata lucrului în comisii presa să nu beneficieze de toate amănuntele acestor negocieri).

Se vede cât se poate de clar că, cel puțin în acest moment, există divergențe de fond între PNL și PNLCD, față de modul în care trebuie făcută unificarea.

Nodul gordian al problemei pare să fie noțiunea de paritate. Nicolae Cervenii ține foarte mult ca fuziunea să se facă pe baza acestui principiu. Dl Quintus atrage atenția că Protocolul prevede într-adevăr paritate, dar numai până la Congres, în comisiile de lucru care pregătesc fuziunea. Pentru ca imediat să precizeze: „Avem nevoie de mult entuziasm și voință politică pentru a ajunge la final. Sunt convins că vom avea de parcurs etape dificile”.

Iar când liderul PNL a pomenit de forța partidului său în teritoriu, reprezentantul PNLCD, vicepreședintele Sorin Stănescu, a replicat vădit iritat: „Să înțeleg deci că trebuie să ne numărăm membrii...” Și lucrurile nu s-au oprit aici, pentru că dl Quintus a oferit și domnia sa un răspuns interlocutorului: „Nu membrii, nu, nu. Filialele!”

Tot acest schimb de idei se petrecea în fața presei, care se poate întreba pe bună dreptate: dacă aceste disensiuni se văd cât roata carului la întâlnirile publice, oare ce dimensiuni reale au ele acolo, la negocieri, când formațiunile respective nu sunt în pericol de a fi „deochete” de indiscreția ziariștilor?!

Dacă unificarea întârzie mult, riscă să nu se mai producă. Ar fi un argument pentru liberalii care privesc din exterior ce se întâmplă acum în Convenție. PL '93 ar putea spune, de pildă, ceva în genul: „Vedeți? Ne acuzau pe noi că nu vrem unificare. Ne-au scos din joc, și acum nu se pot ei unifica. Cine este de vină?”

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Meciul continuă

Vadim și ceilalți cer ministere, Năstase promite, fentează și lovește

Relația dintre PDSR și partidele ajutătoare a trecut în această săptămână printr-o criză. Mică, e drept. Apropiata remaniere guvernamentală a dat fiori micuțelor partide (PSM, PRM și PUNR) a căror unică doctrină și strategie politică sunt susținerea necondiționată a partidului de guvernământ. Necondiționată din punct de vedere al programului lor politic (care e de fapt ca și inexistent), dar puternic condiționată de perspectiva obținerii de posturi în Guvern. Astfel, întreaga săptămână am asistat la o sarabandă a declarațiilor. Tonul l-a dat Vadim. Liderul PRM a anunțat la conferința de presă săptămânală că a hotărât convocarea Adunării Extraordinare a parlamentarilor, primarilor și consilierilor acestui partid în scopul anulării Protocolului cvadripartit și retragerii sprijinului acordat

Guvernului. După nici trei zile, PSM intră și el în scenă cu o declarație cât un cearceaf în care explică pe larg ce îngrozitor de prost se simt parlamentarii PSM când merg prin țară așa aiurea și oamenii simpli, din popor, îi întreabă ce fac ei acolo în Parlament. De ce nu le apără interesele. Ce fac cu jaful și cu toată corupția asta fără margini. Așa că nemaiputând suporta situația ingrătă în care se află, PSM conchide prin pagina a 4-a a Declarației: „În ceea ce privește raporturile din cadrul cvadripartitei, putem spune că lucrurile nu merg deloc bine (...). Dacă PDSR nu va lua de urgență inițiativa unei dezbateri serioase, aprofundate a situației (...) PSM va solicita un dialog bilateral cu conducerea PDSR, înainte de a stabili o măsură decisivă privind poziția noastră, în continuare, față de alianța cvadripartită”. Cine nu știe ce hram poartă PSM și PRM ar putea să creadă că, într-adevăr, alianța dintre PDSR și susnumitele partide e pe ducă. De fapt, aceste teribile accese de independență ale PSM și PRM nu fac decât să marcheze stadiul în care se află negocierile pentru posturile ministeriale. Îmi dai ministerul cutare? Nu. Nu? Atunci dau o declarație de presă în care spun că mă desolidarizez de tine. Cam ăsta e nivelul politic al celor care decid acum în Parlament soarta țării.

Pe la mijlocul săptămânii PUNR a cuvântat și el. Mai liniștit că de, e totuși în Guvern, PUNR s-a mulțumit să afirme că mai are dreptul la un minister și a nominalizat și obiectul dorinței: Ministerul Culturii, la a căru conducere îl propune pe Theodor Ardelean. Motiv de mare supărare pentru PSM care ar fi vrut să-i facă acest cadou poetului-senator Adrian Păunescu. Joi seara a avut loc și Delegația Permanentă a PDSR unde Adrian Năstase i-a liniștit pe turbulenții săi aliați, promițându-le tuturor posturi. Însă Năstase nu s-a arătat deloc dornic să cedeze Ministerul Culturii celor de la PUNR, declarând ritos „Acest post a fost și rămâne al PDSR”. Meciul continuă.

ROXANA STANCU ■

Enigma Balotești

Se pare că în cele 42 de secunde fatale, cablurile de comandă ale manșelor erau deteriorate

□ Rămâne, totuși, ipoteza unei explozii în cala de bagaje; ea ar explica multe

Comisia de anchetă a accidentului aviatic de la Balotești nu a terminat încă investigațiile, dar reacțiile presei românești și străine continuă. Două dintre ele atrag în mod deosebit atenția. Este în primul rând vorba despre o afirmație a directorului publicației „Flight International”, David Leemont, care, nici mai mult nici mai puțin, îi declară vinovați pe piloții români. Apoi, există opinia președintelui sindicatului francez al piloților (SNPL), dl Hugues Gendre, care a declarat pe postul de televiziune TF 2 că defecțiunea tehnică semnalată potrivit raportului preliminar la avionul A 310 prăbușit pe data de 31 martie nu ar fi trebuit să conducă la o catastrofă. De altfel, televiziunea franceză a ținut să menționeze că echipajul a avut la dispoziție 42 de secunde să reacționeze.

Se cuvin câteva precizări, întrucât se pare că aceste discuții interminabile, pe elemente care nu sunt încă definitive, au ca efect șifonarea prestigiului unei companii care timp de peste 40 de ani nu a înregistrat un astfel de accident.

Iată ce a declarat dl maior Ion Ciopraga, comandant al detașamentului A-310, instructor de zbor pe acest tip de aeronavă, cu privire la defecțiunea survenită la sistemul automat de tracțiune (ATS) care a provocat reducerea necomandată a unuia dintre motoare: „Nu consider acest fenomen, care într-adevăr s-a petrecut, un caz special. Este un lucru care putea fi rezolvat fără nici un fel de problemă de oricare din cei doi piloți. Bătănoiu, de pildă, s-a mai confruntat cu două situații similare, în aprilie anul trecut, pe data de 8 august 1994, pe aeroportul din Dubai, ceea ce nu i-a pus deloc probleme. Mă surprinde că ei nu au putut acționa acum coresponsator, lucru care mă face să cred că în avion s-a mai întâmplat ceva. Acest ceva trebuie să ni-l comunice comisia de anchetă”.

De menționat că evenimentele similare cu care echipajul s-a mai confruntat sunt înregistrate în jurnalul de bord al aeronavei A 310 YR-CCC Muntenia, prăbușită la Balotești. De asemenea, toți piloții ne asigură că un avion poate fi condus, redresat și poate naviga în condiții absolut normale chiar în

situația în care unul din motoare se oprește complet. Și această redresare se face din celelalte comenzi. Adică din manșe. Fără probleme. De altfel, am fost asigurați că piloții exersează la automat asemenea situații limită, pe simulatorul de zbor.

Să revenim deci la comunicatul detaliat pe care Comisia de anchetă l-a dat până acum publicității. Pe lângă descrierea defecțiunii survenite, precum și a evoluției aeronavei, apare la un moment dat următoarea exprimare: „Pe întreaga durată a evoluției, au fost înregistrate numai brăcaje (mișcări) mici ale direcției profundului”. Acestea se comandă din manșe. Nu cumva piloții încercau redresarea, dar comenzile nu ascultau? Căci acest lucru pare a fi sugerat chiar de pasajul cu pricina.

Ce anume s-a petrecut cu adevărat în avion? De remarcat că toate cablurile de comandă trec pe sub cala de bagaje. Dacă ele se distrug, e normal să nu mai poți face nimic. Ar fi interesant de știut dacă avionul s-a depresurizat în aer, înainte de contactul cu solul. Dacă acest lucru s-ar fi produs, o eventuală explozie la bord ar putea fi cauza. Să menționăm și faptul că parametrii de presiune din interiorul aeronavei trebuie să se regăsească pe înregistratorul parametrilor de bord (cutia neagră). Dar nu toate datele citite de pe aceasta au fost până acum interpretate.

În ceea ce ne privește pe noi, ziaristii, suntem interesați să aflăm cum de au ajuns la aproape 2 km de zona impactului cu solul, aflată în cercetare și denumită în termenii de specialitate „câmp infracțional”, acte de la bordul aeronavei (file din jurnalul de bord, o listă cu bagajele pasagerilor), documente ale unor pasageri, ziare și reviste. Se știe doar că o explozie nu poate arunca o foaie de hârtie la kilometri distanță. Încercați dv. să aruncați, fără să mototoliți, coala de scris și vedeți până unde ajunge!

Cât privește sistemul automat de tracțiune (ATS), la care a survenit defecțiunea, și aici plânează confuzia; s-a acreditat ideea că doar aeronava AIRBUS posedă acest fel de dispozitiv. Nimic mai fals. Veți găsi sistemul cu pricina și pe IL 62 și pe Boeing. Așteptăm, deci, adevărul.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Social-democrații

Intrare în muncile de primăvară

□ Și-au suflecat mânecile Dide și Mesaroș. Se pregătește Cunesco

Încet, dar sigur, Partidul Democrat se pregătește de alegeri. Alianța Social-Democrată constituită din inițiativa Partidului Democrat a mai căpătat un nou membru: PUSD. „Negocierile au durat aproape un an. Este o alianță politică și nu una electorală”, a declarat Serghei Mesaroș, președintele PUSD. Probabil că, în curând, în Alianța Social-Democrată va intra și PSDR. Dacă Sergiu Cunesco face această mutare, își oferă o șansă de a ocupa un loc în viitorul Parlament. În același timp, PD a adresat săptămâna trecută o invitație la dialog partidelor din Opoziție, pentru a se pune la punct o strategie parlamentară comună. Același lucru îl făcuse și Convenția Democratică, prin Emil Constantinescu, motiv pentru care „proiectul de pact politic” al CDR a rămas fără răspuns. Nici invitația PD nu s-a bucurat de mai mult succes: au fost prezente doar trei partide: PSDR, UDMR și PL '93. Toate acestea demonstrează cât de divizată este Opoziția la ora actuală. CDR într-o parte, PD într-alta, PL '93 aiurea și PAC aiurea, iar UDMR ocupat până peste cap cu marile probleme ale minorității maghiare. Și, de asemenea, mai arată că CDR și PD încep să-și dispute supremația pe scena partidelor din opoziție.

ROXANA STANCU ■

Panseuri, spaime și păreri

S-ar zice că „Dom' profesor” e de centru-stânga

□ Un lucru se știe bine: că mare lucru nu se știe !

În nr. 43 al revistei noastre (25-31 octombrie 1994), publicam o interesantă declarație a senatorului independent Radu Ceantea, fost lider PUNR. Domnia sa evoca atunci o serie de întâlniri pe care le-a avut cu directorul SRI, Virgil Măgureanu. Dintre acestea, una se detașa net prin importanță.

Era în februarie 1992, când șeful spionilor români l-a îndemnat pe viitorul lider PUNR să întemeieze un partid politic, oferindu-i chiar și programul, extrem de bine făcut! Argumentul dlui Măgureanu suna atunci în felul următor: „Dle, Frontul ăsta se va sparge. Trebuie să facem ceva”. Radu Ceantea a refuzat atunci „generoasa” ofertă, descoperind ulterior pasaje întregi din programul cu pricina la... PRM! Adică la Vadim Tudor!

Cele relatate în octombrie 1994 de către fostul lider PUNR devin și mai interesante acum, când cotidianul ZIUA

(14 aprilie 1995) publică un document despre care afirmă că ar fi dovada faptului că despărțirea Iliescu - Roman a fost pusă la cale de chiar... Virgil Măgureanu. Dacă cele relatate de sus-menționatul cotidian sunt lucruri serios verificate - adică documentul cu pricina este într-adevăr un raport al serviciilor secrete - atunci avem în față o imagine mult mai clară asupra evoluțiilor politice românești. Cu alte cuvinte, înțelegem acum mult mai bine cum de știa dl Măgureanu că „Frontul ăsta se va sparge”.

Interesant lucru, raportul publicat de ZIUA și atribuit serviciilor secrete îl acuză pe Petre Roman de deviere de la „linia politică de centru-stânga spre centru-dreapta”. Ca să vezi unde era „infracțiunea”.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Victorie a lui Dumitru Iuga

Desemnarea candidaților pentru Consiliul de Administrație al Televiziunii se află din nou în impas. Birourile Permanente ale celor două camere au hotărât ca persoanele propuse să fie angajate ale TVR. De asemenea, s-a decis ca personalul tehnic să nu aibă drept la vot, dar o parte importantă a sa a fost asimilată personalului de specialitate, ceea ce constituie o victorie a lui Dumitru Iuga.

Președintele Sindicatului Liber din RTVR a anunțat (înainte de ședința Birourilor Permanente) că va susține aceiași candidați (Gabriel Liiceanu și N.C. Munteanu) și că nu este de acord cu eliminarea de la vot a personalului tehnic. Dumitru Iuga a avertizat că, în cazul în care Birourile Permanente ale celor două Camere nu vor ține cont de aceste cereri, va trece la noi acțiuni de protest.

ANTOANEȚA CARP ■

CNA

Decizia 33 trage spuza pe turta TVR

□ Neica Raveica papă toată fleica

În numărul trecut al revistei noastre semnalăm încă o găselniță a uneltelor care servesc docil actuala putere care minte poporul cu televizorul. Este vorba despre Decizia nr. 33 a CNA. Spuneam atunci că acest organism patronat de Titus Raveica nu face altceva decât să instituie monopolul TVR asupra informației. Dar mai face și altceva: caută să interzică posturilor private de televiziune dreptul de a-și folosi, pe toată durata emisiei, sigla. Adică acel semn distinctiv după care orice telespectator poate identifica precis stația TV pe care o recepționează. Privind la emisiunile transmise prin satelit veți constata, stimați cititori, că a menține sigla, undeva în colțul ecranului, pe toată durata emisiei, este un lu-

cru absolut normal. În definitiv te ajută să găsești mai ușor postul dorit într-un noian de alte zeci de stații TV.

Mai marii României vor însă să bage absolut totul în oala comună a celor lipsiți de valoare și de personalitate. În felul acesta, prin confuzie se poate eluda elementara lege a concurenței. Deci, CNA poate acum să scoată pe toate orificiile de care dispune fel de fel de acte aberante care nu pot fi controlate nici măcar de Parlament, din moment ce tineri dotați, bine pregătiți, precum Iolanda Stăniloiu și alții, au preferat să demisioneze din acest organism și să se ocupe de jurnalism.

RĂZVAN IOANID ■

La vară: sanie da, săniuță nu!

Surse din anturajul unor importanți lideri sindicali au lansat zvonul potrivit căruia actualele mișcări stradale ale sindicatelor ar avea drept scop, nici mai mult, nici mai puțin decât înlocuirea, cu acordul Președinției, a actualului prim-ministru Nicolae Văcăroiu. Aceleași

surse afirmă că artizanul acestei manevre ar fi cel mai nou vicepreședinte al PDSR, fostul sindicalist Miron Mitrea. Cel mai probabil succesor la funcția de prim-ministru pare să fie domnul Mișu Negrițoiu, care este agreat atât de președintele Iliescu, cât și de diferitele aripi din PDSR.

„Tata Nițu” par lui-meme

Generalul-locotenent Nicolae Nițu, șeful Inspectoratului Poliției Capitalei, este din ce în ce mai mediatizat: apare la televizor la fiecare miting, în mijlocul

polițiștilor, organizează întâlniri cu țiganii etc. Unele surse afirmă că „Tata Nițu” s-ar pregăti să candideze din partea PDSR la postul de primar al Capitalei.

În exclusivitate pentru revista Flacăra, generalul Nițu a făcut textual următoarele declarații, cu privire la numărul mare de polițiști mobilizați cu ocazia fierberilor sindicale de săptămâna trecută: „Credeți dumneavoastră că și în alte dăți nu aveam asemenea forțe în Capitala asta? Eu vă spun oficial că avem polițiști în toate punctele unde sunt mai deosebite în Capitală, pentru asigurarea ordinii și disciplinei în Capitală. Violentă? Cine să se bată? Păi, bate un nebun, dom'le. Cine dă cu băta și cutare e un nebun, cine încearcă să dea violentă, ăla-i un nebun. Și în țara asta nu sunt nebuni, sunt oameni serioși, dom'ne! Iar polițiștii mei sunt oameni serioși, dom'le! Terminați cu noțiunile astea de atentat și astea... nu mai inventați treburile astea! Fiți oameni ai poporului ăstuia român! Nu mai înaintați în noțiuni d-astea inventate!”

TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Turnul Babel

Harașol

Opinia publică din fostul spațiu sovietic nu se plictisește. În locul unui trai decent se consumă evenimentele extravagante care mai atenuează din dieta severă la care sunt supuși aproape un sfert de miliard de oameni. De curând, în Belarus a izbucnit o nouă tragi-comedie: deputații Frontului Popular, aflați în greva foamei în incinta parlamentului din Minsk, au fost bătuți măr de un comando „mascot”, care a operat la ordinul președintelui Aleksandr Lukașenko. Acesta dorește o integrare militară cu Rusia, menținerea Belarus în „sfera rublei” și, desigur, puteri sporite. Opoziția dorește, în schimb, cu totul altceva. În consecință, între parlamentarii minorității și tovarășul președinte s-a conturat un divorț ireconciliabil, repede transformat în război deschis. Conflictul se reglează, după cum se vede, cu bățele și bastoanele de cauciuc, fără menajamente, deschis, în plin parlament. Harașol!

Războiul palestinian-palestinian parafat de Arafat

Am anticipat cu multe luni în urmă că pacea israeliano-palestiniană parafată în prezența euforizantă a unor proeminenți capi ai lumii occidentale va dezlănțui ceea ce cândva părea incredibil: războiul palestinian-palestinian. Nici azi Arafat nu privește în față această realitate, considerând că „poporul palestinian, civilizat și religios, nu se lasă antrenat în asemenea incursiuni”. Totuși, incursiunile există, din moment ce același Arafat consideră că Israelul a facilitat înarmarea grupării Hamas. Pompajul considerabil de tehnică de luptă în direcția extremiștilor este menit „să aprindă focul unui război civil palestinian”. Și atunci?!

Natofobia lui Lebed

Generalul Lebed, faimosul comandant al Armatei a 14-a ruse staționate pe teritoriul Moldovei sneguriste, a pus piciorul în prag. El a afirmat răspicat că „lărgirea NATO spre țările Europei centrale va însemna declanșarea celui de-al treilea război mondial”. Pentru a destrăma orice urmă de echivoc, Lebed s-a lansat în... detalii: „Statele civilizate, ca și cele necivilizate vor dispărea”. Același vehement general se întreabă retoric, în căutarea unei logici pe care o consideră pierdută, de ce Occidentul, după ce a câștigat războiul rece cu URSS, deschide acum o nouă confruntare, nu numai „inutilă, dar și tardivă”...

„Schimbarea globală negativă”...

Prelungirea tratatului de neproliferare nucleară, obiectiv pentru care se bate monedă de mai multă vreme, a fost de curând aseasonat cu o rezoluție a Consiliului de Securitate. Proiectul de document, înaintat de cele cinci mari puteri nucleare (SUA, Rusia, Franța, China și Marea Britanie), prevede sesizarea imediată a Consiliului de Securitate în cazul în care un stat nuclear amenință sau agresează un stat nenuclear. Problema se încurcă vizibil în circumstanțele în care puterile nucleare tradiționale sunt flancate de state recent intrate în posesia acestei panoplii. Unele dețin logistică nucleară în mod „oficial”, altele (cele mai multe) nu. Pentru a nu lungi vorba, să reținem două semnale, unul din Washington, altul din Moscova. Secretarul de stat american: „Ca urmare a ușurinței actuale de a accede la armele nucleare, tratatul de neproliferare este pentru adversarii săi mai stânjenitor decât a fost oricând altădată”. Șeful serviciului de spionaj rus: „Dacă tratatul nu se va extinde nelimitat, aceasta ar putea marca debutul unor schimbări globale negative și distrugerea echilibrului nuclear pe planetă”

RADU BUDEANU ■

Ce aude unicornul

Francezii la urne

Duminică francezii se vor prezenta la urne, pentru primul tur de scrutin al prezidențialelor, și, desigur, toată suflarea galică, dar și mapamondul se preocupă în primul rând de cine anume are cele mai mari șanse să se instaleze la Palatul Elysée, adică de omul care vine. Totuși, nu este uitat nici omul care pleacă, venerabilul François Mitterrand, care a ocupat fotoliul prezidențial vreme de 14 ani.

Se apreciază că bilanțul celor două septime mitterrandiste este „peste 51 la sută pozitiv”. Venit la putere în 1981 sub semnul „reînnoirii”, al modelării Franței după tipar socialist, Mitterrand făcea peste doar trei ani pace cu capitalismul, renunța la costisitoarele naționalizări, revenea la vechiul sistem al austerității economice, cu blocarea prețurilor și salariilor. Omul care a trimis ghilotina la muzeu și a făcut din „coabitare” un sistem politic viabil avea să fie reales cu brio în 1988. Acum, Mitterrand, fără îndoială una dintre cele mai puternice personalități politice post-belice, părăsește puterea lăsând în urma lui - după aprecierea AFP - o țară în plină frământare socială, dar ancorată politic la dreapta, o economie abia convalescentă și un Partid Socialist slăbit și ezitant. Pentru mapamond, cele două mandate ale lui Mitterrand vor rămâne marcate de trei mari trăsături: angajamentul european, independența Franței și menținerea ei în limitele admise ale solidarității atlantice. Și cu toate că accente nostalgice, care fac să vibreze coardele sensibile, nu lipsesc, cea mai lungă președinție cunoscută vreodată în Franța se încheie într-o cvasiindiferență. Evident, se întâmplă așa deoarece pe oameni îi frământă nu atât trecutul, cât mai ales prezentul și viitorul. Așadar, cine poate fi omul care vine?

Sunt 9 candidați admiși oficial. Din lipsă de spațiu, ne vom ocupa doar de cei care au șanse de a se situa pe unul din primele două locuri. Aceștia sunt (în ordine alfabetică): Edouard Balladur, 65 de ani, actualul prim-ministru francez, membru al Adunării Pentru Republică (RPR); Jacques Chirac, 62 de ani, primarul Parisului, fost în două rânduri prim-ministru, fondator al RPR; Lionel Jospin, 57 de ani, fost lider al Partidului Socialist (PS), din care a provenit și Mitterrand. Pentru ca să se ajungă la candidaturile menționate RPR și PS au trecut, fiecare, prin câte o dramă. La RPR-ști (gaulliști), Chirac și-a elaborat cu grijă planul de cucerire a Elysée-ului. După victoria partidului său în legislativele din martie 1993, el

n-a vrut să devină prim-ministru, ca să nu-și erodeze popularitatea în următorii doi ani și să se păstreze proaspăt pentru prezidențialele din 1995. L-a propulsat în fruntea guvernului pe Balladur, figură ștearsă până atunci, în care vedea nu un politician, ci un gestionar care va păzi casa și va înapoia în orice moment proprietarului cheia. Prințând gustul puterii și încurajat de sondajele care-i erau favorabile, Balladur s-a aruncat în bătălia prezidențială, argumentând că Chirac, înregistrând eșecuri și în 1981, și în 1988, este „o mașină de pierdut”. Suporterii lui Chirac l-au taxat pe Balladur drept nerecunoscător, evocând existența unui pact nescris între cei doi, în virtutea căruia actualul prim-ministru trebuia să-l lase actualului primar cale liberă spre demnitatea prezidențială.

Dacă la gaulliști unul rugat să stea liniștit a sărit totuși pe cal, la socialiști a fost invers: cel rugat să intre în competiție a refuzat. E vorba de Jacques Delors, fost președinte al Comisiei Europene. Sondajele din octombrie-noiembrie 1994 îl indicau învingător cu 53 la 47 în fața lui Balladur și cu 61 la 39 în fața lui Chirac. Socialiștii, însuși președintele Mitterrand au făcut tot ce-au putut ca să-l convingă pe Delors să candideze, astfel încât Elysée-ul să rămână în continuare în parohie socialistă. Dar Jacques Delors a refuzat categoric, invocând ca argumente vârsta și faptul că nu vrea să „coabiteze” cu o formație politică ce are alte concepții decât ale lui. El a fost laudat în străinătate pentru verticalitatea sa, dar socialiștii au pierdut un mare atu. Și așa s-a ajuns la Jospin.

Ce va fi acum? Ultimele sondaje (de până la ora la care scriu aceste rânduri) indică următoarele intenții de vot: Chirac - 25,5 la sută, Jospin - 21 la sută (cu 1,5 la sută mai mult decât în sondajul precedent) și Balladur - 19,5 la sută (cu o creștere de 2,5 la sută). Dacă aceste tendințe se mențin, pentru primele 2 locuri orice combinație este posibilă: Chirac-Jospin, Chirac-Balladur, Jospin-Balladur. A doua pereche ar prezenta pentru RPR avantajul că „meciul” de pe 7 mai (al doilea tur) s-ar disputa „în familie” și că deci orice s-ar întâmpla, titlul ar fi adjudecat de gaulliști. Dar cu ce preț! În ceea ce-l privește pe Jospin din variantele 1 și 3, el ar avea, evident, șansa a doua. Dar atâta vreme cât ești în ring, nimic nu-i imposibil.

ION D. GOIA ■

Care din patru?

Iminente moarte a dictatorului Deng Xiaoping amplifică lupta pentru putere

Cea mai puternică personalitate de la Beijing, Deng Xiaoping, este în pragul morții; nu se mai poate deplasa fără să fie susținut de ambele părți, nu poate să scrie, nu mai aude, iar exprimarea îi este incoerentă. În luna ianuarie, ultima din cele trei fiice ale sale, Xiao Rong (44 de ani), a declarat într-un interviu, acordat ziarului New York Times că sănătatea tatălui său se înrăutățește pe zi ce trece. Un reprezentant al Ministerului de Externe s-a grăbit să dea o dezmințire.

Această situație a determinat apariția a numeroase speculații referitoare la viitoarea conducere și dacă trecerea se va face pe cale pașnică în această țară unde locuiește o cincime din populația globului. O altă problemă o constituie armata, care dispune de peste 3 milioane de soldați și mai mult de 300 de componente nucleare, rachete intercontinentale și un submarin atomic. Posibilitățile declanșării unor conflicte sunt multiple. Cel puțin 100 de milioane de țărani își vor pierde în următorii ani mijloacele de subsistență. În ciuda valului de arestări, numărul dizidenților crește în continuare. Cele 52 de milioane de membri de partid se tem că își vor pierde privilegiile. Corupția se întinde ca o pecingine.

În culise se duce o luptă acerbă pentru putere. Potențialii succesori sunt:

■ președintele parlamentului, Qiao Shi, omul misterios al securității

■ prim-ministrul Li Peng, care are cele mai strânse relații cu funcționarii de partid

■ fostul președinte al Consiliului de miniștri, Zhao Ziyang, simpatizant al mișcării democratice

■ șeful partidului, Jiang Zemin, care încearcă să se impună apropiindu-se de conducerea armatei, căreia îi promite noi structuri de comandă, armament modern și trupe mobile

Toată lumea este de acord că, în cazul schimbării conducerii, armata nu ar rămâne în afara evenimentelor. „După dispariția bătrânului Deng, conducerea poate fi asigurată sau preluată numai de armată”, declară de curând Roderick Mac Farquhar, expert în problemele Orientului Îndepărtat la Universitatea din Harvard. „Instaurarea unei dictaturi militare nu este exclusă”, adauga în continuare acesta. (după STERN nr. 5/95)

Walesa nu e dispus să tacă:

„Statele Unite Europene... ale Rusiei”!

Meciul „care pe care” dintre Occident și Rusia cu privire la extinderea spre est a Alianței Atlantice angrenează tot mai mulți protagoniști.

Din punctul de vedere al Moscovei, tranșarea acestei dispute ar trebui să se facă între Kremlin și Casa Albă, în timp ce „subiecților” preconizatei măsuri de extindere a NATO li s-ar cuveni doar rolul de chibiți. Multe dintre aceste state spun însă, prin glasul liderilor lor, destul de răspicat că doresc această integrare în structurile euro-atlantice, fără ca prin aceasta să prejudicieze securitatea Rusiei. Numai că pentru Moscova acum se joacă o partidă decisivă. Ministrului apărării al SUA, William Perry, i s-a spus la Moscova că Rusia nu va accepta extinderea NATO, iar Perry s-a arătat dispus să facă concesii. Fapt care radicalizează pozițiile unora din foștii aliați sovietici, care acuză Vestul că îi livrează pentru a doua oară Moscovei. Polonia este un fel de campioană a acestei poziții. Președintele Lech Walesa a atras de mai multe ori atenția că dacă Occidentul tergiversează acțiunea de extindere spre est a Alianței, atunci se vor crea noi „Statele Unite ale Europei”, ci „Statele Unite Europene ale Rusiei”. La fel de incisiv a fost și noul premier polonez, Josef Oleksy, care a spus la sediul NATO că în măsura în care Occidentul va întârzia acest proces, în aceeași măsură va crește opoziția Moscovei. Dacă alte țări central-europene, inclusiv România, sunt mai prudente în această dispută, președintele polonez vorbea chiar de lipsa unei atitudini bărbătești din partea unor oameni politici care nu înțeleg că această chestiune prioritară impune o atitudine hotărâtă.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Bănci, burse, afaceri

BERD - 22% din capitalul BRD

■ Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare (BERD) va furniza asistență tehnică în cadrul procesului de privatizare a Băncii Române pentru Dezvoltare (BRD) și va achiziționa 22% din capitalul băncii române, a declarat la Londra, Mircea Coșea, ministru de stat, președintele Consiliului pentru Coordonare, Strategie și Reformă Economică (CCSRE). Banca Română pentru Dezvoltare va fi prima bancă românească de stat din România care va fi privatizată în acest an, a precizat demnitarul român. Oficialii ai BERD au refuzat să comenteze declarația făcută de Coșea, dar surse ale mediilor bancare internaționale, citate de REUTER, au confirmat că banca cu sediul la Londra are în vedere o posibilă participare la BRD.

Investiții EUROBALANCE

■ Fondul de investiții direct Eurobalance este interesat să investească în orice societate din România în care există un partener strategic străin și care poate oferi un proiect viabil, a declarat Agenției MEDIAFAX, Victor Cionga, consultant principal al firmei Larive România SRL, specializată în dezvoltarea afacerilor internaționale.

Condiția principală este ca partenerul strategic, împreună cu fondul de investiții, să dețină cel puțin 51% din acțiunile noii societăți.

Eurobalance este un fond de investiții directe pentru Europa Centrală și de Est, care a fost creat recent de trei societăți olandeze, firma Larive România fiind coordonatorul activității de investiții a fondului în România. Politica Eurobalance este de a deține 15-20% din capitalul societății și nu de a acorda împrumuturi, iar peste 5-6 ani de la

inițierea proiectului să aibă posibilitatea de a ieși din societate prin vânzarea pachetului de acțiuni, fie către ceilalți acționari, care pot încheia la început un contract cu drept de preempțiune, fie către terți, a precizat Cionga. Investiția tipică pe proiect pe care Eurobalance o poate face este cuprinsă între 1 și 3 milioane dolari, cu posibilitatea de a investi în faze succesive în același proiect. La cererea societății care înaintază proiectul Larive România poate căuta și un investitor strategic, care să participe la capitalul societății. Fondul Eurobalance dispune de un capital între 25 și 50 milioane guldeni olandezi.

VISA International - sute de miliarde \$

■ Începând cu luna mai a acestui an, Sucursala din Brașov a Băncii Agricole va accepta la plată cărțile de credit „VISA”. Banca Agricolă este dotată cu echipamentul specific pentru derularea acestui gen de operație, a declarat Agenției MEDIAFAX Paul Stepa, directorul sucursalei Brașov a Băncii Agricole. Compania americană Visa International a anunțat miercuri că prin intermediul cărților sale de credit s-a regularizat anul trecut un volum de tranzacții în valoare de 630,6 miliarde de dolari, cu 22% mai mult decât în 1993, informează REUTER. Numărul cărților de credit aflate pe piață a crescut de asemenea, în 1994, cu 17% la 391 de milioane, față de 333 de milioane în 1993. În aceeași perioadă, suma medie decontată prin cărțile de credit Visa a crescut cu 4,3%, la 1.550 de dolari, compania americană devenind astfel cea mai profitabilă din acest punct de vedere. Tranzacțiile efectuate în Statele Unite prin instrumentele companiei Visa au crescut cu 28%, la 290,8 miliarde de dolari, Visa menținându-și poziția de lider pe piața americană, cu 206,2 milioane de cărți de credit aflate în circulație.

TAROM „după”

■ Compania TAROM va închiria o aeronavă DC-10 pentru a înlocui aparatul Airbus-310 Muntenia, care s-a prăbușit pe 31 martie la Balotești. „Probabil un CD-10 va fi închiriat pe perioada de vară pentru ca TAROM să-și poată relua normal cursele”, a spus, de curând, Gheorghe Răcaru, directorul executiv al companiei, într-o conferință de presă. El a afirmat că TAROM a pierdut aproape un milion de dolari după catastrofa de la Balotești, numai din cauza modificărilor în programul normal de curse. „Ne trebuie un avion lung-curier, cât mai apropiat de configurațiile celorlalte avioane din flota noastră”, a spus Gheorghe Răcaru. O ofertă pentru un Airbus a fost refuzată, pentru că aeronava nu îndeplinea condiția de similaritate a configurației cu avioanele flotei.

Flota TAROM este compusă în acest moment din două Airbus A310, cinci Boeing 737, trei Boeing 707, 14 BAC 1-11, șapte TU-154 și trei IL-18. Numai cele două Airbus și cele cinci Boeing 737 sunt acceptate pe toate aeroporturile internaționale. Celelalte modele nu mai corespund din punctul de vedere al nivelului de zgomot și poluare. „Pentru a-și înnoi flota, Compania TAROM va alege probabil sistemul leasing (închiriere), care îți permite să ai tot timpul ultimele modele de avioane”, a spus Gheorghe Răcaru. Competiția a crescut în România după 1989, când în țară au început să revină companii care nu mai „zburaseră” de 15 ani, sau companii noi, iar cele care operau deja și-au mărit considerabil numărul de curse. Directorul Răcaru a afirmat că TAROM și-a menținut numărul obișnuit de pasageri, renunțările aflându-se „în medie normală” după catastrofa de la Balotești și după seria de telefoane de amenințare care i-au afectat imaginea și i-au produs pierderi, încă neevaluate. „Totuși, deocamdată impactul nu este mare, renunțările aflându-se în limite normale”, a spus Răcaru, care nu a exclus însă că afectarea imaginii companiei va avea repercusiuni pe termen lung.

România și CEFTA

■ Statele membre în Acordul pentru Comerț Liber al Europei Centrale (CEFTA) vor lua în considerare posibilitatea de a admite noi membre în organizație, în cursul acestei toamne, a anunțat duminică ministrul ceh al industriei și comerțului, citat de REUTER. „Precondiția fundamentală pentru o astfel de extindere este ajustarea anumitor condiții ale acestui acord, care, în forma sa actuală, este un acord închis”, a declarat Vladimir Dlouhy, la deschiderea unei întâlniri CEFTA de două zile, organizată la Brno. Acesta a precizat că va fi studiată posibilitatea aderării României, Bulgariei, statelor baltice și, în mod special, cea a Sloveniei, care deține statutul de observator, în cursul summitului de la Brno din toamnă. Înainte de aderare însă, fiecare nou candidat va trebui să fie membru asociat al Uniunii Europene. Miniștrii industriei și comerțului din statele CEFTA au declarat că relațiile comerciale mutuale au crescut considerabil, în 1994. Exporturile Cehiei în Ungaria au crescut cu aproape 25%, iar cele către Polonia cu aproape 50%. În cadrul unui acord anterior, taxele vamale asupra produselor agricole vor fi reduse între statele CEFTA cu 50% până în 1998, pentru a permite schimbul liber de bunuri.

■ În perioada 4-6 aprilie a fost prezentă în București o misiune a Băncii Mondiale, alcătuită din domnii: Ruben Lamdany, economist șef în cadrul Departamentului 1 al țărilor din Europa și Asia Centrală, Franco Batzella, șef divizie, și Patrick Tardy, specialist în dezvoltarea sectorului privat. Misiunea a fost însoțită de dl Max Watson, negociatorul șef al FMI în relația cu România.

Echipa Băncii Mondiale a abordat tematica restructurării industriale, privatizării și reformei sistemului bancar. A avut întâlniri cu domnii: Nicolae Văcăroiu, Florin Georgescu, Mircea Coșea și Mugur Isărescu. Discuțiile urmează a fi reluate într-un viitor apropiat. Cu mai mult... succes, sperăm.

(din surse MEDIAFAX)

BANCA ROMÂNĂ DE COMERȚ EXTERIOR SA

Produse noi pe piața
bancară românească:

CASETE DE VALORI - B.R.C.E.

O bancă dinamică
pentru
parteneri dinamici!

BANCA ROMÂNĂ DE COMERȚ EXTERIOR oferă posibilitatea păstrării de valori în casete de valori - în sistem „coffre-fort”.

În casetele de valori - B.R.C.E. se pot păstra, în condiții de maximă siguranță și confidențialitate, valori constând în:

- documente de valoare
- titluri de valoare - certificate de proprietate, certificate de depozit, polițe de asigurare, obligațiuni etc.
- obiecte de artă
- bijuterii
- orice alte valori care nu aduc prejudicii băncii.

Închirierea casetei de valori este deosebit de accesibilă, atât pentru clienții persoane fizice cât și pentru persoane juridice. Casetele se pot obține în mod operativ, pe baza încheierii unui contract de închiriere între bancă și client și a plății costului de închiriere.

Tarifele sunt diferențiate în funcție de perioada de păstrare, de valoarea declarată a obiectelor depuse și de dimensiunile casetei.

Contractul de închiriere se poate încheia pe orice perioadă de timp solicitată de către client, cu achitarea tarifului de închiriere semestrial sau anual.

B.R.C.E. garantează siguranța și confidențialitatea operațiunii, casetele fiind amplasate în spații special amenajate, dotate cu sisteme moderne de pază, supraveghere și alarmă.

Casetele sunt de diverse dimensiuni și nu pot fi deschise decât cu concursul simultan a două chei diferite, din care una aparține clientului.

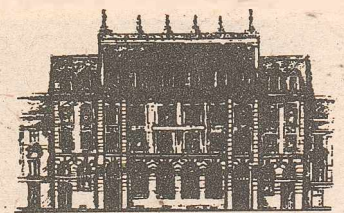
Accesul fiecărui client la caseta sa de valori este liber și necondiționat. Secretul operațiunii este garantat prin dotarea casetei de valori cu o cutie metalică ce poate fi deschisă doar de client, în spații special amenajate.

Casete de valori se pot închiria:

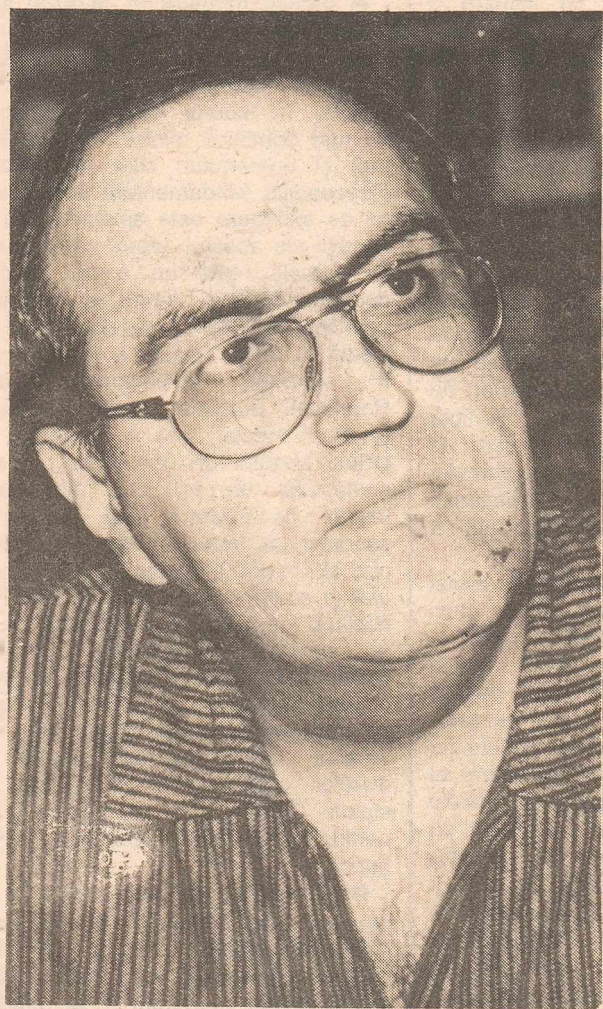
- * la sediul central al B.R.C.E. - tel. 614.91.90 / int. 3150
- * la sucursalele B.R.C.E. S.A.:
 - Craiova - tel. 051/ 41.38.00
 - Arad - tel. 057/ 28.17.61
 - Victoria - București - tel. 211.65.30

* în curând la sucursalele B.R.C.E. S.A.:

- Dorobanți - București tel. 211.09.63
- World Trade Center - București tel. 212.20.23
- Constanța tel. 041/ 61.80.09
- Piatra Neamț tel. 033/ 21.84.41
- Suceava tel. 030/ 21.39.71
- Timișoara tel. 056/ 19.01.08

În toate meseriile, dar primordial în jurnalistică, morala și autocenzura sunt esențiale pentru realizarea echilibrului necesar democrației și progresului.

Maestrul Dan Grigore și-a „furat” din prețiosul său timp într-o amiază de sâmbătă, lăsându-ne astfel, cu generozitate, să ne apropiem de universul său personal. Cu simplitate, ne-a povestit despre bucuriile, tristețile, dezamăgirile sau speranțele sale, despre marea sa prietenă, „divina doamnă” Cella Delavrancea (cum a numit-o Șerban Cioculescu), timpul acordat devenind astfel pentru noi un prețios dar, pentru care îi mulțumim!

Acasă la maestrul Dan Grigore

Încerc să conving adevărata iden

Maestrul Dan Grigore locuiește într-un apartament al unei vile care a aparținut familiei Cantacuzino, aproape de Piața Amzei.

„O caracteristică a acestei case este aceea că este foarte liniștită și că vecinii niciodată nu-mi fac reproșuri că eu cânt la ore la care m-apucă pe mine cheful de a cânta; îmi vine greu să cred că nu aud, dar sunt foarte drăguți și nu-mi fac reproșuri.”

„Doamna Cella Delavrancea a fost cel mai tânăr prieten al vieții mele”

„Pot să vorbesc altfel decât extraordinar despre doamna Cella Delavrancea?! Doamna Cella, într-o lungă perioadă a vieții mele și, pot să spun cu mâna pe inimă, cea mai grea perioadă a vieții mele, mi-a fost și soră, și prietenă, și mamă, și profesoară. Am avut la un moment dat revelația, acum vreo cincisprezece ani, că era cea mai tânără prietenă a mea! Ca spirit, era de o tinerețe extraordinară, avea o înțelegere deosebită pentru problemele generației mele, pentru vârsta mea și pentru, hai să zicem, modul meu de gândire mai puțin conformist, fapt ce mi-a produs această revelație - extrem de prețioasă pentru mine - că am în doamna Delavrancea cel mai tânăr prieten al vieții mele. Să știți că această certitudine a rămas, ea a fost cea mai tânără persoană pe care am cunoscut-o!”

„Mihail Jora mă confunda cu Dinu Lipatti”

„Mama mea a avut talent muzical, ar fi fost o foarte bună violonistă, din păcate nu a putut să urmeze cursuri de vioară, nu au lăsat-o părinții și probabil că și-a proiectat pentru viitorul ei copil toată pasiunea. Eu am găsit în casă, când m-am născut, o pianină la care nu cânta nimeni, ceea ce a fost un avantaj pentru mine. Pe la trei ani și jumătate, înainte de a vorbi bine, mă cățaram pe scaun și cântam la pian deja. Compuneam mici bucăți muzicale, cărora le dădeam denumirea unor emoții descoperite. Așa a existat «Dor de tata», mai erau niște valsuri, o suită mică (se numea «Scufița

„Unii se fac că nu mă cunosc”

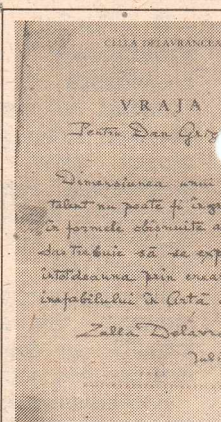
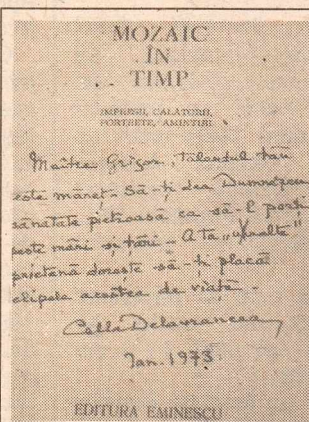
„Sunt cunoscut în foarte multe medii, spre bucuria mea, pot să stau de vorbă pe stradă sau în diverse locuri cu oameni care mă cunosc și care îmi spun că-mi apreciază atitudinile și că nu este zadarnic ceea ce fac. Deci, în mai toate straturile societății românești sunt cunoscut, dar o parte a elitelor actuale nu mă cunosc, se face însă că nu mă cunosc; și aceasta poate că explică faptul că nu am fost anvizat, în materie de premii, decât cu plăcuta ocazie pentru mine în care revista FLACĂRA a găsit de cuviință să mă premieze!”

roșie») pe care o cântam și o povesteam în același timp, o altă suită care se numea «Anotimpurile», fără să am habar, bineînțeles, de «Anotimpurile» lui Vivaldi; și alte piese - se numeau «Orga», «Marea», «Ciobanul cu oile». Acestea erau descoperirile mele puse imediat pe muzică.

Pe urmă, după ce am trecut pe la diverși profesori mai mult sau mai puțin empirici, de la opt ani am început să lucrez cu profesoara Eugenia Ionescu, care a fost, spre norocul meu, un prim profesor foarte bun; m-a învățat teorie, forme, noțiuni de compoziție și de armonie și pian, istoria muzicii, de asemenea. Pe urmă, de la 12 ani, am început cu maestrul Mihail Jora studii armoniei și compoziției. Mi-aduc

Cu doamna Cella Delavrancea

Două din dedicațiile doamnei Cella Delavrancea

aminte că la primele lecții, spre mândria mea, Jo confunda cu Lipatti. Îl avusese elev pe Lipatti și îmi spunea «Dinule» și în loc să mă supă, spuneam: și-a adus aminte de Lipatti, înseamnă că ceva de capul meu! Acum sunt profesor la facultăți interpretare ale Academiei de Muzică din București și solist al Filarmonicii George Enescu București.”

„Mă mândresc că sunt golan!”

„Am fost invitat să concertez la Cotroceni, dar nu chiar de către actualul ocupant al palatului. Am primit niște invitații «dinspre președinție», dar le-am refuzat. Momentul era cam după vara 1990 și atunci, pentru că eram unul dintre cei care manifestaseră în Piață și-mi exprimasem public adeziunea la ideile Pieței Universității, am găsit că e mai corect să comunic la președinție că nu pot să vin până când dl președinte nu retrace aprecierea de «golan» pe care simțeam că a făcut-o și la adresa mea, apreciere cu care, de altfel, nu mi-e rușine! Am transmis acest lucru telefonic consilierului care mi-a făcut invitația. De atunci nu am mai primit nici o invitație la Cotroceni, dar nu regret, nu duc lipsa invitațiilor!”

Muzica sferelor

„Compozitorii mei preferați sunt Bach, Mozart, Beethoven, Brahms, romanticii Schumann, Liszt, Chopin, impresioniștii francezi Debussy, Ravel, școlile naționale, de asemenea compozitorii ruși, pe care eu îi analoghez cu literatura rusă, Scriabin, Turgheniev, Rahmaninov, Dostoievski, Tolstoi. Și aici, în domeniul meu muzical, există o versatilitate, în sensul că am perioade în care mă interesează, mă preocupă și mă simt mai apropiat de anumiți

„Am
soț
excep
că e
valoa
chiaz
realiz
ace
om
intelig
mare
pot s
desp
suna
a

mea să înțeleagă ate a României

pozitori, dar, bineînțeles, cei care sunt «grund»-ul
i sunt Bach, Mozart, Beethoven și Brahms.”

„Jazz-ul face parte din muzica autentică”

place foarte mult jazz-ul și, spre bucuria mea, am
stat în recente interviuri că și maestrul Sergiu
Celibidache a fost în tinerețe un practicant serios și pro-
fist al jazz-ului și afirma că, fără cunoașterea aces-
ei, o școală serioasă de muzică nu prea poate
! Mi-aduc aminte că prin anii '70 această afirmație
daloasă» a fost făcută și de doamna Cella
Călinescu și mulți snobi din lumea muzicală
nească au ridicat din sprâncene, foarte lezați de
tă rebelă afirmație, mai ales că venea din partea
persoane în vârstă și care ar fi trebuit să mani-
sentimente mai conformiste față de acest fenomen!
socot și așa am simțit întotdeauna, că jazz-ul
parte din muzica autentică, poate este fenomenul
al cel mai viu și autentic al secolului 20, alături
teva mari nume de compozitori, printre care eu îi
și pe Enescu, și pe Paul Constantinescu! Am
jazz clasic în concert, am cântat și alături de
nume ale jazz-ului în producții de jazz specializate,
ritat, dar trebuie să vă mărturisesc că jazz-ul nu-mi
parte bine în public, îmi iese bine mai mult pen-
ine”.

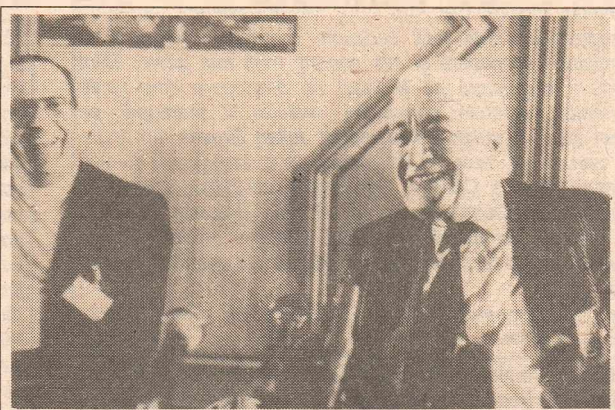
„Lumea trebuie să știe ce a însemnat monarhia pentru țara noastră!”

am apucat monarhia și tocmai de aceea sunt
rhist, vreau să prind, să apuc regalitatea! Știu de
nerațiile acelea cum arăta lumea aceea! Și chiar
spre exemplu, doamna Cella nu-mi spunea nicio-
ostentativ, nu era o militantă pentru monarhie,
an calitatea acelor oameni ce a însemnat acea
i pentru România, îmi dădeam bine seama din
ctul direct cu valorile pe care le-au reprezentat
oameni în cultura română și în societatea
nească. Sunt monarhist pentru că doresc foarte
ca aceste valori, aceste trăsături pozitive, la un
t dat exprimate și puse în instituții foarte serioase
ecvate țării noastre, să poată reface și să poată
ce energiile românești într-o ecuație benefică pen-
estinelul nostru național și pentru destinul fiecărui om
rte!

Ceea ce încerc eu să fac în sen-
sul acesta, este să conving cât mai
multă lume să înțeleagă anumite
lucruri, să le afle, mai întâi, pentru că
foarte multă lume nu știe încă. Ceea

ce doresc este să fac cât mai multă lume să înțeleagă
care este adevărata identitate a României, care sunt
anumitele adevăruri istorice pe care ultimele decenii de
instituții antiromânești au avut tot interesul să le ocul-
teze, să le eludeze sau să le facă să dispară, înecate
în minciuni propagandistice de o anumită culoare și care
serveau anumite interese, mai estice decât ne trebuie
nună!”

„Maestrul Celibidache vrea să vină în România”

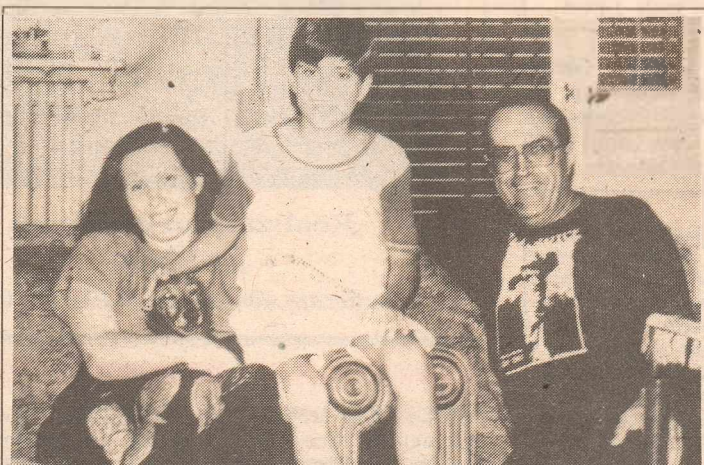

Doi oameni care fac pentru imaginea României
în Europa și în lume mai mult decât toate can-
celariile românești la un loc: Sergiu Celibidache
și Dan Grigore

„Până în 1990 eram din ce în ce mai puțin lăsat să
concertez în străinătate, în ultimii patru-cinci ani înainte
de revoluție nu mai primeam viză nici pentru URSS sau
pentru RDG! Eram dat bolnav de către ARIA, care
mereu încurca bolile, ba spuneau că mă doare piciorul
stâng, ba cel drept, astfel încât în 1990 mă gândeam
că deja e cam târziu pentru ca această carieră a mea
să se mai poată repara! Spre mirarea și bucuria mea,
nu a fost așa! În ultima vreme multe s-au schimbat, am
agenți de impresariat în străinătate care lucrează pen-
tru mine, am turnee din ce în ce mai frumoase, iar
recent o invitație venită de la maestrul Sergiu
Celibidache cred că va face ca această carieră a mea
să se pună într-adevăr pe o traiectorie în care nu voi
mai putea să spun că ea, această carieră a mea, a
avut de suferit, decât temporar! Maestrul Celibidache
m-a invitat să cântăm împreună, să facem trei concerte
la München în stagiunea viitoare. De asemenea, o veste
foarte bună pentru noi toți: maestrul Celibidache mi-a
spus recent că vrea să vină, poate ar fi posibil o
săptămână, la începutul verii, la Iași; și în orice caz
vrea să vină cu Filarmonica
din München la București, cu
condiția să găsim o sală, pen-
tru că Ateneul este încă în
reparații, sau dacă nu vom
putea găsi o sală, atunci va
veni la București să concerteze
când va fi gata Ateneul!”

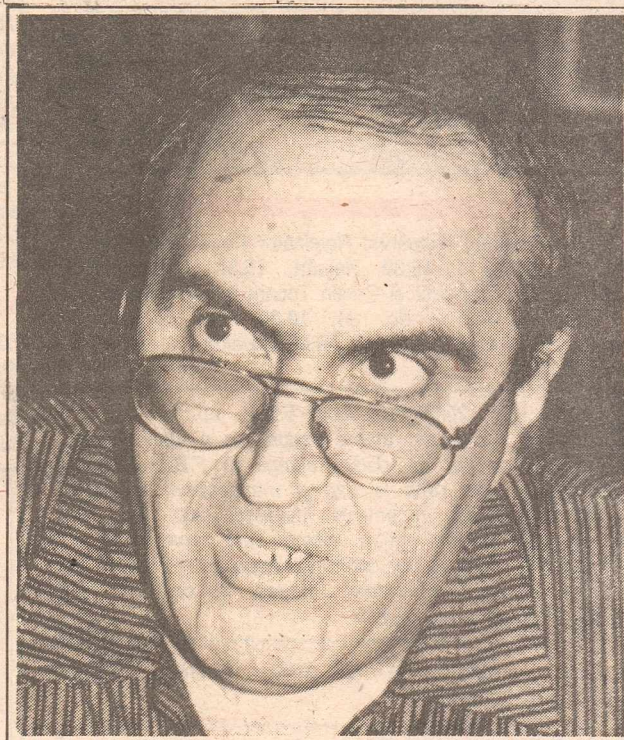
Maestrul față în față cu
destinul său

„Fiul nostru, Alexandru Dan, are doisprezece ani și
jumătate și sunt mândru de el, are deja personali-
tatea lui, este un om plin de talent și de calități. Are
o relație extraordinară cu limba română și se pare că
are un real talent poetic! Mai are o relație foarte fru-
moasă cu pictura și cu muzica, are deja o cultură
muzicală foarte serioasă, dar nu se va îndrepta spre
muzică. Proiectul lui de viitor sună așa: «Eu o să fiu
cercetător biolog, profesor de pictură, pictor și poet
nu ca meserie, pentru că poezia nu e o meserie!»
Este un proiect serios, care merită să fie luat în con-
siderație!”

„Țara are o extraordinară nevoie de Majestatea Sa Regele!”

„Domnul Corneliu Coposu este omul politic pe
care îl admir din toate punctele de vedere! Din
punct de vedere al omului de stat, cred că
avem unul singur și acela este Regele Mihai -
un om de stat de o statură absolut extraordi-
nară, pe care am avut privilegiul să-l cunosc!
Eu nu arunc cuvintele cu ușurință, n-am fost
niciodată un om care să «tămâloze» pe cineva,
nici nu ar avea nevoie Majestatea Sa de așa
ceva și tocmai de aceea pot să spun că este
omul de stat autentic, de mare statură și de
care țara are o extraordinară nevoie! Dacă nu
ar fi existat în tradiția românească sistemul
monarhiei constituționale, el ar fi trebuit
inventat acum, fie și numai pentru că există la
Versoix acest om extraordinar care poartă în
el simbolul unei întregi națiuni decapitate,
ținută departe de adevărurile ei, de nevoile și
de aspirațiile ei, atâta vreme!”

Fotografii de FLORIN IONIȚA ■

„Este tot politică a spune că
nu faci politică: este politica
struțului! Există foarte mulți
oameni acum, în România,
oameni cunoscuți, care spun
că ei nu fac politică. Dar de
fapt fac politica pe care o
faceau și înainte, fac politica
intrării în gratiile Puterii.
Această politică nu este nece-
sară societății românești, poli-
tica necesară este o politică
de Adevăr, de Dreptate și de
Legalitate, mai presus de unii
sau de alții și de unele sau de
altele dintre interese! În
spațiul politic, dorința și activi-
tatea pe care o depun în
această zonă sunt legate de
speranțele unificării liberale.
Cred că România are nevoie
de un partid liberal puternic, o
forță liberală autentică și nu
de improvizații care de fapt să
compromită liberalismul!”

Pagini realizate de MARIAN GHIȚEANU ■

Cuțitul în spate

Învățătorul

Am vorbit, săptămâna trecută, despre evoluția societății românești de astăzi. Am spus că unii învață, iar alții se străduiesc să predea noile reguli de conduită. Și-am mai spus că astăzi voi spune cine e învățătorul, dacă nu l-ați intuit deja.

El este investitorul străin. El vine cu banii, el riscă, el ne ajută. Și, evident, ne învață.

Numai că, așa cum știți, la oraș sunt învățători mai buni, iar la sat mai proști. România, în est, e comparabilă cu satul. Orașul e Cehia, e Ungaria, chiar Slovacia. Noi, cu satul. Și învățătorul - investitor străin, evident - n-are de gând să facă purici la sat. El a venit să dea tunul, să umfle potul și să plece.

Așa că el ne învață ceea ce știe: cum să eludăm legea, cum să furăm, cum să mințim.

Astea sunt mijloacele prin care el speră să reușească. Și cum satul e fără stăpân, el va reuși. Iar noi rămânem mai rău decât ne-a găsit: mai afundați în rele, mai corupți, mai mizerabili.

Aceasta e prima promoție de învățători care a venit în România după 1990. Dacă e să ne luăm după ei, cam atât am avea de învățat. Și, după aprecierea lor, învățătura asta ne e de ajuns.

Din păcate, o societate sănătoasă nu se poate clădi pe minciună, furt, corupție. E nevoie de alți învățători și, poate, de niște copii auriți, care să înceapă învățătura cu clasa I.

Până atunci, stimati cititori-elevi, haideți să ne păzim de învățătorul străin. El ne cere nouă să ne trădăm viitorul. Or, lucrul ăsta e imposibil. E tot ceea ce ne-a mai rămas, într-un prezent fără prea mari șanse.

V-am vorbit despre o experiență personală. Cine știe despre ce-l vorba, bine, cine nu, va afla. Eu sunt dispus să merg până la capăt.

MIHAI TATULIĆ

Luni 17.04.1995

7.00 Bună dimineața, România! Realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10 - 15.30 Reluări; 15.30 Post-meridian. Emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: Scooby Doo - ep. 34; 18.30 Film documentar: Managementul în afaceri - ep. 4; 19.00 Mafalda - emisiune de Radu Coșarcă;

20.00 Film serial: F.B.I. - ep. 19

Un tânăr, având asupra sa o jumătate de milion de dolari, ajunge la F.B.I. Tânărul este rănit la cap și manifestă o amnezie totală în privința identității sale. Este un criminal sau o victimă? Iată o problemă cu care se vor confrunța inspectorul Erskine și agentul special Rhodes, în episodul din această seară.

20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35 Film serial: Vecinii - ep. 19.

În acest episod, ne reîntâlnim cu frumoasa soră a lui Sue Ellen din serialul „Dallas”, Kristen. După ce încercase să-l ucidă pe J.R., Kristen este izgonită din Dallas la Los Angeles; este singură și, pe deasupra, însărcinată. La o petrecere la Hollywood, este surprinsă de un raid al poliției și arestată.

Ea le telefonează singurelor ei cunoștințe din oraș: Gary și Val.

Kristen îl cunoaște pe Kenny Ward, în timp ce Ginger întâlnește un încântător medic pediatru pe nume Karl Russelman. Kristen se decide să-l aleagă pe Kenny drept tată al copilului ei. Ginger îi surprinde pe Kenny și pe Kristen împreună și intenționează acțiune de divorț.

Val își dă seama ce se întâmplă și îi cere lui Kristen să plece.

22.25 Țara nimănui. Sfânta birocrație - reporter Valentin Boeru; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Cornel Nistorescu; 23.30 Cartea de citire... în lectura actorului Claudiu Stănescu; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

MARȚI 18.04.1995

7.00 Bună dimineața, România! Realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10 - 15.30 Reluări; 15.30 Post-meridian. Emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Desene animate: Scooby Doo - ep. 35; 18.30 Film documentar: Managementul în afaceri - ep. 5; 19.00 Liber să alegi - Proprietatea, drept fundamental sau negociabil? Emisiune de Radu Nicolau; 20.00 Film serial: Trăiește-ți visul - ep. 19; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.35 Film serial: Vegas - ep. 61 22.25 Mitică - emisiune de Viorel Gaiță; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Carmen Bendovski; 23.30 Cartea de citire... în lectura actorului Claudiu Stănescu; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

PROGRAMUL SĂPTĂMÂNII 17 - 23 aprilie 1995

MIERCURI 19.04.1995

7.00 Bună dimineața, România! Realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10 - 15.30 Reluări; 15.30 Post-meridian. Emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Reîntoarcere la Cartea Cărților; 19.00 Primul pas - emisiune de Livia Pop; 20.00 Film serial: Echipa de șoc - ep. 19; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.35 Film serial: Kung Fu - ep. 20; 22.25 Țara nimănui. Răcoritoare pentru elevi - reporter Alexandru Vrabiescu; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Horia Alexandrescu; 23.30 Cartea de citire... în lectura actorului Claudiu Stănescu; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

JOI 20.04.1995

7.00 Bună dimineața, România! Realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10 - 15.30 Reluări; 15.30 Post-meridian - emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Pentru ce trăiești; 19.00 REPORTER TELE 7 - În căutarea odihnei veșnice - reporter Dan Pleșa; Cine pe cine păcălește? - reporter Alexandru Vrabiescu; Adio, Basarabia! - ep. 1 - reporter Tudor Artenie; 20.00 Film serial: Femeia fantastică - ep. 18; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35 Film serial: K.I.T.T. - ep. 20

În episodul intitulat Cel mai bun, cei doi prieteni, urmărind un programator care fură secretele companiei pentru a le comercializa, descoperă și alte secrete mult mai grave. Elliot Stevens îl angajează pe Michael să descopere cine vinde concurenței secretele corporației. Indiciile îl îndreaptă pe Michael spre un suspect neașteptat: Julian Groves, un angajat al companiei, care se întâlnește cu o ambițioasă femeie de afaceri, Connie Chasen. Urmărindu-l pe Julian, drumul lui Michael se intersectează cu cel al unui detectiv, Flannery Roe, care e pe urmele aceluiași suspect. Acesta fusese angajat de soția lui Julian, care-l bănuia de relații extraconjugale.

Michael și Flannery ajung la concluzia că Julian fusese sedus și convins.

22.25 Mitică - emisiune de Viorel Gaiță; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Bogdan Teodorescu; 23.30 Cartea de citire... în lectura actorului Claudiu Stănescu; 23.35 Staruri pentru totdeauna; 24.00 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

VINERI 21.04.1995

7.00 Bună dimineața, România! Realizator Petra Maria Martin; 10.00 Știri; 10.10 - 15.30 Reluări; 15.30 Post-meridian. Emisiune de Teo Trandafir și Cristin Tocan; 18.00 Răspunsuri pentru viață; 19.00 La EST de VEST - emisiune de Radu Budeanu;

20.00 Film serial: Renegatul - ep. 15

Doi dintre subalternii „Olandezului” Dixon, locotenentul de poliție care i-a înscenat lui Reno Raines uciderea sergentului Burrell, pun mâna pe un criminal periculos care seamănă ca două picături de apă cu Reno. Îl eliberează, iar acesta începe să terorizeze Vestul Statelor Unite, complicând existența fugarului căutat de rege. Raines pornește în căutarea sosiei sale, alături de Cheyenne

Phillips, sora vitregă a lui Bobby Șaseasasini. Să asistăm oare la o idilă între Reno (Lorenzo Lamas) și Cheyenne (Kathleen Kinmont), soț și soție în viața de toate zilele?

20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.35 Film serial: Hotel - ep. 20; 22.25 Țara nimănui: Privind înapoi cu... mândrie? Reporter Dan Pleșa; 22.35 Chestiunea zilei - emisiune de Gilda Lazăr; 23.30 Cartea de citire... în lectura actorului Claudiu Stănescu;

23.35 Film serial: Evadatul - ep. 16

De data aceasta, Richard Kimble își găsește refugiu în Nebraska, o comunitate de fermieri. Viața liniștită a acestor fermieri este tulburată de un tragic eveniment: doi bătrâni sunt uciși în miezul zilei de un tânăr, Bellows, pe care îl ajutaseră. Această crimă îngrozitoare îi unește pe locuitori. Tânărul Bellows poate să fie spânzurat chiar înainte de a fi judecat, deoarece oamenii doresc să-și facă singuri dreptate. Ei se tem că autoritățile îl vor găsi nevinovat pe acuzat sau că pedeapsa va fi prea ușoară. Bellows reușește să-i câștige simpatia lui Richard Kimble. Acesta este hotărât să-l aducă nevătămat în fața autorităților, riscând el însuși să fie descoperit de poliție. Dar în ciuda vorbelor sale frumoase, Bellows este găsit vinovat, iar Kimble este decis să-și repare, cu orice preț, greșeala.

00.25 Linia fierbinte - emisiune de Livia Pop și Tudor Artenie; 1.25 Staruri pentru totdeauna; 2.00 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

SĂMBĂTĂ 22.04.1995

8.00 Știri; 8.10 Aerobic; 8.20 - 11.00 Reluări; 11.00 Salonul artelor - Emisiune de Anca Fusariu; 13.00 Week-end abc: muzică, filme, desene animate, divertisment, reportaje - emisi-

une de Liliana Munteanu și Mihaela Rădulescu; 19.00 As Show. Invitat Virgil Cădea - emisiune de Cornel Todea; 20.00 Film serial: Dinastia - ep. 19; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal;

21.35 Film serial: Miami Vice - ep. 20

Locuitorii din cartierele selecte ale orașului Miami sunt confrunțați cu o bandă de spărgători extrem de violenți, care intră în vile și brutalizează locatarii. Șeful poliției transferă pentru o perioadă de timp detectivii de la Vice la Spargeri, deoarece aceștia din urmă nu reușesc să pună capăt violențelor. Sonny se vede lucrând din nou alături de locotenentul Malone, nimeni altul decât cel care l-a inițiat în ale anchetelor polițiste, la ieșirea de pe băncile Academiei. Dacă până acum am fost martori ai acțiunilor echipei Crockett-Tubbs, iată că ultimul este plecat la New York, iar locul său este luat cu brio de locotenentul Castillo, cel care dă la iveală raționamentul impecabil care duce la descoperirea elementului comun tuturor jafurilor. Să mai menționăm prezența în coloana sonoră a piesei „Glamorous Life” a Sheilei E., nimeni alta decât fosta percuționistă a lui Prince, din perioada de debut a anilor '80, când actualul artist fără nume se producea alături de grupul The Revolution.

22.30 VIVA TELE 7 - emisiune de Andrada Moga;

23.30 Film serial: C.H.I.P.S. - ep. 17

Lupta permanentă cu trăsniții care circulă pe autostrăzile californiene îi pune pe Ponch și Jon în fața unor cazuri limită: un tânăr scapă cu un velier pe roți în mijlocul circulației și pierde controlul asupra vehiculului său, un șofer rămâne fără frâne, iar camionul său o pornește în cea mai mare viteză spre locul unde muncitorii reparau șoseaua, un bătrân impune niște condiții deosebite pentru a elibera casa care urmează să fie mutată, iar două fete se joacă de-a autostopul până își găsesc nașul. Vom face cunoștință cu fostul jucător de fotbal american Ben Davidson în rolul unui șofer deosebit de musculos, care are propriile sale metode de a-și rezolva problema locurilor de parcare. Sergentul Getraer este subiectul unui conflict interior, datorat expunerii sale ca model de comportare în revista poliției californiene. În concluzie, un episod în care abundă situațiile limită, plin de umor și întâmplări adevărate.

00.20 Staruri în concert: Tina Turner - partea I; 00.55 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

TELE

abc

vă prezintă pe

Cornel Todea

Realizatorul emisiunii
As Show

În fiecare sâmbătă orele 19.00 - 20.00

DUMINICĂ 23.04.1995

8.00 Știri; 8.10 Aerobic; 8.20 - 13.00 Reluări; 13.00 Week-end abc: muzică, filme, desene animate, divertisment, reportaje - emisiune de Liliana Munteanu și Mihaela Rădulescu; 19.00 Interzis bărbaților - emisiune de Anca Fusariu; 20.00 Film serial: Falcon Crest - ep. 19; 20.50 Doar o vorbă să-ți mai spun... Rostește George Pruteanu; 21.00 Telejurnal; 21.35 Gala TELE 7; 22.00 Film artistic: Surorile (SUA; 1949) Cu: June Allyson, Peter Lowford, Elisabeth Taylor, regia Mervyn Le Roy; 00.00 Nocturnă pe 16 mm - emisiune de Mihaela Rădulescu; 1.00 Staruri în concert: Tina Turner - partea a II-a; 1.40 Preluare WORLDNET și DEUTSCHE WELLE

În funcție de apariția unor evenimente importante, TELE 7 abc își rezervă dreptul de a face modificări de ultimă oră în programul anunțat.

SUFERINȚELE UNUI MUZICIAN ROMÂN

□ Guvernul
și munca
voluntară dau
bătăi de cap
cumplete

În perioada 23-30 mai se va desfășura, la București, cea de-a IV-a ediție a Festivalului muzicii noi, care va reuni, în sălile de concert, oaspeți români și străini ce reprezintă muzica sfârșitului de mileniu. În „miezul” evenimentelor, atât ca director al festivalului, cât și în calitate de conducător al formației **Archaeus**, compozitorul **Liviu Dăncănu** se confruntă cu numeroase dificultăți, pe care le analizează cu obiectivitate și amărăciune, plătind tribut greu pentru orice realizare. „Festivalul este o convenție cvadripartită - Ministerul Culturii, Uniunea Compozitorilor, Inspectoratul pentru cultură București și RTV - fiecare contribuind cu un anumit procent, dar nici una din instituții nu are voie să plătească staff-ul festivalului, care lucrează gratuit, ceea ce mă duce cu gândul la munca voluntară. Curtea de conturi motivează că, printr-o ordonanță guvernamentală, nu pot plăti onorarii nici măcar invitaților, iar transportul este suportat doar pe teritoriul românesc. Restul este acoperit de sponsori. Paradoxal, noi practicăm un model comunist, dar încercăm să gândim occidental - vrem să fim sponsorizați, dar acțiunile să fie instituționalizate. Se pare că presiunea Gărzii financiare și a Curții de conturi a devenit tot mai puternică și nu se mai

poate face nimic. Dacă ultima semnătură a directorului economic din Ministerul Culturii trebuie pusă după obținerea celei de la Curtea de conturi, mă întreb unde mai e răspunderea unui director general, care nu mai are nici o valoare. Mi s-a spus, la Ministerul Finanțelor, că există o grilă, pe baza unei ordonanțe care, bănuiesc, a apărut recent, pentru că, la prima ediție a festivalului, nu exista această problemă. Invitații din străinătate vin pe banii lor, dar nici o formație de reală cotă valorică nu vine fără onorariu; aici apare alt aspect - ei semnează contractul pentru o sumă, dar primesc alta, pentru că Ministerul Finanțelor a decis că toate contractele se discută în sume brute, iar noi aplicăm impozitul, ceea ce produce animozități și suspiciuni printre străini.

Formația **Archaeus** este binecunoscută și foarte solicitată în străinătate, dar și aici intervin probleme financiare. Culmea este că, în România, orice acțiune culturală este o aventură, în timp ce, la Belgrad, într-o țară de semibeligeranță, se face muzică, **Archaeus** fiind invitată să cânte în festivalul din 12-15 mai. Ar urma, apoi, Festivalul Time of Music de la Helsinki, unde vom cânta exclusiv muzică românească. Mai mult, la Imperia - Italia, datorită prezenței formației, festivalul

din august se va numi **Rencontre musicale con Romania**. Anul acesta vom încerca să onorăm invitația în SUA, sărbătorind, acolo, 10 ani de la înființarea formației. Sper să reușim măcar câteva din cele 12 invitații lansate din toată lumea. „Liviu Dăncănu susține ideea proiectelor individuale care, însă, la noi, nu prea găsesc înțelegere, pentru că „noi nu putem depăși concepția stalinistă. Peste tot se încurajează proiectele individuale, chiar și în țările din Est. Noi am depus un proiect pentru 1995, incluzând prezentarea a 30 de compozitori români în cadrul turneelor noastre și am solicitat doar plata transportului. Problema este că, atunci când mergem în străinătate, nu numai că nu ni se dă nimic, dar ni se ia aproape tot. Este trist să constatăm că imaginea României în lume este mai mult cea sportivă. Am avut ocazia să ne aflăm într-un oraș spaniol în care era și un lot sportiv românesc - ei erau cantonați de câteva zile, iar noi, după ce călătorisem cu 8 trenuri până la destinație, a trebuit să cântăm în aceeași zi...”

Festivalul muzicii noi va încerca experimentarea „îmbinării muzicii cu dansul, poezia, filmul, pentru a dovedi că vocabularul artei contemporane este convergent.”

ANCA FLOREA ■

Turnee muzicale

Ansambluri de operă românești în străinătate

Pregătirea turneului pe care Teatrul Muzical din Brașov îl întreprinde începând din 20 aprilie până în luna iunie, în Austria, Germania și Anglia a determinat sosirea celor doi impresari „la fața locului”, ceea ce mi-a facilitat realizarea unor ample interviuri, în exclusivitate, atât cu dl Joachim Schlotte, cât și cu dna Claire Middleton (consilier la British Council) referitoare la prezența ansamblurilor românești de operă în străinătate.

Agencia Schlotte colaborează cu ansamblurile din România de peste 20 de ani. În primăvara anului 1990, dl Schlotte a făcut o vizită la București și Cluj, unde a fost deprimat de situația „ca de război”.

„Formula pe care am găsit-o la Teatrul Muzical din Brașov este ideală, așa cum mi-am dorit totdeauna, cu invitați din toată țara, voci frumoase, tinere, alături de soliști cu experiență, lucrând într-o atmosferă cu adevărat artistică, marele merit revenind, în acest sens, dnei Carmen Dobrescu, directoarea teatrului.”

Turneul organizat de dl Schlotte în Austria și Germania a fost propus, inițial Operei Naționale, „care, însă, l-a refuzat - de ce? Întrebați-o pe dna Eugenia Moldoveanu. Dar, văzând realizarea excepțională de la Brașov, am fost fericit că Opera a renunțat la turneu. Teatrul brașovean are și avantajul că decorurile se potrivesc cu dimensiunile teatrale germane, în timp ce montările Operei Naționale sau ale Clujului necesită un transport prea mare.” Să adăugăm că „gurile rele” spun că Opera a pierdut, din nou, un contract cu J. Schlotte, tocmai pentru că el condiționează un număr fix de interpreți (ca de obicei), iar Opera a insistat pentru un număr aproape dublu.

Cât privește turneul întreprins anul trecut de Opera Națională în Anglia, dna Claire Middleton a declarat că „a fost un succes extraordinar, datorită vocilor frumoase de o calitate cum nu s-a mai auzit, de mult, în Anglia; au fost rezerve în ce privește montarea «old fashion», dar nici la Covent Garden nu sunt toate moderne. După acest turneu promoțional, în care, credeți-mă, nimeni nu a avut un câștig material, am primit numeroase scrisori de la spectatori, care ne roagă să mai aducem trupe românești. Nu știu de ce ONR a refuzat contractul cu **Cenușăreasa**, dar la Brașov am avut bucuria să descopăr voci superbe. Colaborarea ONR cu impresariatul dnei Elen Kent și cu British Council va continua, însă, fiind deja, semnat contractul pentru prezentarea operei **Oedip** în regia lui Andrei Șerban, în 1996 și 1998 în Anglia, apoi, poate, în SUA și Canada. Ar fi minunat ca un ansamblu românesc să prezinte o operă românească în regia unui celebru român, binecunoscut în Anglia. Am mai colaborat cu Andrei Șerban la Cardiff, unde a montat **Evgheni Oneghin** și **Puritanii**, care au fost extraordinare”. Vom prezenta, acum, **Carmen**, la Rochester, apoi, în 1996, dorim să realizăm, tot cu ONR, un turneu cu **Aida**, **Norma** și **Flautul fermecat** în Coreea, Japonia și Taiwan, dar totul depinde de bani. Am vorbit cu Eugenia Moldoveanu despre posibilitatea unui nou **Don Carlos**. De altfel, avem proiecte și în domeniul teatrului - un spectacol realizat de o companie engleză împreună cu Teatrul Dramatic Constanța, pornind de la un atelier de lucru cu tinerii, sub genericul „Tinerii despre ei înșiși”; scenariul va fi definitivat în 1995, iar în 1996 vom face un turneu în România și, poate, în Anglia. Ador România, iar englezii care nu știu despre țara dv. decât două lucruri - Dracula și Ceaușescu - trebuie să afle că aveți o bogăție și o diversitate culturală și spirituală extraordinară.

ANCA FLOREA ■

Mihai al României - O domnie întreruptă

Recent, la Editura Libra, a apărut versiunea în limba română a convorbirilor pe care Regele Mihai al României le-a purtat cu Philippe Virgué Desplaces.

Scoasă într-un tiraj de 5.000 de exemplare și în condiții grafice deosebite, cartea **Mihai al României - O domnie întreruptă** este un demers necesar care „reînvie acest destin făcut din umbre și lumini, împletit strâns cu cel al unei țări încă sfâșiată, răvnită, amenințată, invadată de vecinii săi: o Românie pe care Suveranul nu a încetat nici o clipă să o iubească”, după cum mărturisește autorul.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Mircea Eliade în Italia

De curând a apărut la editura **Jaka Book** din Italia prima parte a unei autobiografii a lui Mircea Eliade. Lucrarea poartă numele **Le promesse dell'equinozio. Memorie (Promisiunile echinocțiului. Memorii)** și a

fost deja comentată favorabil de presa peninsulară.

Într-un articol din **Corriere della Sera**, Cesare Medail consideră noul volum „un eveniment editorial”. „Lucrarea - spune autorul - oferă într-adevăr perspective inedite asupra personalității multiforme a unui om care a avut o contribuție dintre cele mai originale la cultura secolului al XX-lea”. În continuare recenzentul insistă asupra opiniilor politice de dreapta împărtășite de Eliade în anii formării sale intelectuale, dar îl citează chiar pe cărturarul român care a afirmat, către bătrânețe: „Fie că te găsești la dreapta sau la stânga, nevoia supremă pentru toți este libertatea. În aceasta este cuprinsă salvarea, pentru că libertatea este condiția necesară prin care se realizează creativitatea spirituală”.

Cuvinte care îl așază pe Eliade deasupra oricărei intoleranțe extremiste, așa cum s-a mai încercat să se acrediteze această idee și printre literații români.

ȘTEFAN NICOLAE ■

0 carte de actualitate

Horia Roman Patapievici este un excelent eseist și publicist. Articolele sale din revistele 22, Dilema, România Literară și Contrapunct au fost adunate în volumul **Cerul văzut prin lentilă**.

Lăsând la o parte faptul că volumul este o excelentă viziune critică despre situația postrevoluționară a României, considerăm că Editura Nemira a făcut un lucru bun și profitabil, lansând această carte tocmai acum, când H. R. Patapievici a fost făcut cunoscut fără voia lui și a ținut multă vreme pagina întâi a marilor cotidiene.

TOMA ROMAN jr. ■

Cecilia Caragea despre Jorge Luis Borges

MAȘINA DE SCRIS

Prin fantastice jocuri de oglinzi, călătorii imaginare, prin labirinturi în căutarea obsedantă a memoriei și a timpului, opera acestui argentinian, devenit orb în mod progresiv, acoperă întreg câmpul speculației umane, de la metafizică până la matematici. Erudiția lui Borges era prodigioasă, el se putea referi la fel de bine la subtilitățile gramaticale ale mai multor limbi, la literaturile scandinave, la poeziile lui Verlaine, ca și la zoologia din China antică, la filosofia lui Aristotel sau la cea a lui Schopenhauer, la textele musulmane, la teologii ai Evului Mediu, ca și la universul S.F.-ului. Pentru a deveni conștienți de diversitatea culturii sale putem cita câțiva dintre autorii prefațați de Borges: Bradbury, Carlyle, Carroll, Cervantes, James, Kafka, Melville, Shakespeare, Swedenborg, Valéry, Whitman.

Faptul că în epoca imaginilor

electronice unul dintre cei mai iluștri scriitori a fost orb apare ca un simbol și ca un paradox a cărui ironie ar fi subliniat-o chiar el dacă autentică sa modestie nu l-ar fi împiedicat să se considere un mare autor. Căci Borges cunoștea prea mult cărțile pentru a nu măsura relativitatea scrierilor sale în imensa mare literatură. E exemplară lecția de umilință pe care ne-o dă, punându-ne în fața unei enigme: după toate, dacă noi n-am fi decât o simplă iluzie?

Borges ar fi putut fi ascultat ore și ore, fără ca el să se plângă că e orb, dorind doar să i se descrie camera în care se află. (Eseu autobiografic: „Cecitate mea a progresat gradual din copilărie. Era ca un lent crepuscul de vară. Nu era nimic patetic sau dramatic în asta”). În Argentina era atât de des intervievat, încât un jurnal umoristic din Buenos Aires a scris la un moment dat, mare, pe prima pagină: „În acest număr nu există interviu cu Borges”. Îi plăcea să vorbească cu sinceritate, fără a căuta fraze ingenioase sau dramatice. De fapt, referitor la interviuri, uita că sunt interviuri. Îi plăcea conversația, considerându-o o artă care se pierde, mai ales în Statele Unite, unde ea este înlocuită prin monosilabe de tipul „OK”, „Oh”, „Hey”. Și vorbea mai ales de literatură, încercând să se facă înțeles.

Pentru el, o viață dedicată literelor era mai importantă decât opera însăși. Căci el concepe literatura ca o religie și ca o credință, ea este ceva capital. Tocmai de aceea vorbea despre Flaubert ca despre un „destin exemplar”. Flaubert n-a fost primul care să trăiască astfel literatura, dar el este fără îndoială primul care a vrut asta într-un mod atât de conștient. În literatura greacă sau latină, poetul era ca un instrument al zeilor și el trebuia să aștepte inspirația. Doar Pindar, care-și comparase odele cu niște edificii și cu niște sculpturi de aur și de fildeș, considera poate meseria de scriitor ca o veritabilă profesiune sacerdotală. Însă cu Flaubert, cu permanenta lui căutare a cuvântului potrivit, cu ambiția lui de a crea o operă de artă în proză, se creează modelul autorului modern.

Borges spunea că din întreaga operă a lui Flaubert ar alege fără ezitare romanul lui neterminat *Bouvard et Pécuchet*. Și nu pentru toate glumele lui asupra științei și cunoașterii, ci mai ales datorită primului capitol, despre nașterea prieteniei. Este cu atât mai emoționant cu cât Flaubert, reluând o tradiție seculară, a conceput o prietenie adevărată între două personaje în aparență destul de proaste. După Scriptură, Dumnezeu s-ar servi de cei săraci în spirit, de idioți, pentru a-i face de rușine pe înțelepți. În cursul istoriei, mulți împărați și regi s-au servit de bufoni, pentru că aceștia spuneau adevărul. O prietenie între doi bufoni ca în *Bouvard et Pécuchet* este deci o temă magnifică. Mai ales pentru Borges, care se gândea la pri-

etenie ca la o virtute argentiniană, ca la ceva extrem de important.

Și chiar dacă îl clasifica pe Flaubert ca primul reprezentant „al unei noi specii, cea a omului de literă ca preot, ca ascet și ca martir”, mărturisește că pentru el literatura, sau cel puțin lectura, n-a fost o suferință, ci o bucurie a vieții sale. Sau, mai bine spus, nu atât lectura, cât amintirea lecturii i-a adus fericirea. Căci, mai mult decât o carte, conțea imaginea cărții, când începi să o modifice, să o imaginezi în alt fel. Toată această visare în jurul unei cărți făcând parte din lectura ei, conțând mult mai mult.

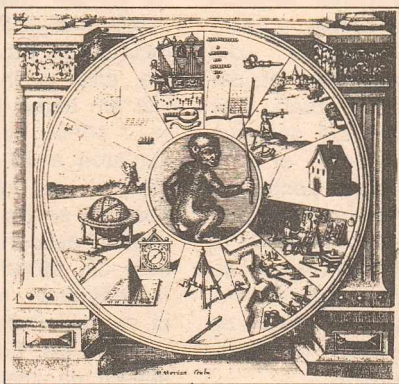
De fapt, lecturile sunt evenimente veritabile ale vieții. Unii au devenit chiar nebuni citind, cum a arătat Cervantes prin personajul Don Quijote. Borges afirmase că i s-au întâmplat multe lucruri, printre care citirea unor cărți pentru care e profund recunoscător. Deoarece lectura unei cărți a lui Cervantes, Flaubert, Schopenhauer, Melville, Whitman sau Spinoza este o experiență la fel de intensă ca aceea de a călători sau de a fi îndrăgostit. Iar dacă, pentru mulți oameni viața se împarte în două, pe de o parte lucrurile reale, pe de alta visul și imaginația,

pe de o parte călătoriile, pe de alta literatura, pentru Borges viața era un tot care nu e imposibil ca până la urmă să se dovedească a fi doar un vis. Și dacă viața nu ar fi o iluzie, atunci despre opera sa afirma că ar fi. A acceptat într-o zi să i se publice operele complete, în măsura în care i s-a permis să-și suprim scrierile ridicole. Ca apoi să se gândească că nu a tăiat destule, că ar fi mulțumit dacă ar rămâne doar 2-3 poeme, iar lumea și-ar aminti despre el ca despre un poet care a scris câteva versuri acceptabile.

Știm doar că opera e pentru poet ceea ce rabinul e pentru Dumnezeu și ceea ce golemul e pentru rabin. Căci, la fel cum rabinului îi e rușine de creatu-

ra de argilă destul de prost făcută, iar lui Dumnezeu îi este poate rușine de creația lui, poetului îi e rușine de versurile lui. Dar rabinul voia să facă ceva frumos, Dumnezeu și poetul, de asemenea.

Despre povestirile sale, cu care a cucerit o anume notorietate, spunea că i-au dat impresia că pentru public e un fel de mașină-jucărie care produce povestiri cu oglinzi, cu labirinturi, cu memorii tulburate, cu pierderea identității. Poate de aici afirmația: „Am scris 40 de cărți; este, evident, un abuz.” Dar poate că erau necesare - spune tot el - pentru a ajunge să scrie câteva pagini, câteva versuri, o singură carte valabilă. Cel care gândea poezia ca fiind comprimată într-un singur cuvânt și că destinul poetului ar fi să găsească acel cuvânt unic și infinit a scris *Cartea de nisip*, în care imagina un obiect imposibil: o carte al cărei număr de pagini ar fi infinit, ca nisipul, fără început și fără sfârșit, și *Funes sau memoria*, cazul unui om, mort de tânăr,

cu o memorie infinită, care nu putea uita nimic - cel mai mic detaliu pe care-l vedea rămânea gravat pentru totdeauna în memoria lui. Nu putea gândi, pentru că a gândi este a generaliza, a abstrage și deci a elimina, a suprima. El avea o singură facultate: aceea de a nu uita nimic. (E o poveste tristă și o metaforă a insomniei).

Cuvintele, poezia, literatura sunt esențiale pentru viață și una din marile ei fericiri. Așa cum mărturisește și Borges: „Am iubit cuvintele, cărțile, iar biblioteca tatălui meu a contat cel mai mult pentru mine. Am crescut în ea și cred că n-am ieșit niciodată de acolo. Alonso Quixano a citit mult înainte să-și ia numele de Don Quijote de la Mancha și să cunoască toate aventurile. Eu cred că sunt un Quixano care n-a avut curajul să fie Don Quijote. Este un destin pe care trebuie să-l accept.”

După ce a devenit orb a

continuat să trăiască cu cărțile, să cumpere cărți pe care nu le putea citi. Pentru prezența lor, pentru a le simți că sunt acolo și că sunt ale lui. Pentru că orice carte are ceva sacru în ea, pentru că ele nu trebuie să fie distruse. Mallarmé spunea: „Lumea există pentru a ajunge la o carte”. Este o recunoaștere a caracterului teologic al cărților. Pentru musulmani, Coranul, pe care ei îl numesc și Al Ketab, ceea ce înseamnă „Cartea”, este un atribut al lui Dumnezeu. Evreii văd în literele alfabetului și în combinațiile acestora o operă divină. După tratatul Sefer Yetsirah din secolul al VI-lea, ei cred că o anume literă are putere asupra focului, o alta asupra aerului, o alta asupra soarelui. Iar creștinii și filozofii lor (de exemplu Bacon în secolul al XVII-lea) cred că Dumnezeu a scris două cărți: Scripturile, care exprimă voința lui, și Universul, care exprimă puterea lui. Cât despre premiile literare, Borges le considera ca stimulenți, ca alcoolul și cafeaua.

Și, chiar dacă e vorba de cărți, cred că ar trebui să amintim și pozițiile lui politice, care erau destul de ciudate. Ca o modalitate de a fi sceptic, a aderat la partidul conservator. Mai mult decât atât, a aprobat lovitura militară de stat din Argentina (1976), care l-a adus la președinție pe generalul Videla. A mers în Chile chiar după căderea lui Salvador Allende și venirea la putere a generalului Pinochet. Am putea spune că, mai mult decât un conservator, Borges era un om de ordine. Dar... „Nu mi-am ascuns niciodată părerea politică, dar nu le-am lăsat să intervină în opera mea literară”.

NOTĂ. Cecilia Caragea a mai fost prezentată la rubrica **Mașina de scris**. Are douăzeci și cinci de ani și studiază la Timișoara, simultan, matematica și filosofia. Inteligența ei ieșită din comun, cultura prodigioasă, mobilitatea intelectuală o fac... neverosimilă. Multă vreme, de altfel, am crezut că nici nu există. Îmi închipuam că textele ei sunt scrise de un grup de filosofi, istorici și filologi. Până la urmă, însă, am aflat că tânără din Timișoara nu este o ficțiune. Numai că îi place să se învâluie în mister...

O veste bună pentru toți corespondenții

■ Recent, a început să funcționeze Editura Mașina de scris. Am înființat această editură pentru a tipări, cu prioritate, cărțile autorilor români. Este vorba de scriitori consacrați, dar și de unii încă necunoscuți, descoperiți în cadrul acestei rubrici.

■ De-acum înainte, stimați corespondenți, când textele dv. mă vor entuziasma, nu va mai trebui să mă rog de alți editori, ca să le publice. Le voi publica eu însumi. Începutul îl voi face la 1 mai anul acesta, când voi anunța numele aceluia dintre dv. căruiia îl voi tipări o carte.

■ Să recapitulăm premiile oferite (deocamdată) de rubrica noastră: 1. Publicarea unei cărți la Editura Universal Dalsi (numele câștigătorului va fi anunțat la 1 mai a.c.). 2. Publicarea unei cărți la Editura Mașina de scris (numele autorului va fi anunțat la aceeași dată). 3. Un milion de lei pentru cel mai bun text apărut în cadrul rubricii Mașina de scris din revista Flacăra (se acordă anual, la 1 noiembrie).

■ Pentru a candida la premiile constând în publicarea unei cărți, nu trebuie să-mi trimiteți dactilogramă sau manuscrise de sute de pagini. Sunt suficiente extrase de cinci-șase pagini, bine alese. Abia la solicitarea mea urmează să-mi trimiteți textul integral.

■ Dactilogramele și manuscrisele nepublicate NU se restituie.

■ Plicurile de la dv. le aștept pe următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la revistă Flacăra, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

scrisoare, un post-scriptum și două povestiri de la Matei Valentin

Domnule Alex Ștefănescu

Cred că plicul acesta v-a produs, înainte de a-l deschide, o mică bucurie și o ușurare (dat fiind că este atât de subțire). Sincer să fiu, textele sunt deotul un pretext, pentru că în primul rând doream să vă întreb dacă precedentele au ajuns la dumneavoastră (întâi cele pe care i le-am dat Llanei Sabău și vi le încredințez și apoi un plic pe care vi l-am trimis în luna Ianuarie).

V-am văzut acum două seri la televizor (mi-a plăcut ideea dumneavoastră despre personajele brebaniene, cele principale nefiind propriu-zis personaje, moduri în care scriitorul încearcă să transmită anumite idei, cele secundare fiind mai bine realizate. De fapt foarte-foarte puțini scriitori reușesc să prezente personaje veridice și coerente psihologic; majoritatea creează personaje dintr-o anumită categorie ce fac, la un moment dat, fapte incompatibile cu tipul personalității lor, ca și cum un ursuleț koala ar începe să atace oameni cu agresivitatea unui grizzly (foarte interesantă în acest sens mi-a părut cartea lui Karl Leonhard, un psihiatru german, Personalități accentuate în viață și literatură).

Mie îmi plac mult psihologia și psihiatria (termenii se suprapun mai mult decât s-ar părea) și din acest punct de vedere este foarte interesant fenomenul așa-zis de scris, de fapt reacția de transfer dintre cei ce vă scriu și dumneavoastră, ca și fenomenul de proiecție al celor ce vă scriu.

Încerc să-mi închipui ce ați devenit pentru mulți corespondenți: preot, tată, amant, duhovnic - în sens mai larg. Și încă acest fenomen este foarte simplu și frecvent. Mai interesantă este reacția dumneavoastră de contratransfer și mutațiile suferite de dumneavoastră (desigur chiar cele de care nu vă dați seama). Mi-ar plăcea să vă pot psihanaliza (chiar dacă încă stângaci tare și chiar dacă psihanaliza și-a mai pierdut din importanță) - cel puțin în clinicile de psihiatrie din Iași este considerată aproape anacronică, dar eu mă refer la psihanaliza contemporană și nu la cea freudiană, care a suferit ari transformări). Culmea este că am senzația, în chiar această clipă, că și eu am o reacție de transfer cu dumneavoastră în timp ce vă scriu (inevitabil). Oricum, iubirea mea rămâne literatura (chiar dacă, uneori, din nefericire, o văd din punctul de vedere al psihiatriei).

Caut acum un „loc comun” ca încheiere, căci și locul comun exprimă uneori adevăruri de necombătut, ca „iarba este verde”, nu?

Cu simpatie și respect

Matei Valentin

P.S. Domnule Ștefănescu, acest post-scriptum îl scriu după două săptămâni de la trimiterea scrisorii de față, pe care am primit-o „returată”. Mă tem că precedentă a avut aceeași soartă. Am citit o năvelă de Cehov în care un copil, slugă la un meșter, îi scrie o scrisoare disperată bunicului său, pe care roagă să vină să-l salveze din viața grea pe care o are, scrisoare care reprezintă unica sa speranță, și ca destinatar scrie, după un moment de gândire, bunicului, la noi în sat”. Cam așa ceva am făcut și eu, n-am precizat în adresă și revista Flacăra. Sper ca măcar această scrisoare să ajungă și vă rog desigur, dacă se poate) să-mi confirmați primirea ei și a precedentei. Mulțumesc.

ELI, ELI...

Nu-mi plăcuse niciodată că tatălui meu i se zicea, de când se născuse nepoata mea, bunicule. Atunci când l-am văzut apărând, deși trăiam cu senzația că dispărușe de mult timp, nici măcar nu am tresărit, deși să-ți vezi deodată tatăl, mort de câțiva ani buni, căruia în ultima vreme a vieții nu i se spunea decât bunicul, așezat comod în fotoliul tău și fumând țigară, chiar dacă în anii imediați dinaintea morții lui refuzase să mai fumeze, și nici măcar să nu tresari, să te duci spre el și să-i vorbești ca atunci când erai mic și tot ceea ce simțea în preajma lui nu era decât o încredere nemăsurată în forțele ce-i fuseseră dăruite și o abandonare în brațele acestor puteri ce-l făceau, atunci când întindea mâna, să depășească tocul ușii și să bată cu palma în perete răzând încet, amuzat de tine ori de propria-i putere, și tu să fii atât de fericit încât să dorești să stai tot timpul în preajma sa și să te miri de aceste performanțe, e o chestie care nu ți se întâmplă zilnic. Și totuși nu arăta tânăr, ca atunci când atingea cu degetele peretele de deasupra tocului ușii, avea părul alb și trupul nițel micșorat, ca atunci când eu aproape ajungeam cu vârful capului la același toc și lui i se zicea bunicul, și cu toate acestea simțeam uriașă protecție izvorând din el și din țigara sa aprinsă. Am strigat neconvins spre mama, să vadă că a venit tata și stă în fotoliu și fumează, dar, așa cum mă așteptam, nici nu m-a băgat în seamă. Am simțit nevoia să mă întind pe trupul său și să-i sorb căldura și forța, să-i dau lui toate griile mele, și cred că am și făcut-o. Apoi am ajuns pe marginea unui lac pe care nu-l cunoșteam, sau poate nu-l mai recunoșteam căci îmi părea că fusesem, împreună cu tata, la pescuit pe acea baltă, demult, când eram prea mic ca să-mi amintesc ceva în afara unor senzații vagi, malurile unde ne aflam noi erau întunecate și doar o fâșie din mijlocul lacului se vedea, ca și cum ai fi privit printr-un geam aburit, șters doar puțin, în centrul său. Tata părea să îmbătrânească clipă de clipă, devenea și mai sfios, mai retras, așa cum de altfel îmi părea în trecut, când ajunsesem tânăr și apoi adult, se transforma într-adevăr în bunicul blând și tăcut. Mi-e frică, îmi spunea, să mergem de aici! L-am privit cu tristețe, căci, iată, și el îmi refuza starea de copil și, fără să doresc deloc, eu devenisem cel puternic, și am încercat să-l încurajez ca pe un puști speriat. Tu nu știi ce știu eu, făcu, și cu taina aceasta redobândi o ciudată superioritate asupra mea, amestecată cu o năpusă slăbiciune, mi se părea frica nejustificată a unui copil de întuneric, frică pe care însă nu i-o poți alunga, însă mă bucura aparenta lui superioritate, căci mă făcea să mă simt iar mic, așa cum se întâmpla și când îi ceream sfatul în vreo problemă simplă pentru mine, doar așa, să mă poată dădăci cu aerul unui

bărbat puternic ce-i explică fiului cum se strâng șuruburile. Și deodată, din apa nemăsurată ce înconjură barca în care nu știu cum ajunsesem și în care tata devenea din ce în ce mai bătrân și mai înfricoșat, tășni un cap subțire, negru, care apucă vâsla cu dinții, și tata mă privi cu un reproș blând și am știut că era ultima oară când se întoarce, apoi am sunat-o la telefon pe prietena mea, care era certată cu mine, voia să ne împăcăm, dar mai făcea încă nazuri, lăsa lungi pauze la telefon, și abia atunci am deschis ochii și ziua, și viața mea cotidiană au început să aranjeze lucrurile la loc în capul meu. Rămăsesem însă cu senzația unei pierderi irecuperabile; viața trece și tatăl meu va muri! Și nimic din timpurile trecute, doar amintirea amestecată cu durere, o durere nepalpabilă și difuză. Ori poate visul nu fusese decât un semn și tata murise chiar în această noapte trecută, trecută?

Am luat îngrijorat primul tren spre orașul meu natal și, ca întotdeauna, după ce am sunat rar, de trei ori, tata a deschis ușa, m-a sărutat, a apărut bucuroasă și mama, apoi m-am așezat cu amândoi la masă și tata, după puțin timp, s-a retras în camera sa, am rămas doar cu mama care a început să mă descoasă. Tata era la fel de retras ca întotdeauna, și dorința mea de a sta tot timpul cu el, de a retrăi timpurile puterii sale, mi-a părut ridicolă, ca în acea zi când, pe la 6-7 ani, stând singur în casă și privindu-mi jucăriile am început să plâng, cuprins de o tristețe fără motiv, plângându-mi parca de milă, de ceea ce mi se părea că mi se va întâmpla, de prevestirea unei vieți triste și inutile, și mama a venit acasă de la serviciu și eu plângeam și nu știam ce să-i spun, și mi-am dat seama singur ce caraghios eram. După încă vreo oră-două tata m-a întrebat de ce am plecat de la serviciu și, ca întotdeauna, s-a bosumflat când a auzit că venisem fără să am concediu ori fără să mă învoiesc, doar așa, să-i văd, și, tot ca întotdeauna, mi-a sărit și mie muștarul că se bagă în treburile mele fără să știe nimic, că încă își mai închipuie că el se pricepe mai bine decât mine, și ultima umbră a visului a dispărut fără urmă. Ne-am despărțit sărutându-ne ușor supărați, și, pe când priveam pe geamul trenului ziua care murea, am simțit că ea nu murea singură, ci târa, undeva, departe, și o bucată din tata.

NOTĂ. Matei Valentin este student la Medicină în Iași. S-a născut la 22 mai 1969 și a debutat la 3 februarie 1994, în cadrul rubricii Mașina de scris. Textele la care se referă în scrisoare le-am primit, dar am întârziat să-i comunic părerea asupra lor întrucât nu era dintre cele mai favorabile. Matei Valentin are o curiozitate intelectuală și o neliniște care îl fac inegal cu sine, ca scriitor. Uneori scrie pagini pasionante, alteori, devine plictisitor. Uneori aruncă îndemânatic lasso-ul frazelor sale asupra unor idei de neatinț pentru alții, alteori se încurcă el însuși în funia de cuvinte. Ca să fiu sincer, îmi place această inconsecvență. Ca și zig-zag-ul unei electrocardiografe, ea dovedește că pacientul trăiește.

Mandala

Pata de cerneală plutea pe apele mării și își amintea cât de greu i-a fost ei (chiar așa își zicea, eu) până aici. Apa sărată o susținea ca o limbă uriașă, lingând-o și destrămand-o încet, încet. Pata de cerneală, din ce în ce mai comod așezată căci de acum ajunsesese să se întindă pe o suprafață mult mai mare (și desigur, și mai subțire), se gândea cu plăcere, poate din cauză că acum se simțea atât de bine, decolorându-se între mare și soare, la viața ei zbuciumată din trecut. Nașterea îi rămăsese într-un anume strat al memoriei ca o scurgere agitată prin străvechi țevi întunecate și mâncate de rugină (sau doar era o părere datorată legendei asupra genezei, legende ce vorbeau de tot soiul de retorte și țevi). Dintr-un anumit moment însă a știut că a devenit ea. Erau multe-multe pete de cerneală închise într-un rezervor inițial uriaș despre care un observator neatent s-ar fi grăbit să spună că sunt toate la fel, ori, mai rău, că nu este decât una singură, foarte mare. Știa de existența mișcării browniene care uniformizează totul, care amestecă și duce bucăți din ele, din petele de cerneală în alte pete de cerneală, nu putea spune că nu suferise și ea schimbări, dar, oricum, în mare rămăsese aceeași, căci dacă presupunea că nu erau toate decât părți ale unei substanțe unice, primitive, ce se tot împărțea în fărâməturi efemere ce-și ziceau numaidecât, în chiar acea unică frântură de timp de până la o nouă împărțire, eu, atunci cum se face că nu-și uita geneza, suferințele și bucuriile? Da. Era sigur, ea! Închise ochii și se așeză și mai bine. Încercând să nu se mai gândească la nimic. Curând șapte pete mai mici de cerneală stăteau lenevoase cu mânuțele sub cap savurând liniștea din larg.

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Cartea tinerilor

Conflictul între generații?

Poate cel mai fascinant și mai celebru erou adolescentin al literaturii moderne, Holden Caulfield, personajul lui Salinger din nu mai puțin cunoscutul roman „De veghe în lanul de secară” are o replică standard cu care caracterizează toate întâlnirile sale cu persoanele adulte: „punctele noastre de vedere sunt diametral opuse”.

A vorbi despre conflictul dintre generații a devenit, deja, un lucru perimat, conștiința existenței lui e cvasiunanimă. Mai mult chiar, din comoditate probabil, a găsi cauza unor tensiuni, fie că sunt sociale, fie că sunt de altă natură, în acest conflict între generații, a devenit un lucru banal. Oare chiar există în strictul sens comun dat termenului? Oare, de fapt, nu e o încercare perfidă de învrăjbiere? E normal ca tinerii să gândească și să acționeze altfel decât adulții, încercând să spargă șabloanele, revoluționând. Nu e normal să fie înfierăți pentru aceasta! Dar, la rândul lor, aceiași tineri, mai târziu, vor intra în conflict cu următoarea generație și așa mai departe... Deci poate e mai bine să-l numim un conflict între vârste, între elan, temeritate, „nebulie” și maturitate, experiență, plictis, resemnare...

Când această divergență atinge laturile vieții sociale, problema se pune altfel, la nivel practic. Știi că tinerii nu l-au votat pe actualul președinte, iar motivul pentru care nu au făcut-o este numai nevoia de schimbare pe care o simt mai ales aceștia. Tinerii au discernământ. Faptul că ei gândesc pe alte coordonate decât ceilalți nu înseamnă neapărat și că o fac prost, ci relevă lucrurile de care au nevoie la un moment dat. A fi condamnați pentru asta nu e fair-play.

Expresia englezească pentru conflictul între generații mi se pare cea mai reușită în a reprezenta esența fenomenului: „the gap between generations”, adică prăpastia, absența comunicării dintre cele două generații. Uneori societatea intră într-un vid de înțelegere și de toleranță pentru opiniile celorlalți. Atunci, această prăpastie se adâncește pentru ca, în final, o anumită categorie să fie discreditată.

ALEXANDRU ARION ■

Violența în școli (4)

Copii agățați în cuier și chinuiți în fel și chip!

□ Mărturii zguduitoare ale unei învățătoare care a dorit să-și păstreze anonimatul. Ea se teme de reacția colegilor săi și a șefilor ierarhici

Pentru că se teme de reacția colegilor săi și a șefilor ierarhici, o învățătoare care predă la o școală din cartierul Ferentari a vrut să-și păstreze anonimatul și numai cu această condiție a acceptat să vorbească, în exclusivitate pentru revista FLACĂRA, despre întâmplări zguduitoare petrecute în școlile din Ferentari.

„Majoritatea cadrelor didactice nu vorbesc despre violența în școlile de la periferie, pentru că se tem. Cred că principalul motiv este acela că nimeni nu are nici o soluție pentru protecția acestor școli și poate nu este inexact dacă se spune că situația a fost scăpată de sub control.”

În 1988, în fața Școlii 143 au fost găsite într-o dimineață cadavrele a două femei. Nu se știe nici azi cu siguranță dacă au fost ucise acolo sau au fost aduse în acel loc. La începutul acestui an, aici, în Ferentari, circula zvonuri despre un individ sau un grup de indivizi care ademinesc elevi de școală și îiucid. Zvonul nu s-a confirmat. Încă! Cert este că până și elevii de clasa a treia au început să vină la școală înarmați cu... cuțite, pentru apărare! La rândul lor, bandele de huligani care pătrund în școli posedă cuțite, lanțuri, băte și răngi. La Școala 143 s-a întâmplat de mai multe ori ca acești indivizi să devasteze clase întregi, să spargă uși și bănci, să distrugă ghivece cu flori, umplând pereții și podeaua cu pământ. Alteori, sunt

alergate femeile de serviciu, care mai primesc și câte un pumn ca represalii pentru că se împotrivesc intrării în școală a huliganilor.

Dar calvarul nu se oprește aici! Elevii sunt batjocoriți într-un mod inimaginabil: luați pe sus și agățați de haine în cuier, obligați să facă genuflexiuni sau flotări, sub amenințarea bății, puși să alerge în cerc prin clasă, iar lista poate continua. Huliganii nu sunt foști elevi ai vreunei școli din zonă, ci țigani dintr-o satră pripășită în Ferentari, locul fiind cunoscut sub denumirea „în vale”.

„Am asistat la o scenă în care unui elev din clasa a treia i s-a smuls pur și simplu ceasul de la mână și pentru că s-a împotrivit a fost lovit cu picioarele în burtă, încât bietul copil a stat mult timp întins, până și-a revenit. Cadrelor didactice le este frică de huligani. Noi nu plecăm de la școală decât în grup, seara, femei și bărbați. Cadrelor didactice au început să plece de la aceste școli. Numai de la Școala 143 au plecat deja doi. Fiecare se gândește să plece, dacă găsește un loc în altă școală. Am surprins-o în cancelarie pe o colegă plângând. Era disperată. Pe lângă frica de huligani, care adresează injurii profesorilor, noi primim amenințări cu bătaia chiar de la părinții elevilor noștri. Dacă urechem un elev, pentru că face prostii la școală, sau îi scădem nota la purtare, părinții vin imediat la școală cu amenințări. Eu am pățit asta de două ori. Un părinte a venit să se răzbune pe mine, zicând că-mi rupe catalogul, pentru că fetița lui, care terminase clasa întâi, a primit doar premiul trei. Pentru că am urecheat un elev de-a treia, mama lui a venit a doua zi la școală și era gata să mă dea cu capul de pereți. Am scăpat ca prin urechile acului, datorită unor colegi.”

Școli „cazimate”?

Interlocutoarea noastră consideră că intervenția masivă a poliției în școlile de la periferie nu este cea mai bună soluție: „În acest fel, școlile respective ar da senzația că au un statut special, iar părinții nu și-ar mai trimite copiii la niște școli transformate în «cazimate». Cred că soluțiile de redresare a situației școlilor de la periferie se găsesc la Ministerul Învățământului. Dar trebuie să se vrea acest lucru! Repet: cadrele didactice din școlile de la periferie ȘI-AU PIERDUT ORICE SPERANȚĂ că situația acestor școli se va schimba! Pur și simplu, violența a devenit un lucru obișnuit în aceste școli și fiecare - profesori sau elevi - își păzește pielea cum poate.”

Noi credem totuși că soluția de școli „cazimate” nu este de neglijat

În școlile din Ferentari, aproximativ jumătate din numărul elevilor sunt romi. Huliganii nu fac discriminări - îi bat și pe români și pe țigani. Alarmant este însă faptul că majoritatea părinților nu se interesează de soarta propriilor copii. Deși au fost avertizați să vină seara la școală, pentru a-și însoți odraslele pe drumul spre casă, doar câțiva părinți s-au conformat acestui îndemn. Mai mult chiar, la recensământul populației școlare din zonă, făcut la începutul actualului an școlar, cadrele didactice au constatat cu surprindere că unii părinți nu știau nici măcar data nașterii propriilor copii! Și totuși copiii sunt copii. Ei au nevoie de ajutor.

DAN GHEORGHE ■

În colaborare cu RADIO ÎN BLUE-JEANS, de la corespondentul nostru special în Italia, Gabriel Bassarabescu

„Speciale San Remo” (5)

■ Este o diferență imensă în primul rând de mentalitate - între modul în care se acordă un interviu în România și respectiv în Italia (în cazul nostru).

■ La noi, îți iei reportofonul sau carnețelul (dacă ai și un aparat de fotografiat este absolut O.K.) și înarmat cu o legiti-mație de presă (dă astea nu ducem lipsă) te postezi pe undeva pe traseul cântăreșului vânat și cu puțin noroc ai toate șansele să-i smulgi măcar 2-3 declarații, dacă nu (și acest lucru se întâmplă cel mai des) să nu mai știi ce să faci cu atâtea amintiri, începând cu bunicii sau unchiul melomani, continuând cu părinții care nu au avut posibilități de a-și etala talentele moștenite și culminând în cele din urmă apoteotic cu persoana pe care o ai în față, modestă, talentată, plină de hobby-uri și de virtuți și câte și mai câte.

■ La San Remo am avut surpriza (oarecum neplăcută, recunosc) de a întâlni un alt sistem, generat la rândul său de marea industrie muzicală.

■ Concret, în marea majoritate a cazurilor era imposibil de

realizat un interviu abordând direct artiștii, și asta în condițiile în care accesul spre hotelurile în care erau cazați (erau doar 6) și spre sala de spectacol se făcea numai pe baza acreditărilor date de serviciul de presă.

■ Să spunem că aveai norocul de a te întâlni într-un loc liniștit cu o personalitate participantă în festival, și-i puteai vorbi câteva minute.

■ Totul era normal (orice subiect posibil) cu excepția datelor, informațiilor sau comentariilor despre festival sau propria persoană, atunci erai invitat politicos (dându-ți-se a înțelege că ar fi trebuit să știi acest lucru) spre persoana care reprezenta relațiile cu presa ale respectivului artist.

■ Odată făcută această legătură, erai discutat câteva minute, după care se hotăra dacă interviul poate sau nu avea loc.

■ Prin astfel de furci caudine am trecut și eu, dar munca a meritat, căci, iată, încep să derulez seria interviurilor - în exclusivitate - începând cu Giorgia - marea câștigătoare din 1995.

Tatăl său, Giulio Todrani, este fostul lider al grupului: de **rhythm and blues, july & july** în jurul căruia Giorgia a crescut încă de la cinci ani.

A început prin a cânta la chitară și a studia canto cu un fost tenor, maestrul Rumbo, în paralel cu nenumărate ore petrecute într-o sală pentru gimnastică artistică.

După debutul de anul trecut la secția Nove proposte și după participarea la un concert

Giorgia

Zucchero și Pavarotti, iată-o la nici 24 de ani pe primul loc al festivalului.

- **Nu te-a deranjat sau descu-rajat faptul că anul trecut te-ai clasat la secțiunea debutului pe un loc nu foarte onorabil?**

- Nu, în fond era categoria normală pentru o debutantă, iar ordinea de atunci iată că astăzi nu mai reprezintă nimic.

- **În afara tatălui tău, cine a mai contribuit esențial la acest succes?**

- Eros Ramazzotti, care a fost foarte răbdător și mai ales mi-a făcut cadou acest superb cântec în luna septembrie a anului trecut.

- **După anunțarea premiilor, ce ți-a spus Morandi?**

- Ei bine, a fost extrem de afectuos, mi-a adus un sac de complimente. Și nu știu zău dacă îi voi putea răspunde vreodată pe măsură.

- **Cu cine ai vrea să cânti în duet și pe cine ai vrea să cunoști?**

- Ar fi superb să cânt cu Eros, cu Gino Paoli și Zucchero, și aș dori să strâng mâna lui Ray Charles, Stevie Wonder și Aretha Franklin.

- **Îți place faptul că ești com-**

parată cu Whitney Houston?

- Nu doresc să fiu comparată cu nimeni, căci eu pur și simplu nu imit. Cine face așa ceva este un „negru”, un monstru.

- **Cum îți întreții vocea?**

- Nu o întrețin foarte mult, când este mai frig îmi acopăr gura cu un fular de bumbac (de bumbac și nu de lână pentru că lână irită).

- **Cum te simți în această lume a muzicii?**

- Foarte bine, printre tinerii cu care am apărut în concurs. În ceea ce privește personalitățile este altceva. Eu, spre exemplu, fac parte dintre cei ce se emoționează când strâng mâna Lorelei Cuccarini.

- **Ai vreun complex?**

- Aș vrea să am cam cinci centimetri mai mult și genunchii ceva mai puțin groși.

- **Care este visul tău?**

- Să cânt un cântec scris special pentru mine de Stevie Wonder.

- **Planuri pentru viitorul apropiat?**

- Să-mi petrec vacanța cu prietenul meu și cu alți câțiva amici într-un sat din Umbria, unde se mănâncă foarte bine.

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă“:

Tradiția se respectă

Trăim și respectăm în viață reguli, norme și legi sau, dacă vreți, și evenimente ce marchează momente plăcute în activitatea noastră. Într-un cuvânt, este vorba de tradiție, și sigur că această formă de existență are o influență pozitivă, dar și negativă asupra modului de gândire, în special al unor sportive sau sportivi. Concret, mă voi referi la recentul caz de doping al atletei germane **Susan Tiedtke-Green**, medaliată cu bronz la Campionatele Mondiale indoor de la Barcelona, care a fost „prinsă” în flagrant delict la antrenamente, precum și la un meeting internațional. **Oral Turinabol** s-a numit „hapul” săritoarei la lungime, același „cocktail” dopant ca și la **Katrin Krabbe** și colegele ei din echipa de sprint a ex-RDG, ceea ce ne face să credem că există din păcate o continuitate în atletismul de dincolo de poarta Brandenburgului, căci prea numeroase au fost cazurile constatate de expertii doctorului **Manfred Donike** din laboratorul universității din Köln. Marea majoritate a substanțelor interzise de Federația Internațională de Atletism sunt produse de o unitate specializată în această direcție cu sediul la Jena, și sigur că,

paradoxal, nu mai avem de-a face cu RDG atât politic, cât și geografic sau social, cu toate că din punct de vedere sportiv „el trăiește”.

Iată, așadar, că est-germanii beneficiază de tradiție în domeniul dopingului, ce nu poate fi eliminat din viața lor nici la 5 ani de zile după căderea zidului Berlinului, moment în care un sistem se prăbușea pe fondul unui faliment, dar nu în cadrul activității de educație fizică și mare performanță. Cred că trebuie să reținem un aspect extrem de interesant din cazul frumoasei Susan Tiedtke, care ar putea fi oricând manechin: controlul antidoping a fost efectuat mai întâi de specialiștii federației germane și după aceea de medicii unui concurs desfășurat de asemenea pe teritoriul forului de specialitate respectiv.

Un alt punct ar fi acela că, indiferent de declarațiile acuzațelor sau acuzaților, care resping orice intenție sau acțiune de doping, ba din contră, cred într-o manipulare a probelor, sistemul de cercetare și stabilire a testelor din cadrul laboratorului domnului Donike este atât de sigur și corect, încât rezultatele nu pot fi puse la îndoială. Nu întâmplător și

contraexpertiza arată aceleași valori, și aceasta de ani de zile, astfel că o altă tradiție ne confirmă faptul că unii au încălcat normele morale ale sportului actual, pus sub semnul întrebării datorită tensiunii sportivilor, dar și celor ce oferă banii ca premii sau sponsorizare. Știu din culisele sportului german că înainte de 1989, de exemplu, marile concerte **Adidas** și **Puma**, care finanțau numeroase loturi ex-RDG-iste, au deschis un cont special în Elveția federațiilor din Berlinul de Est, în care se depuneau bani după performanțele obținute de băieții și fetele socialismului „real existent”.

Aceasta înseamnă că dopingul a fost promovat, dacă vreți, chiar de vest-germani pentru „frații” lor ca un scop ce scuză mijloacele în lupta de acaparare a pieței mondiale în care americanii, francezii, japonezii și italienii sunt principalii rivali.

Iar dacă **Adidas** a avut circa 4 miliarde pe an cifră de afaceri sau **Puma** doar un miliard de mărci, atunci cred că și victoriile, cu sau fără doping, cine mai știe azi câți s-au dopat, înregistrate de est-germani, au contribuit la stabilirea acestor sume uriașe.

De la stânga la dreapta: Lidia Simon, Anuța Cătuna și Cristina Pomacu.

Triumf românesc la Marathon!

□ Pentru prima dată trei alergătoare din aceeași țară urcă pe podium

După comportările meritorii de la C.M. indoor de la Barcelona (medalie de aur) și C.M. de cros de la Durham (medalie de bronz), atletismul românesc a reușit un strălucit succes la **Cupa Mondială a Maratonului**. Desfășurată pe tradiționalul traseu **Marathon - Atena**, competiția a reunit sportivi și sportive din 37 de țări. La feminin, reprezentantele României și-au adjudecat primele trei locuri, realizând o performanță unică în istoria acestei discipline sportive. Câștigătoarea, **Anuța Cătuna**, a parcurs cei 42,195 km ai cursei cu timpul de 2 h 31:10, ea fiind urmată de **Lidia Simon** (2 h 31:46) și **Cristina Pomacu** (2 h 32:09), toate trei depășind astfel vechiul record (2 h 36:04) deținut din anul 1982 de Rosa Mota (Portugalia). Bineînțeles, România a ocupat locul întâi la națiuni. Primii 25 clasati sunt automat calificați pentru C.M. de la Göteborg (august 1995).

Concursul a fost dotat cu substanțiale premii: **Anuța Cătuna** a primit de la organizatori pentru victoria sa 30.000 de dolari și un bonus de 16.000 de dolari pentru corectarea recordului, alți 21.000 de dolari fiind acordați echipei noastre. De asemenea, **Lidia Simon** (locul 2) a fost răsplătită cu 20.000 de dolari, **Cristina Pomacu** (locul 3) cu 14.000, iar **Cristina Burcă** (locul 7) - 6.000. Sincere felicitări acestor fete „de aur”!

P.L. DUMITRESCU ■

Copos aruncă banii degeaba

După știința noastră, mai mulți arbitri din lotul Diviziei Naționale (Ion Danciu, oricum) sunt reprezentanții sau, mă rog, cei ce vând, ai produselor „Samsung” prin orașele lor de reședință. Bună afacere, toată lumea trăiește bine (ceea ce ne dorim și nouă) și la o adică... Numai că, să ne ierte domnul Copos, e cam degeaba, speranțele dumisale sunt deșarte de vreme ce mai lipsește o za în lanțul

slăbiciunilor. Păi, la gândiți-vă dumneavoastră dacă nu sunt delegații respectivi fluterași la meciurile care trebuie. Aici e bubița, în lipsa de informație, boala copilăriei perioadei de tranziție și trecerii la economia de piață liberă de tot. Noi, care ne câștigăm chifteaua zilnică taman

din culegerea de informații (nu, nu d-alea, nu mai fiți malițioși), putem repara o astfel de lipsă propunând deschiderea unei sucursale

„Samsung” în comuna

Hotarele (Județul Giurgiu), unde asociați sunt trei crai de ghindă de la federație, care au o vorbă de spus în delegări de toate felurile.

HERCULE LE CHAT

La pomul lăudat...

Indiscutabil, o partidă **Dinamo - Steaua** a avut întotdeauna caracterul unui derby, indiferent de pozițiile ocupate în clasament sau de forma celor două combatante. Mai ales atunci când gazdele se situau pe treapta a treia a ierarhiei de moment, iar echipa campioană era instalată detașat în fotoliul de lideră ne-am fi așteptat la o dispută atractivă. Dar... o echipă nu a putut, iar alta nu a vrut mai mult. O remiză albă logică, fiind consemnate doar câte trei șuturi pe poartă și un penalty ratat de militarul... Militaru. După meci, la conferința de presă, antrenorii **Remus Vlad** și **Țiți Dumitriu** s-au întrecut în complimente reciproce. (PLD)

Fotografie de PETRE COJOCARIU

Grecia - patria baschetului

Deși echipele elene au ocupat „doar” locurile 2 și 3 în Cupa Campionilor Europeni la baschet masculin, faptul în sine atrage atenția asupra extraordinarei dezvoltări a disciplinei respective într-o țară care, cu 25 de ani în urmă, nu însemna mai nimic în această privință. Consultând însă mai îndeaproape situația, câteva date au darul să surprindă și mai mult.

În primul rând, în toate sondajele de opinie baschetul se află detașat pe primul loc în sufragiile iubitorilor de sport din Grecia: 63 la sută dintre intervievați preferă baschetul, față de 32 la sută care au ca principal hobby fotbalul. De aici și interesul televiziunii, consorțiul **Mega** cumpărând, după o luptă aprigă, drepturile de transmisie pentru campionatul intern cu imensa sumă de 40 de milioane dolari. Ceea ce a dat posibilitatea ligii baschetului elen să asigure anual câte 500 000 dolari fiecărui club.

Ca să rămânem cu comparațiile la sportul-rege (totuși...), acesta a „costat” de două ori mai puțin. Ajungând la bani, trebuie spus că opt dintre primii zece cei mai bine plătiți jucători profesioniști europeni se află în Grecia, **Paspali**, **Galis** și **Vrankovici** având un salariu anual de 1,5 milioane dolari.

Mai mult, magnatul **Pavlos Giannakopoulos**, principalul

acționar al celei mai mari firme farmaceutice din țară, a făcut, pentru Panathinaikos, o ofertă extrem de tentantă unor mari vedete din NBA, **Wilkins** și **Kukoc** fiind momiți cu câte 7 milioane dolari! Bani pentru care vor trebui să tragă la galere, așa cum declară un alt fost jucător din campionatul nord-american, **Eddie Johnson**, de la Olympiakos: „Aici, mă antrenez de două ori pe zi și joc, practic, toate cele 40 de minute. În plus, trebuie să fii concentrat la maximum, pentru că arbitrajul permit cam multe irregularități. Americanii care cred că în așteaptă o distracție bine plătită se înșală”.

În sfârșit, cifrele în ceea ce privește numărul spectatorilor sunt cu totul impresionante: Panathinaikos, de exemplu, are o medie în campionat de 9.000 spectatori, medie care urcă la 11.000 în cazul meciurilor pentru cupele europene. Aceasta a fost și cauza pentru care se află în construcție încă o sală, de 20.000 locuri, la Atena, care va găzdui următoarele ediții ale campionatelor mondiale și europene. Încredințarea acestor organizații i-ar fi adus, se zvonește în capitala elenă, secretarul general al FIBA, **Borisla Stankovici**, o vilă la Voula, într-unul din cartierele de lux ale Atenei...

TEODORA OPREA ■

Comutatoare
LAN

HUB-uri

Adaptoare
LAN

Programe
de instalare
în rețea

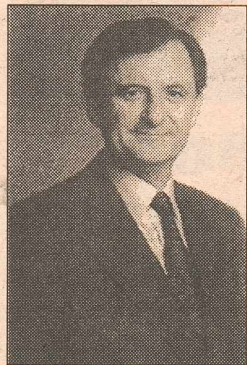

în
România
prin

scop

Str. Zării nr. 10, sect. 5,
București Tel. 312 28 33,
Fax: 312 41 99

6,5 miliarde pentru cercetare

Jean-René Fourtou, deținător al titlului de „cel mai bun manager francez al anului”, referindu-se la viitorul companiei Rhône-Poulenc, al cărui președinte este

din 1986, comenta importanța pe care conducerea grupului o acordă cercetării:

„Dorim să fim un grup industrial a cărui reputație să se bazeze pe capacitățile sale inovatoare. De aceea, am alocat cercetării 6,5 miliarde de franci pentru 1995 (față de 2,9 în 1986). Colaborăm cu universități și institute de cercetări. Avem medaliați Nobel la conducerea unor importante programe. Roadele se văd deja: niciodată Rhône-Poulenc, nu a avut atâtea produse aflate simultan în cercetare și dezvoltare. Printre acestea se numără cele din domeniul sănătății, medicamente care promit să învingă cancerul, cum este Taxoterul - aflat în fază avansată de omologare, cu rezultate spectaculoase, antibiotice, vaccinuri hexavalente ș.a. De asemenea, produse destinate sănătății animale sau agrochimice. Ne străduim să facem o chimie mai performantă, mai curată, mai ecologică. Am pus la punct un aditiv care, dizolvat în motorină, reduce cu 95% emisiile de particule de carbon la motoarele Diesel.

Această politică, prin care căutăm să oferim mereu clienților produse noi, mai bune, este și un mod de a pătrunde pe piețele cele mai dificile. Totodată, înseamnă și investiții făcute la timp pentru că fazele de cercetare și omologare sunt lungi, atât în ceea ce privește medicamentele, din motive de reglementări, dar și în sectorul industrial, unde sunt necesare parteneriate. Este motivul pentru care am intrat cu capital la Renault, al doilea producător european de motoare Diesel. (C.M.)

COMTEK

INTERNATIONAL organizează

*Cea mai importantă expoziție
specializată de*

**TEHNICĂ DE CALCUL
(HARDWARE ȘI SOFTWARE),
ELECTRONICĂ, BIROTICĂ,
TELECOMUNICAȚII**

**Ediția a-4-a-București, România
Complexul expozițional ROMEXPO
Pavilionul A**

3-7 mai 1995

**Computer and Electronics
Romanian Fair**

Pentru orice informații referitoare la o eventuală participare ca expozant sau cu privire la expoziție, inclusiv programul de seminarii și conferințe, sunați la **COMTEK INTERNATIONAL**:

Tel./ Fax : (401)-633.12.50; 312.82.81
Tel.: (203)-834.11.22, Fax: (203)-762.0773

București, România
Wilton, Connecticut, USA

Accesul în incinta Romexpo, în sălile de conferințe și seminarii este gratuit pe baza talonului de mai jos. Rugămintea noastră este să prezentați la intrarea în pavilion talonul următor completat sau însoțit de cartea Dvs. de vizită. Invitația fiind personală vă rugăm să multiplicați această invitație astfel încât să poate fi utilizată și de colegii sau cunoștințele Dvs.

CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95

Invitație la expoziția CERF '95 și la programul de seminarii și conferințe

Numele: , Compania/ Instituția:
Funcția: , Departamentul:
Adresa: str. , nr. , bl. , sc. , et. , ap.
Localitatea: , jud./ sect. , cod
Fax: , Tel. , interior

CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95 CERF'95

Ultima oră

Un nou produs

al firmei Văcăroiu S.A.: Dragoș Vodcă

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

**Atenție ! Cu 500 de lei
ați plătit și FLACĂRA.
Două reviste în același preț !**

„Bea-ți laptele și stai liniștit”!

Mulți copii ar dori să aibă ca jucărie un pui de leu sau de tigru. Viu, adevărat. Printre puținii favorizați de soartă se numără și fetița dlui Martin Lacey, îngrijitor de animale la grădina zoologică din Midhurst, Anglia. Aici, o leoaică a fătut nu mai puțin de 7 pui. Și fiindcă mama nu-i poate hrăni pe toți, câțiva dintre ei sunt alăptați artificial. Ei au devenit atât de blânzi încât acceptă să fie hrăniți chiar în acest mod (poza de mai sus).

Demi Moore face strip-tease

Datorită talentului, dar și frumuseții sale, actriței Demi Moore i-a fost încredințat rolul principal din filmul *Strip-tease*, rol care i-a adus artistei cel mai mare onorariu din istoria Hollywood-ului: 12,3 milioane de dolari. Pentru a intra mai bine în pielea viitorului personaj, Demi a început să facă turul peep-show-urilor din New York, firește însoțită de soțul său, Bruce Willis. Cea mai fructuoasă „vizită de lucru” a fost cea de la *Paradise Club* unde actrița s-a întreținut cu patru surori, profesioniste ale strip-tease-ului; schimbul de experiență s-a dovedit deosebit de benefic pentru ambele părți - Demi s-a ales cu câteva sfaturi, iar surorile cu... 1025 de dolari. America, America...

ALEXANDRU OROS ■

Cele șapte minuni ale viitorului

Conform experților de la *World Future Society*, secolul viitor va fi marcat de următoarele evenimente:

- 1 Doctorii vor fi capabili să detecteze bolile înainte de apariția simptomelor, prevenirea lor fiind cea mai importantă preocupare a medicinei.
- 2 Locuințele se vor extinde o dată cu creșterea familiei și se vor micșora o dată cu plecarea copiilor. *Rensselaer Polytechnic Institute* a realizat deja planul unei astfel de structuri.
- 3 Inginerii vor construi un tunel sau un pod peste strâmtoarea Gibraltar, care să lege Europa de Africa.
- 4 Un alt proiect se află în discuție pentru realizarea unui pod, tunel, sau a unei căi care să facă legătura între Asia și America de Nord peste strâmtoarea Bering.
- 5 Multe din plantele și animalele de la tropice vor deveni o hrană populară. Una din posibilități este gigantica broască țestoasă amazoniană, care de pe acum este o mâncare favorită în această regiune.
- 6 Europa și nu Japonia va deveni puterea economică a secolului 21. Japonia va fi dată deoparte datorită faptului că afacerile sale nu se vor putea integra eficient managementului din alte țări.

7 În corpul uman vor fi implantate computere pentru a se spori capacitățile creierului.

SIMONA SIMZIANU ■

Reporter prin București Carne vie, calitatea a III-a

**Codoașa ne-a șoptit: „Fetele scumpe ie plecate cu arabii la munte.
Pentru români ie bune și astea mai bătrâne”.**

Trecând într-o seară pe lângă hotel București, reporterul nostru a întâlnit la colțul de vizavi de Athenée Palace un grup interesant: o țigancă între două vârste și două fete în minijupă. Dându-și seama ce ocupație au fetele, reporterul s-a apropiat și a întrebat simplu: „cât”? Răspunsul țigăncii a venit printr-o altă întrebare: „Ai unde? Văz că nu ești cu mașina”. Neexistând unde, una din fete, cea cu ochelari, s-a oferit să rezolve treaba rapid, contra 10.000 de lei, într-o scară de bloc, la câțiva pași de redacțiile revistelor „Șopârta” și „Urzica”. Reporterul, om cu gusturi civilizate, a refuzat, iar datorită acestui refuz a putut să cunoască pe îndelete cartierul Giulești, o zonă erogenă a Capitalei.

Continuare în pag. 45

Fetele dulci ca în Giulești, în țara întreagă nu găsești !

Cum putem afla singuri cât de sănătoasă ne este inima

Sângele, ce traversează inima în decurs de o oră la 72 de bătăi pe minut, este egal cu de trei ori greutatea corpului. Inima bate mai repede pentru a putea hrăni mai bine mușchii sau în caz de stress (care a fost calificat de neurofiziologul canadian Hans Selye ca un ansamblu de reacții de adaptare a organismului la agresiune).

Pentru a se măsura forma inimii și în special capacitatea ei de adaptare fiziologică la efort se procedează astfel: se ia pulsul, după un repaus al

subiectului de două minute. Rezultatul se notează cu Po. Apoi subiectul trebuie să efectueze câteva flexiuni pe picioare (cine poate), bustul ținându-se drept, timp de 30 de secunde. La sfârșitul exercițiului, pulsul se măsoară din nou și se notează P1, apoi după un minut de repaus se ia pulsul notându-se P2. Indicele de rezistență a inimii se află prin formula:

$$IR = \frac{P0+P1+P2}{10} - 200$$

Dacă IR=0, forma este excelentă. Între 1 și 5 ea este foarte bună, de la 5 la 10 este bună, între 10 și 15 este medie, și slabă între 15 și 20.

Desigur că acest indice de rezistență este aproximativ deoarece această pompă neobosită nu poate fi controlată precis decât printr-un examen medical.

ADAM DORNESCU ■

La granița dintre aliment și medicament:

RIDICHEA DE LUNĂ

Comparativ cu ridichea de vară și iarnă, ridichea de lună (*Raphanus sativus* L. var. *radicola* Pers.) conține 5-6% substanță uscată; albumina și hidrații de carbon se găsesc în proporție de 1-2%, iar vitaminele, în special B₁, B₂ și C, au o pondere și mai mare față de cele existente în ridichea de vară și iarnă. Ridichea de

lună mai conține vitamina P, rafanol, iod, magneziu și sulf.

În alimentație și terapeutică, ridichea de lună este antiscorbutică, antiseptic general, drenare hepatică, renală și pectorală. Această legumă este indicată în cazuri de greață, scorbut, rahitism, demineralizare, fermentații intestinale, icter, litiază biliară, artrite, reumatism, afecțiuni pulmonare (bronșită, astm). Ea se folosește în stare crudă, cu sare sau sub formă de salate, suc proaspăt și sirop.

În cazurile de bronșită, în astm, gută, reumatism, artrite, se consumă zilnic 20-50 g suc de ridiche, care se obține cu ajutorul mixerului sau prin alte mijloace

gospodărești, din cel mult 200 g felii de ridichi. În litiaza biliară, cantitatea de suc folosită va crește între 100 și 400 g pe zi.

În toate formele de tuse, pregătiți din ridichea de lună un sirop în felul următor: puneți într-un castron straturi alternative de felii de ridichi și de zahăr tos. După câteva ore se formează un sirop bine îndulcit. O doză de 4-6 lingurițe pe zi alină durerile și potolește tusea, oricât de rebelă ar fi. În lipsa ridichilor de lună, se pot folosi, cu același efect, ridichile de vară și iarnă.

Ing. ION. I. ROVENTA ■

Alegeți căile autovindecării

Cine sunt, ce vreau?

Mă numesc Raul Dumitrescu, sunt inginer și începând cu 1989 mi-am redobândit sănătatea prin autoterapie. M-am vindecat, astfel, de cancer la colon și mi-au dispărut urmele infarctului. Ce doresc? Să împărtășesc experiența mea milioanei de suferinzi din România. Prin metoda mea, orice maladie poate fi învinsă!

Stimați cititori, în acest număr voi încheia prezentarea „miraculoaselor” rețete naturale. Încă o dată, însă, vă recomand să nu vă apucați să le puneți în practică fără să mă consultați. Este extrem de periculos. Pentru a vă convinge că nu glumesc, în viitorul episod vă voi relata despre câteva persoane care și-au pierdut viața aplicând iresponsabil tratamentele naturale. Așa că, atenție!

Nevralgia

Se recomandă: suc de morcov 283 grame plus suc de sfeclă 85 grame plus suc de castraveți 85 grame; suc de morcov 255 grame plus suc de țelină 198 grame; suc de morcov 255 grame plus suc de țelină 142 grame plus suc de pătrunjel 57 grame; suc de morcov 283 grame plus suc de spanac 170 grame.

Obezitatea

Se recomandă: suc de morcov 500 grame; suc de spanac; suc de morcov 283 de grame plus suc de sfeclă 85 grame plus suc de castraveți 85 grame; suc de morcov 311 grame plus suc de varză 142 grame; suc de morcov 283 grame plus suc de spanac 170 grame.

Retenția urinei

Se recomandă: suc de morcov 500 grame; suc de morcov 283 grame plus suc de sfeclă 85 grame plus suc de castraveți 85 grame; suc de morcov 255 grame plus suc de țelină 142 grame plus suc de pătrunjel 57 grame; suc de morcov 340 grame plus suc de pătrunjel 113 grame.

Tromboza

Se recomandă: suc de morcov 198 grame plus suc de țelină 115 grame plus suc de pătrunjel 57 grame plus suc de spanac 85 grame; suc de morcov 283 grame plus suc de castraveți 85 grame plus suc de sfeclă 85 grame; suc de morcov 283 grame plus suc de spanac 170 grame; suc de morcov 266 grame plus suc de spanac 113 grame plus suc de ridiche 57 grame plus suc de

Mici secrete prețioase

De ce, de ce?

1. De ce sunt toți copiii morți după dulciuri? Pentru că primul gust cu care iau contact este dulcele. Ați știut sau nu, laptele de mamă este dulce. Dacă le dați bebelușilor dumneavoastră ceva acru sau amar ei vor începe imediat să țipe.

2. De ce plângem întotdeauna atunci când tăiem ceapa? Substanța care face să ne curgă lacrimile, atunci când tăiem ceapa, se numește acid sulfuric propanțial. Ea este eliberată o dată cu zdrobirea celulelor. Cu cât este mai tocit cuțitul cu care tăiem, cu atât vor fi mai mult zdrobite celulele, ceea ce ne face să lacrimăm mai mult.

3. De ce produce alcoolul foame? Cantități mici de alcool înainte de masă fac să crească apetitul deoarece conține substanțe amare care stimulează producerea de suc gastric, deci digestia. Cu cât se bea mai mult alcool, cu atât vom fi mai flămânzi. Cantitățile mai mari de alcool pot să determine creșterea glicemiei, declară specialiștii.

4. De ce ne curge nasul atunci când mâncăm supă fierbinte? Ori de câte ori mâncăm ceva fierbinte se declanșează în corpul nostru un mecanism foarte simplu și anume se stimulează circulația sanguină. Vasele sanguine se lărgesc, iar mucoasa nazală este și ea stimulată să secrete.

5. De ce sughim dacă mâncăm ceva foarte iute, ardeiat? Condimentele acționează determinând o puternică secreție a sucului gastric. Mușchii stomacului reacționează mai repede, contractându-se. Este apăsată diafragma și se pornește sughitul.

6. De ce au femeile gravide poftă să mănânce castraveți? Pentru că placenta să se dezvolte normal, corpul are nevoie de o anumită vitamină și anume PQQ (chinona chinolinică pirol), care poate fi preluată din hrană. Ea se găsește cu preponderență în alimentele acre și sărate.

7. De ce produce cafeaua sete? Cafeaua influențează metabolismul hormonal, având un caracter diuretic. Datorită pierderilor de lichid apare imediat senzația de sete.

8. De ce te face berea rotund ca un butoi? Se știe că majoritatea bărbaților care consumă bere sunt grași. Aceasta nu se datorează numai calorilor conținute de alcool, ci și hormonilor feminini aflați în hamei. Pe lângă aceasta, drojdia își are și ea contribuția sa stimulând hormonii cum ar fi 17 B estradiol care se formează numai în ovare. Acest „cocteil hormonal” îi face pe bărbați de-a dreptul rotunzi.

Modă

Helmut Lang combină vechiul cu noul

„Ceea ce am găsit modern este combinația țesăturilor tradiționale și a noilor textile”, declară Helmut Lang despre colecția sa de primăvară-vară '95. Modelele sale implică amestecul bumbacului, lână și al pielii cu nailonul, lacurile și materialele sintetice destinate să reflecte lumina. În aceeași măsură sunt importante formele simple și care creează o vrajă aparte datorită țesăturilor respective. Predomină pantalonii subțiri, în formă de țigaretă, jachetele scurte gen cămașă, fustele strâmte mini, tricourile și rochiile drepte. „Ideea călăuzitoare este de a combina vechiul cu noul în domeniul materialelor, făcând îmbrăcăminte cât mai atrăgătoare”, declară Helmut Lang. (SIMONA SIMZIANU)

Cosmetică

Masaj relaxant al picioarelor

Sunt vânzătoare într-un magazin și sunt nevoită să stau ore în șir în picioare. Din această cauză am dureri în pulpe și somnul chinuitor.

Ce mă învățați să fac?

(Ada N. - București)

Seara, aplicați pe picioare un strat abundent de cremă obișnuită (de exemplu, Nivea) sau un gel răcoritor pentru ca pielea să devină suplă. Masați apoi cuprinzând pulpele în așa fel încât degetele mari de la mâini să fie pe partea din spate, în vreme ce degetele celelalte execută un masaj ascendent pe partea din față. Masați apoi partea din spate până la genunchi. Va dispărea senzația de greutate din picioare și o să vă simțiți complet relaxată. Peste noapte puneți șosete pentru ca efectul să se păstreze și în timpul somnului. (MONICA PÂRVU)

De Paște, pentru dumneavoastră !

Cele mai străvechi religii din China, Persia, Grecia și Egipt cunosteau în ou **e m b l e m a creației**. Hindușii consideră că cele cinci elemente esențiale ale lumii, respectiv aerul, fierul, apa, pământul și eterul, s-au născut din **Oul de aur** al lumii. În vechiul Egipt, oul era consacrat lui Isis, zeita mamă și lui Osiris, soțul acesteia. În insula Elefantine, din fața orașului Assuan, în amintirea lui Osiris se află o statuie de piatră din a cărei gură iese un ou. Mai târziu, el a fost încorporat în liturghia pascală. În numeroase regiuni ale globului, aflate încă

Oul pascal

sub dominația superstițiilor ancestrale, când o femeie dorește să inspire o dragoste de durată sau să reînvie o iubire trecută se duce la slujba religioasă de Paște și procură câteva picături de ulei sfânt, din candela ce se află în fața unei icoane. Acasă fierbe două ouă tari, în apa căroara toarnă uleiul. În timp ce le mănâncă pronunță o serie de cuvinte de chemare a iubitului. În Germania, înainte de a se închide mormântul unui copil, mort în timpul săptămânii sfinte, se pune un ou vopsit de Paște, pentru a se putea juca cu el **dincolo**. Arheologul Boldetti a descoperit un ou de marmură în greutate de 450 grame, în mormântul unui creștin, din catacombele romane. În regiunea munților Gross Glockner (Austria), ouăle pictate de Paște, notate cu data încondeierii și cu diverse cifre, sunt transmise din generație în generație. **Norocoșii** posesori sunt convinși că păstrate o sută de ani, gălbenușul se transformă într-o piatră prețioasă.

ADRIAN DOGEANU ■

Pentru cadouri de Sfintele Sărbători, vă invităm la târgul deschis în World Trade Plaza

În elegantul hol central al galeriei comerciale de la World Trade Center s-a deschis, la 8 aprilie, pentru două săptămâni, un original târg de primăvară.

Vizitatorul grăbit și dornic de a găsi cadouri pe propriul său gust fără a mai alerga prin tot orașul, are, aici, șansa de a cumpăra aproape orice: jucării multicolore, dulciuri rafinate, haine și pantofi, ba chiar și obiecte de artă contemporană, bijuterii, cărți, discuri etc. Iar prețurile, chiar dacă ambianța este luxoasă, sunt rezonabile. (B.N.)

Fotografie de ELENA GHERA ■

Țara noastră anunță o prioritate mondială înființând

Fundația Armonia, dedicată familiilor mixte din România

□ Ea își propune protejarea și sprijinirea cuplurilor interetnice, întărirea înțelegerii între etnii. Președintele ales, medicul Ladislau Elthes, ne-a acordat în exclusivitate următorul interviu:

- Stimate domnule doctor, cititorii noștri vă cunosc ca pe un vechi prieten și colaborator al *Flacărei*. Marele public vă apreciază ca medic și creator, împreună cu soția dv. al, celebrului medicament *Elcohep*. Iată-vă însă, de câteva zile, într-o nouă postură: cea de președinte al *Fundației Armonia*. Ce drum a precedat noua investiție?

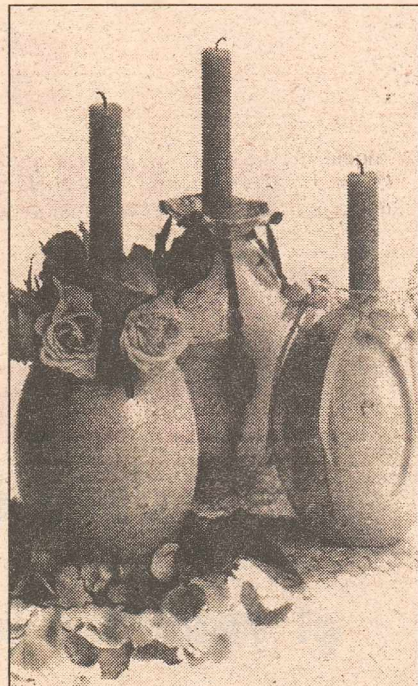
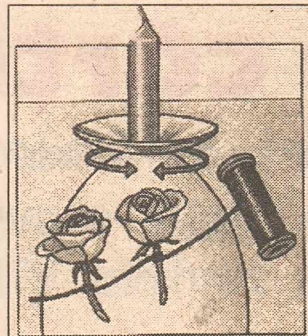
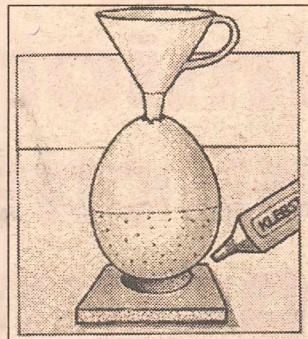
- Gândul s-a născut cu ani în urmă prin conversațiile și schimbul de idei pe care le-am avut cu cercul meu de prieteni români și maghiari. Un rol însemnat revine Asociației culturale și de prietenie „Együtt” (Împreună), ce cuprinde oameni aparținând unor etnii diferite (în țara

noastră există 17 etnii recunoscute). Întrucât în România sunt foarte multe căsătorii mixte - aproximativ 160.000 - ne-am gândit să aducem această situație în conștiința socială a țării, având în vedere că este vorba de un fenomen de masă în continuă expansiune.

- Cum sunt privite aceste căsătorii de către cuplurile „curate”?

- Nu întotdeauna cu cei mai buni ochi. Prejudecățile, intoleranța, puterea tradiției, dar mai ales ignoranța blochează gândirea, trăind-o în scheme rigide. Cuplurile interetnice sunt apreciate ca lipsite de identitate, ca rezultat al politicii de deznaționalizare, ca trădând interesele naționale

etc. Sancta simplicitas! Asemenea oameni au ochii închiși și nu disting calea pe care merge istoria contemporană. Ei nu văd cum, treptat, se desființează granițele, cum popoarele se adună în uniuni, cum libera circulație amplifică mariajele interetnice. Marii specialiști în demografie au anticipat deja viitorul. El va aparține omogenității etnologice. O fuziune globală se va produce în 2000-3000 de ani, de-a lungul a 150 de generații. Chiar și azi jumătate din populația globului este rezultatul încrucișării între popoare și etnii. Dar chiar și în viitoarea sută de ani, în spațiul european, vor avea loc importante modificări etnografice, iar cuplurile interetnice

Suport pentru lumânare

Pentru confecționare, aveți nevoie de un ou, ce va fi așezat pe un suport de 10x10 cm, nisip, o sârmă foarte subțire, lipici, culori (bej și galben), un burete, un suport mic de sticlă.

Cum procedăm:

- Oul golit de conținut se lipește cu ajutorul unui manșon în mijlocul plăcii. Cu ajutorul unei pâlnii se umple oul cu nisip până la maximum o pătrime pentru a-i da mai multă stabilitate.
- Oul se stropește cu galben și beige. Se șterge ușor cu un burete pentru a îndulci culorile.
- Se lipește în partea superioară suportul mic de sticlă și se așază pe el lumânarea. Se ornamează apoi cu flori, care vor fi fixate cu sârmă, ale cărei capete se vor ascunde sub manșonul de sticlă.
- Piciorul-suport se va decora după inspirație cu frunze și flori.

Medicul bihorean Ladislau Elthes, președintele *Fundației Armonia*, alături de soția sa, dr. Aristina Elthes, născută Cosmaciuc, originară din comuna Valea Putnei, Bucovina. Un cuplu exemplar de oameni de știință, dăruiți investigației de specialitate, sănătății publice.

se vor număra cu zecile de milioane. Descendenții vor prelua trăsături din caracteristicile fiecărei etnii, iar educația lor va avea o deschidere spre cultura și civilizația europene.

- Care este scopul fundației?

- Înainte de asta, o informație extrem de prețioasă. Prin constituirea *Fundației Armonia*, România anunță o prioritate mondială. Scopul este cel înscris în statut: întărirea armoniei în relațiile dintre familiile mixte și diferitele etnii, dezvoltarea spiritului de toleranță, a înțelegerii, a prieteniei și solidarității umane, cunoașterea și respectarea integrală a drepturilor cetățenșii înscrise în Constituția României și în

reglementările internaționale. Elaborarea unor programe culturale, de cercetare științifică, promovarea unor proiecte de educație în spiritul toleranței, organizarea de acțiuni la nivel național și internațional. În acest sens, FAFMR va colabora cu instituții, organe locale și centrale ale statului român, cu organizații neguvernamentale ale căror scopuri și obiective converg cu obiectivele fundației.

Sunt multe de spus despre *Fundația Armonia*. O vom face și în viitorul apropiat, când vom avea mare nevoie de mediatizarea lucrărilor noastre. Dacă ne veți sprijini, vă mulțumim anticipat.

LIVIU TIMBUS ■

La numai 17 ani,

Chris Simion a publicat până acum două cărți

□ Tânăra scriitoare este elevă și redactor la revista VIP

Deși crede că literatura română actuală este jalnică, Chris Simion, în vârstă de 17 ani, elevă în clasa a XII-a la Liceul Spiru Haret din București, a publicat până acum două cărți. De circa trei luni, Chris Simion a fost angajată ca redactor la revista VIP.

Prima ei carte se numește **Dragostea nu moare. O concluzie la 16 ani**. A apărut la 10 iunie 1994 într-un tiraj de 1.000 exemplare, care s-au vândut într-o săptămână. A doua carte - **Dogmatica fericirii** - a fost lansată pe piață la 9 martie 1995, într-un tiraj de 2.000 exemplare. Chris Simion crede că lumea i-a cumpărat cărțile din curiozitate, să vadă cum scrie o fată de 17 ani. Dacă cineva o întreabă ce scrie, Chris nu poate

răspunde ușor: „Pur și simplu nu știu ce scriu. Puteți să mă încadrați în orice - eseistică, proză sau altceva - eu nu mă încadrez în nici un stil. Nu îndrăznesc să spun că fac eseistică la 17 ani!”

Chris Simion are o părere clară despre literatura română actuală: „Jalnică! E falsă. Dar vinovată de acest fapt este chiar societatea românească, pentru că promovează ideea falsității, a ignoranței, a stării de dedublare a conștiinței oamenilor. Cultura română nu mai există aproape deloc. Nici nu știu dacă artistul mai crede în arta pe care o face, la ora actuală!”

DAN GHEORGHE ■

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ ■

Cu ajutorul lui Mihai Crețu, Sandra va aduce pe lume doi bebeluși

Știrea este preluată dintr-o revistă germană anunțând apropiata naștere a celor doi gemeni. (G) gemelare pot fi astăzi depistate cu precizie sosirea pe lume a celor doi micuți a avut loc în ne cerem cuvenitele scuze. Dacă ei sunt încă p ne bucurăm de bucuria fericirilor părinți. Com Mihai Crețu, soțul cunoscutei cântărețe Sandra cum se știe, de origine română și foarte apr țara care l-a adoptat: Germania.

Claudia Cardinale refuză căsătoria cu Pasquale chiar după ce are cu acesta un copil

Regizorul italian Pasquale Squitieri și-a iubit mult soția, pe Sylvana, până-n ziua când aceasta a început să-l neglijeze. Cu timpul dragostea lor s-a răcit și curând s-a ajuns la divorț. Atunci a apărut în viața regizorului Claudia Cardinale. Iubirea lor a fost atât de puternică încât marea artistă a refuzat să se... căsătorească cu el, ca frumosul vis să nu se destrame. După cinci ani, din legătura lor s-a născut o fetiță, pe care au botezat-o tot Claudia. Și într-o zi mama celibatară s-a hotărât să se căsătorească cu Pasquale. Claudia Cardinale era numai zâmbet, avea o bună dispoziție pe care iubitul ei nu o mai văzuse la ea de multă vreme.

Pasquale, vesel că în fine se va putea căsători cu aleasa inimii lui, se ocupă personal de tot ce era necesar unui asemenea eveniment, fără să-și dea seama,

în febra pregătirilor, că viitoarea consoartă nu împărtășea același entuziasm. Când totul era gata, invitațiile pentru nuntă trimise prietenilor și numeroșilor cunoscuți din cetatea filmului, Claudia Cardinale își anunță iubitul că nu mai vrea să-și unească viața cu el. Motivul? Aflase între timp că Pasquale mai întreține relații intime cu fosta sa soție, Sylvana. Umilită, Claudia Cardinale a părăsit Roma, plecând la Paris. După trei luni a revenit acasă. Se pare că pacea s-a reinstalat între cei doi amănți, dar dragostea lor s-a mai răcit. „Nu ne mai certăm, mărturisește Claudia. Se pare că timpul cât am fost plecată l-am cumințit pe Pasquale. Deocamdată ne întâlnim doar de 2-3 ori pe lună. Pentru viitor nu pot face încă nici o precizare”.

AUREL DIANU ■

Strip-teas cu bărbați

Acești tineri atletici, sosiți în Germania mai multe părți ale globului, își câștigă pâinea cea de toate zilele dezbrăcându-se în fața cucoanelor perverse sau toare de senzații tari. Reprezentațiile au la Hamburg în barul Crazy Boys. Pre sunt acceptabile pentru cele de acolo mărci intrarea și alte 20 consumația 50.000 de lei în banii noștri). Băieții sunt soane decente și cultivate. Cel din dreapta de pildă, a sosit din Venezuela, se numește Raul și este student la Facultatea de Matematică.

Meryl Streep primește scrisori de amenințare

Acest nume nu mai are nevoie de nici un comentariu. Meryl Streep este recunoscută ca fiind cea mai pasionată, cea mai activă actriță de la Hollywood. Când este convinsă de un rol, i se dedică în întregime, așa cum a făcut și pentru cel din **Răul ucigaș**. În timpul filmărilor a trecut și printr-o

situație dramatică atunci când a căzut din barcă. „Tema m-a fascinat”, declara Meryl Streep. Rolul unei femei care luptă ca o leoaică pentru familia sa i se potrivește de minune. Această actriță, premiată de două ori cu Premiul Oscar, care este plătită cu circa 15 milioane dolari pentru un film, a primit în ultimul timp numeroase scrisori de amenințare. Una din cauze este

și angajarea ei activă în lupta pentru protecția mediului înconjurător, ceea ce i-a atras numeroși dușmani. De frică să nu-i fie răpiți copiii (Henry 15, Marie 11, Grace 8 și Louise 3), Meryl a adoptat o atitudine mai rezervată. Referitor la aceasta, ea a declarat: „Când e vorba de viața și sănătatea copiilor mei, trebuie să mă comport cu o deplină responsabilitate”. (M.C.)

Căsătorii morganatice

Treii prinți moștenitori se însoară cu fete din popor

Cine dorește să angajeze în Danemarca cel mai frumos fotomodel, trebuie să se grăbească. Până acum, **Katja Storkholm Nielsen** (24 ani) era plătită cu 110 mărci pe oră. După vacanța petrecută cu prințul moștenitor **FREDERIK** (26 ani), pe insula Mauritiuș, cota ei a crescut considerabil. Regina Margareta le-a dat deja binecuvântarea și toată lumea așteaptă nunta. Tatăl fetei Katja este un fabricant milionar.

WILLEM-ALEXANDER (27 ani), prințul Olandei, a trecut de curând pe lângă moarte. Împreună cu noua sa prietenă, **Emily Bremers** (24 ani), studentă la drept, a avut un serios accident de mașină. Din fericire, s-a ales numai cu o ușoară rană la picior. Cei doi se duceau la ski. Pe când nunta? Regina Beatrix a invitat-o deja pe Emily la castel.

HAAKON, prințul Norvegiei, este și el îndrăgostit de o firavă domnișoară de 19 ani, **Cathrine Knudsen**, manechin. La cei 20 de ani ai săi, prințul nu se gândește încă la căsătorie, dar dorește o căsătorie de probă în castelul său. La prezentarea colecției de primăvară, Cathrine a purtat o frumoasă rochie de mireasă în aplauzele entuziasmate ale publicului. (M.C.)

Prințesa Grace a dus în mormânt norocul familiei sale

Fost denumită **zeița norocului** când a venit pentru prima dată în Monaco în vârstă de 40 de ani ca urmare a unei căsătorii fulminante a prințului Rainier. În 1952, când a murit, a luat norocul cu ea. De atunci, întreaga familie Grimaldi este sub umbra morții ei. Prințul Albert, care în noiembrie anul trecut, când a fost operat tatăl său, a spus că va renunța la flirturile ieftine și de cunoscute, continuă la cei 37 de ani să ducă o viață cât se poate de libertină căutându-și parcă în mod neînșelător moartea. Cu toate eforturile făcute, Caroline nu a reușit să atragă celebritățile lumii, care în vremuri abia așteptau o invitație de

la Grace. Totuși, ea este singura pe care prințul Rainier poate conta.

Stephanie a vrut să-și croiască propria ei viață departe de curte. S-a înconjurat de o mulțime de prieteni, dintre care mulți se află în prezent în spatele gratiilor. Cele două fiice sunt comparate în permanență cu mama lor, ceea ce nu le avantajează deloc. (M.C.)

Regina Silvia datorează statului 45 de coroane

Nu e glumă, Serviciul financiar din Stockholm a pus-o pe regină la stâlpul infamiei, deoarece datorează statului 45 de coroane (9,41 mărci). Această știre publicată în presa suedeză ne pare nouă românilor desigur bizară, dar în Suedia nu există nici un secret privind aplicarea impozitelor.

Regele Carl Gustav a fost foarte nervos pentru că trebuie să dea publicității cheltuielile familiei sale. Pentru aceasta s-a certat cu ministrul de finanțe, Marita Ulvskog, care este de părere că dacă întregul popor face economii, ar fi bine să procedeze la fel și regina, mai ales că bugetul familiei regale va fi redus de la 6,5 milioane mărci la 5,4 milioane mărci, din care 3,8 milioane reprezintă

salariile celor 60 de persoane care deservesc casa regală. Ceea ce rămâne, 1,6 milioane, ar trebui să ajungă pentru cheltuielile de reprezentare, dar cum suma nu este suficientă, regele plătește restul din averea sa personală, apreciată la 25 milioane mărci, la care se adaugă dividendele la fondul de acțiuni, valorând 10 milioane. (M.C.)

Reporter prin București

Carne vie, calitatea a III-a

(continuare din pagina 1)

Simplu costă 7000 lei. Dar fetele fac și bot

Țigancă m-a convocat în Giulești, explicându-mi și traseul ce trebuie parcurs. I-am onorat invitația împreună cu un prieten.

De la stația Pasteur, o luăm spre adresa indicată. Dăm peste o casă dărăpănată, care odată a fost, probabil, a unor funcționari de la Căile Ferate, cu WC în curte și cu un gard scund și jegos. După gard, îndărătul unei sfori cu rufe, se joacă niște puradei. Îi interelăm cu: „Bă, vrem să vorbim cu mă-ta!”. Unul dintre puradei dispăre în casă și se întoarce cu țigancă, mai vechea noastră cunoștință. Aceasta ne poartă în curte și ne spune rapid că „Ochelarista și Mariana e plecate cu unii la munte. Da' las' că vă duce bărbat-miu în altă parte. Să-i dați și lui 2-3 mii d-o votcă!”

Dispare în casă și se întoarce cu un

țigancă slabuț, cam la un metru șaiszeci, care arată de parcă abia ar fi fost scut din somn. După ce nevasta îi explică ce are de făcut, țigancă iese cu noi în stradă. Ne spune că trebuie să luăm tramvaiul înapoi trei stații și să mergem „la Luminița”. În stație ne dăm drept studenți săraci care, fiind prea mult stătuți în cămin, își dau bursa pe o femeie, iar ei ne spune că îl cheamă Nelu, că e șomer de la GRIRO și că s-a făcut pește pentru a-și întreține puradeii. Țigancă, om de treabă, ne spune și cum e cu tarifele. La Luminița, un număr simplu ne costă 7 mii de lei, 15-20 de mii o oră și „fetele fac și bot, vă-nțelegeți...”.

Coborâm din tramvai și mergem pe o stradă numită Glodeni. De aici intrăm pe o altă stradă și ajungem în dreptul unui bar improvizat, de mahala. Nelu bagă capul pe un gemuleț și o strigă pe Luminița. Mai întâi, pe același gemuleț apare un câine mare, gata-gata să-l muște pe Nelu. După asta, apare și Luminița. Suntem trimiși la câțiva metri, Nelu șoptește cu Luminița, o țigancă

subțire, cu păr lung și brun, îmbrăcată cu trening roz și șlapi. După ce termină de parlamentar, Nelu vine spre noi și ne spune: „I-am spus că sunteți cleenții mei vechi, da' degeaba, zice că are probleme cu garda. Da' las' că vă duc eu în altă parte.” Luăm tramvaiul înapoi spre Pasteur. Ajungem la capăt. Aici, Nelu ne conduce pe niște străzi înguste și norioase.

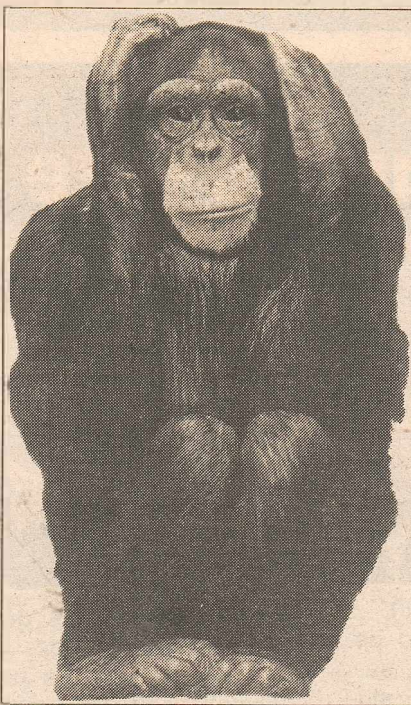
La capătul uneia dintre ele, intră în curtea unei cocioabe și începe să strige cât îl ține gura: „Leano! Făi, Leano, făi!” Leana își face apariția în toată splendoarea: o țigancă plinuță, de vreo 40 de ani, știrbă și slinoasă, cu nădragii strânși pe corp. Nelu ne sfătuiește cu glas scăzut: „Lu' asta îi dați 5-6 mii, cât vreți.” Ușor speriați, am refuzat, dar ca să nu se simtă jignită Leana, îi dăm trei mii de lei. Lui Nelu, care ne privea precum câinele lui Pavlov, îi dăm și lui trei mii de lei, să aibă de-o votcă. Amabil, ne conduce până la tramvai, urcăm împreună și, la Pasteur, coborâm.

Noi mergem mai departe spre oraș. Așa am scăpat din zona erogenă Giulești, mai ușori cu șase mii de lei și inițiați în traseele mizeriei.

TOMA ROMAN jr. ■

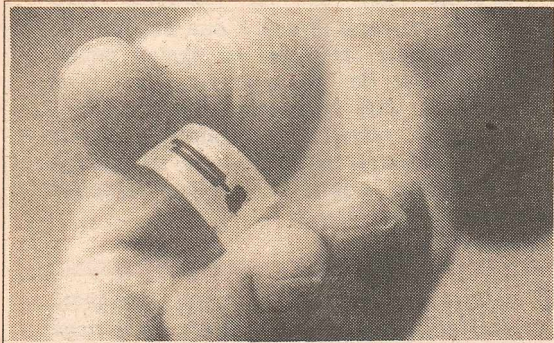
Cimpanzeul Johnny conduce tractorul

Johnny este un cimpanzeu aparte, cu o inteligență deosebită și care învață cu destulă ușurință de la oameni. Animalul, mare artist de circ, a fost dăruit de proprietarul lui unui fermier australian. Îndrăgit de noul stăpân, Johnny a început să-l însoțească pretutindeni și a învățat încărcarea și descărcarea camioanelor, hrănirea și paza oilor. Mai târziu a început să conducă... tractorul. Johnny participă la muncile câmpului, iar în pauză se hrănește din pachetul lui și bea din sticlă, amuzându-se când cei din jurul lui râd. Vestea despre acest cimpanzeu neobișnuit a ajuns până la urechile autorităților locale, care au cerut fermierului să plătească impozit pentru muncitorul Johnny-cimpanzeul.

Tranzistori din material plastic

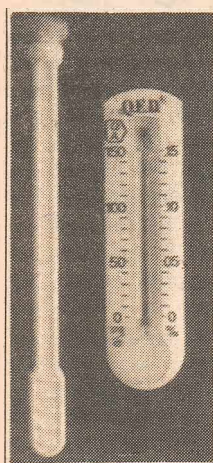
În laboratorul de materiale moleculare al CNRS, din Thiais, în apropiere de Paris, a fost realizat primul tranzistor din material plastic ale cărui proprietăți mecanice și electrice pot fi modificate prin anumite produse chimice. Pe lângă costul loc mic de producție, ei pot fi prelucrați ușor, la temperaturi relativ scăzute, în jur de 200 de grade Celsius, și pot fi depozitați pe suprafețe mici. Noii tranzistori sunt transparenti și rezistă la deformări mecanice. Se întrevăd încă de pe acum numeroase aplicații, precum confecționarea de cărți plastice cu diverse utilizări în operațiuni

bancare și de securitate, executarea a diferite sisteme de afișaj transparent, crearea de ecrane de televiziune care să se înfășoare sub formă de sul, dar cel mai extraordinar fapt este că ei deschid calea realizării unor calculatoare... pliabile.

Noul alcooltest QED

Atenție, șoferi! Nu, nu este vorba de un termometru, ci de un alcooltest în care nu se mai suflă ca până acum.

Puțină salivă pusă pe un fel de periută este suficientă. Ea se introduce apoi în acest nou aparat, în care se află un reactiv. În câteva secunde se stabilește gradul de alcool în sânge. Un agent colorat permite citirea rezultatului pe coloana gradată a noului alcooltest numit QED.

Stație mobilă de benzină

Societatea petrolieră Elf a pus la punct o stație mobilă de benzină. Ea este formată din module ce se assemblează și rezervoare de stocat carburanți, fiecare cu o capacitate de 20 metri cubi. Un echipament special asigură securitatea instalațiilor și protecția mediului înconjurător, respectiv: sonde pentru detectarea prezenței hidrocarburilor în aer, peste un anumit procent, sisteme de protecție contra incendiilor, limitatoare de umplere etc. Partea metalică a construcției mai cuprinde posturi de distribuție automate a benzinei, un canal tehnic ce se racordează la rețeaua de apă, electrică, telefonică și canalizare. Stația

se transportă pe roți, ea fiind adaptabilă oricărui loc: în centrul unui oraș unde subsolul este plin de rețele de gaz, apă, electricitate, în zone rurale, unde clienții sunt mai rari, în anumite locuri pentru un timp limitat, ca în cazul vacanțelor. Instalarea stației se face în 48 de ore, iar demontarea ei în 12 ore.

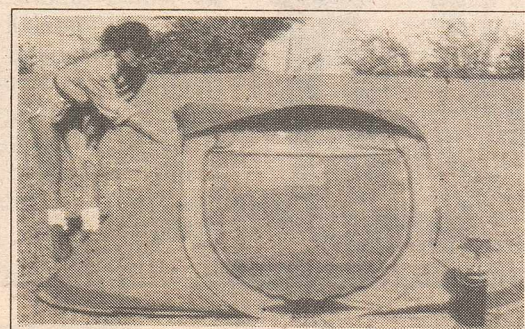
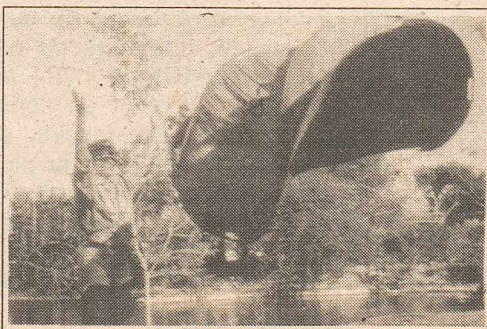

Cort „à la minut”

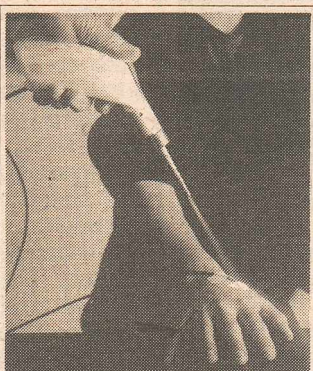
Pop-Tent este un cort care nu se montează ca altele, ci se aruncă... în aer. El cade pe pământ gata de a fi folosit. Armătura acestuia este formată dintr-o structură metalică în formă de opt. Când cortul este aruncat în

sus, armătura se desface și aerul umflă pânza de nailon. După cădere, o ușoară presiune cu mâna face să se întindă complet structura de bază. Câțiva țărâși fixează cortul pe sol.

Frigul ca medicament

Până-n anul 1970 frigul era folosit, în mod empiric, la tratarea unor maladii mărunte. După această dată el intră ca metodă de tratament medical, cunoscută sub denumirea de crioterapie. La început au fost folosite

Durerile încetează într-un minut, datorită frigului

aparate cu azot lichid. Deoarece vaporizarea azotului lichid la minus 140 de grade Celsius poate deveni periculoasă la manipulare, la care se adaugă prețul de cost ridicat, o echipă de cercetători francezi pus la punct un aparat crioterapeutic sigur, autonom, ergonomic și la un preț scăzut. În noul dispozitiv, azotul lichid a fost înlocuit cu gaz carbonic, ce acționează la minus 75 grade Celsius. Pentru a se preveni formarea de dopuri de gheață carbonică, noul

aparat numit Crionic Medical expediază gazul lichid până la o cameră de explozie miniaturizată, în formă de pistol. Orice diferență de temperatură, față de cea stabilită, este semnalizată optic și sonor. Crionic Medical se folosește în calmarea durerilor, prin încetinirea fluxului electric în fibrele nervoase aflate sub piele, în tratarea inflamațiilor cauzate de traumatisme și reumatisme, în stimularea circulației sanguine prin dilatarea și contractarea venelor, precum și în multe alte afecțiuni.

Avion care se

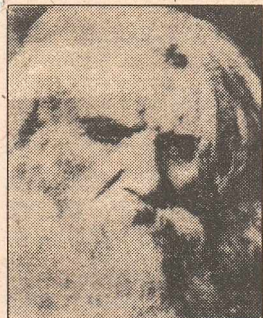
catapultează

Societatea americană Lockheed a creat un avion numit **Aquila** care decolează prin catapultare și este recuperat într-o... plasă. El poate depăși viteza de 200 kilometri pe oră și survola un teritoriu aflat până la 400 de kilometri distanță de baza de lansare, aceasta fiind în funcție de posibilitatea de legătură, pentru a putea fi dirijat, ce variază în funcție de altitudine și de configurația terenului. **Aquila** este echipat cu un ordinator și poate executa misiuni de bruiaj, supraveghere și bombardament. El mai dispune de o cameră de televiziune, un sistem de recepție a imaginilor ce emit căldură, are un dispozitiv de localizare a țintelor prin laser și un radar milimetric. Toate imaginile recepționate sunt transmise instantaneu bazei de lansare.

Pagină realizată de
AUREL DIANU ■

O declarație stupefiantă făcută de astronomul american Edgar Mitchell:

„L-am văzut pe Lună pe acest om!!!”

● Alan Shepard jr. și Edgar Mitchell - doi dintre cei trei astronauți de pe Apollo-14, l-au văzut pe rusul Porfiri Ivanov în regiunea accidentată a craterului Fra Mauro, la circa 25 km nord de pantele acestui crater!

● Întâlnirea a avut loc acum 24 de ani, mai precis la 5 februarie 1971, și a fost dezvăluită abia în anul 1989!

Fără amănunte și... fără comentarii...

Echipajul navei cosmice Apollo-14: Edgar Mitchell - pilotul modulului lunar, Alan Shepard jr. - comandant de bord, și Stuart Roosa - pilotul modulului de comandă

Despre întâlnirile sale cu supranaturalul, de obicei, omul obișnuit este înclinat să păstreze tăcerea. Tocmai de aceea înțelegem perfect atitudinea cosmonautului american Edgar Mitchell după zborul efectuat și alunizarea din februarie 1971 la bordul navei cosmice **Apollo-14** ca pilot al modulului lunar **Antares**.

După cum se știe, la 31 ianuarie 1971, după o amânare de 40 de minute și 2,9 secunde, din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile, s-a dat startul misiunii **Apollo-14**, de la complexul 39 A al cosmodromului **John Kennedy**. După clasică manevră de **injectare** pe orbita translunară, operația de transpoziție pentru formarea ansamblului spațial - care urma să se îndrepte spre Selena - a provocat mari emoții. După ce timp de 2 ore, astronauții s-au străduit zadarnic să cupleze modulul lunar **Antares** de cabina de comandă **Kitty Hawk**, Shepard pune în funcțiune manual sistemul de blocare a celor 12 zăvoare cu ajutorul presiunii de azot.

Pe data de 4 februarie, astronauții au intrat pe o orbită circumlunară eliptică, iar a doua zi membrii expediției **Apollo-14** au alunizat în regiunea accidentată a craterului Fra Mauro, la circa 25 km nord de pantele acestui crater. Din cele 33,5 ore petrecute pe Selena (din care circa 9 ore de ieșire din **Antares**) Shepard și Mitchell au efectuat numeroase observații și fotografieri, au montat aparatura complexului **Alsep**, au recoltat 43

kg de roci, au făcut foraje, excavări și 27 de **minixplozii** înregistrate cu ajutorul a trei captatori fonici.

După terminarea programului îndeplinit pe Lună, au urmat operațiunile de decolare a lui **Antares** și de cuplare cu cabina de comandă, unde Roosa efectuase sarcinile care îi reveneau conform planului. Dar, au apărut unele defecțiuni în timpul cuplării navei cu blocul orbital, cuplarea fiind realizată doar după a șasea încercare.

După amerizarea care a avut loc în ziua de 9 februarie la 1280 km sud de insulele Pago-Pago din arhipelagul Samoa, astronauții fiind recuperați la bordul portavionului **New Orleans** și după redactarea rapoartelor referitoare la îndeplinirea activităților pe durata misiunii, la 26 februarie Edgar Mitchell își dă demisia din detașamentul de cosmonauți, dedicându-se **căutării lui Dumnezeu**, cum au scris la vremea respectivă ziarele. Cu banii proprii a pus bazele Institutului de cercetări noetice din California (nous, în greacă, înseamnă rațiune, inteligență) pentru studierea legăturilor între Cosmos și Om, intuiție și rațiune, corp și suflet, între materie și conștiință.

Iar acum, atenție! Pe timpul uneia din călătoriile efectuate la Moscova, pe unul din birourile celor pe care i-a vizitat, Mitchell a văzut fotografia unui bătrân cu barba căruntă și a întrebat: „Cine este acest om?” „Este Ivanov” - i s-a răspuns. „L-am văzut pe Lună pe

acest om!” - a exclamat Mitchell. După care, pe o fotografie a sa, cosmonautul american a așternut următoarele cuvinte: „Domnului Ivanov, cu mulțumiri pentru salvarea noastră”. Și s-a iscălit!!! Fotografia cu autograf a fost trimisă lui Porfiri Korneevici Ivanov care pe vremea aceea trăia în cătunul Verhni Kondruci, regiunea Vorosilovgrad...

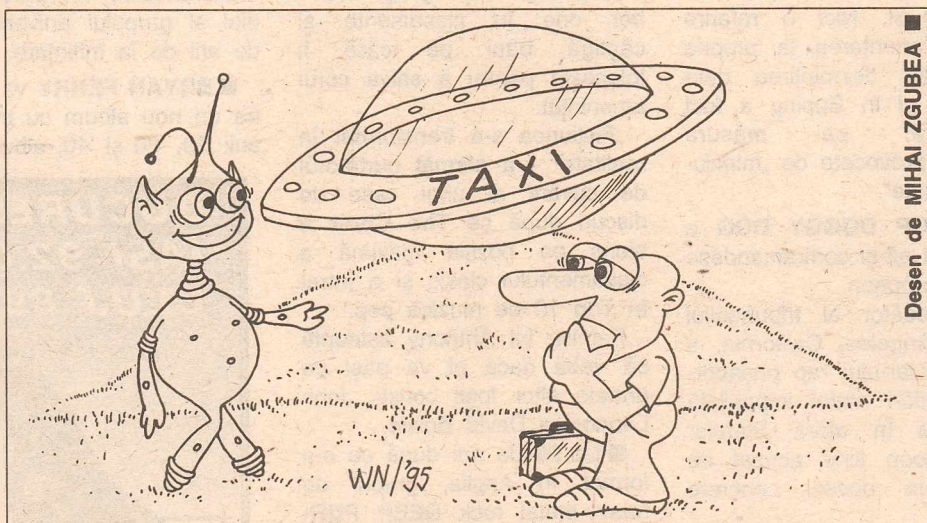
...Într-unul dintre sutele de manuscrise filozofice lăsate de dl Ivanov după moartea sa, există o însemnare referitoare la această **întâmplare**: „...Natura s-a împotrivit prezenței oamenilor pe Lună și a hotărât să-i părăsească, iar eu am rugat-o să-i elibereze” (!?)

Este evident faptul că apariția lui Ivanov pe Lună depășește în prezent limita posibilităților umane, dar oare ne cunoaștem noi posibilitățile în suficientă măsură și, mai departe, se poate oare vorbi de anumite limite ale evoluției a omului? Tsiolkovski scria undeva că „...Pentru omenire, geniul trebuie să reprezinte o normă, iar celelalte stări - abateri de la aceasta. Fiecare om este un unicat, el având o întreaga lume de posibilități nerealizate. El este capabil să descopere și să realizeze posibilitățile sale nelimitate atunci când va crede în ele, când va crede în forța voinței sale, când își va lărgi propria conștiință și își va însuși tainele Cosmosului.”

Alte întâlniri de gradul III

„Poftiți în navă. Facem o plimbare prin Cosmos”

13 septembrie 1989. Centrul științific PROTVINO din regiunea Moscova. Deasupra acestui orașel în jurul orei 22,00 a apărut o farfurie zburătoare! Doamna L., în vârstă de peste 40 de ani, mamă a doi copii, o femeie serioasă, care, în treacăt fie spus, nu a fost niciodată dispusă să asculte **verzi și uscate** (inclusiv istorioare cu OZN-uri), se întorcea acasă. La întretărirea drumului care ducea spre un șantier, unde se înălța o nouă casă, de după o ridicătură i-au apărut în față două femei înalte, de aproximativ 2 metri, îmbrăcate în costume argintii care se mulau perfect pe corp! După aprecierea ei, femeile erau în vârstă de aproximativ 30 de ani. Aveau părul de culoare deschisă, strâns în creștetul capului cu o șepcuță din care ieșeau două antene de mici dimensiuni. Doamna L. a recunoscut că văzându-le n-a avut sentimentul panicii, ci pur și simplu a simțit că s-a întâlnit cu două vechi prietene! La un moment dat, cu o voce pițigăiată, mișcând din buze, una dintre ele, într-o limbă însă corectă (cu puțin efort, după părerea doamnei L.), a invitat-o să le urmeze. După circa 100 de metri, în dreptul stației de transformatoare, staționa o farfurie care avea dimensiuni nu prea mari. La un moment dat, una din laturile obiectului s-a deschis, permițând femeilor să pătrundă în interior. Raza obiectului era

Desen de MIHAI ZGUBEA

de aproximativ 2 m, iar înălțimea de 2,5 m. Baza obiectului era parcă metalică, de aproximativ 1 m, având în partea centrală un luminator cu diametrul de 70-80 cm, cu un capac transparent dintr-un material pe care nu l-a recunoscut. Pe centru, trei **fotolii**, dispuse la o distanță egală unul față de celălalt. Doamna L. a observat că într-unul stătea un bărbat, având în vedere lățimea spatelui. El a tăcut tot timpul și nu s-a întors spre ele.

- „Zboară cu Noi!” - a spus una dintre femei. Doamna L. s-a pierdut și cu o voce stinsă a răspuns că-i este imposibil, având mult de lucru, să

pregătească cina și să verifice lecțiile fiului.

- „Vedeți, am cumpărat și pâine...” Și după câteva secunde de tăcere: „Nu vreți să gustați?”

- „Noi nu mâncăm pâinea voastră - a fost răspunsul dat cu o voce tremurândă și pițigăiată - dar puteți să o gustați pe a **NOASTRĂ**”.

I s-a oferit o bucăică de ceva tare pe care doamna L. a gustat-o, amintin-

du-i de pâinea albă, dar insuficient de dulce.

- „Bine, atunci o să facem doar o mică plimbare” - a răspuns una din femei.

Obiectul și-a luat zborul fără a face nici cel mai mic zgomot. Prin luminator, doamna L. a observat cum se depărtează și se micșorează orașelul PROTVINO. Zborul a durat circa 10 minute. Pe toată durata acestuia, doamna L. a stat în picioare, ținându-se de spătarul unuia din fotolii. Zborul a fost liniștit, fără evenimente. Apoi, doamna L. i-a rugat să se întoarcă acolo de unde au plecat. „Unde locuiți?”

- a fost întrebată. „Într-unul din blocurile de la periferia orașelului PROTVINO”. „La ce etaj?” - „La etajul 13”. - „Bine. O să vă lăsăm în balcon”.

Doamna L. a întrebat: „Dar ce or să spună soțul și băiatul meu!?”. Obiectul a aterizat lângă stația de autobuz. „O să ne mai vedem” - a auzit că i se spune. „Bine, poate voi avea atunci mai mult timp liber și vom zbura mai mult” - a răspuns curajoasa doamnă L. Apoi a ieșit din obiect și, fără să întorcă capul, s-a îndreptat spre casă.

După două ore a hotărât să povestească fiicei cele întâmplate. Este ușor de înțeles reacția acesteia, cu atât mai mult, cu cât niciodată doamna L. nu a vorbit pe această temă. A doua zi soțul a aflat despre acest contact cu reprezentanții unei civilizații extraterestre. Iar el niciodată nu a pus la îndoială seriozitatea și gândirea normală, sănătoasă a soției sale, așa că a ascultat cu toată seriozitatea cele povestite. După încă o zi, doamna L. a avut o criză de rădăcină și pe timpul unei consultații la neuropatolog a recunoscut că a zburat la bordul unui OZN!!! Acesta într-un moment de mare inspirație i-a răspuns că în problema **farfuriilor zburătoare** se pricepe mai bine un psihiatru. După care doamna L. nu a mai schimbat cu nimeni, mult timp, nici o vorbă.

...După două luni cu totul întâmplător s-a aflat că în aceeași zi o altă locuitoare a orașelului PROTVINO, care nu a auzit această stranie întâmplare, când își culca copilul, s-a apropiat de fereastră să tragă storurile și a rămas înmărmurită: din raionul în construcție a decolat un obiect straniu! Femeia a alergat în altă cameră spre a vedea mai bine obiectul, dar era deja târziu, acesta dispăruse!...

Grupaj realizat de **ALECU MARCIUC**

Michael Hutchence, rocker-ul sexy, frontman pentru apreciatul grup australian INXS, are toate motivele să fie fericit: albumul grupului **Best of** este poziționat foarte bine în clasamente, iar el este aproape căsătorit cu unul dintre cele mai fascinante top-modele ale planetei, Helena Christensen. În fine, când nu-și face de cap cu ex-prietenă sa, Kylie Minogue! Complicate iubirile, în general, și tumultuoase, cel puțin ale lui Michael! Sunteți curioși?

The Groupies

„Timp îndelungat - povestește el - am fost devorat de ambiție. Nu toleram nimic din ceea ce mi-ar fi putut împiedica ascensiunea. Nici chiar dragostea...” Și poate că Michael ar fi făcut efortul de a căuta dragostea, dacă gloria nu i-ar fi adus „pe tavă” o mulțime de „groupies” care gravitau inevitabil în jurul rock-star-urilor. „Cum ieșea o fată din camera mea, o alta o înlocuia. Dar m-am schimbat... Acum prefer calitatea, nu cantitatea.”

Iubirile lui MICHAEL HUTCHENCE

Michael și Kylie

Surpriză! La începutul anilor '90, Michael se îndrăgostește de Kylie Minogue, și ea un star, dar al muzicii pop dance. Legătura lor a făcut mult zgomot. Cu ceva timp înainte de a ieși cu ea, declarase că o găsește nălă: „Vocea ei e oribilă!” Dar Kylie are fără îndoială alte calități din moment ce, o dată ce s-au întâlnit, au rămas nedespărțiți. Cei doi îndrăgostiți au închiriat Orient Express-ul pentru a se deplasa la Veneția. „Hobby-ul meu anul acesta este să o corup pe Kylie Minogue!” - declara el atunci.

Subjugat de Helena

O va părăsi pe Kylie pentru frumoșii ochi ai Helenei Christensen, superbul top-model cu ochi turcoaz. Nu e însă primul manechin din viața lui Michael: înainte avusese deja o legătură cu Kristen Zang... o frumoasă de 16 ani!

Fan INXS, Helena asista periodic la concertele lor, până în seara în care l-a întâlnit pe Michael. Subjugat de fizicul și de ochii ei, rămâne paralizat. Ea, la fel. Un adevărat „coup de foudre”!

O pasiune devoratoare

Atenție la furtuni! De mulțor, Prince îi dă târcoale Helenei. Anul trecut, Michael s-a „șifonat” când T.A.F.K.A.P. flirta cu ea sub ochii lui în celebrul local de noapte parizian **Bains**. Cu greu a putut fi oprit să nu-l admonesteze pe micul dar periculosul, se pare, rege al funk-ului, și asta la insistențele prietenilor de a nu se da în spectacol. Însă nici Michael nu e un model de fidelitate: i se pot reproșa câteva aventuri, în iulie '93 a fost chiar văzut

sărutându-se cu Kylie într-un local din Dublin.

Din nou Kylie?

De data aceasta (ca întotdeauna?) Helena l-a iertat. Apoi, anul trecut, când teribilul cuplu intenționa să se stabilească în sudul Franței și să se căsătorească, ea dispare. Iar Michael se reîntoarce la Melbourne și se răcorește alături de Kylie!

Disperată, Helena a luat primul avion spre Australia în încercarea de a salva povestea lor de dragoste. Și poate pentru a plăti cu aceeași monedă, a avut după acest incident legături cu Evan Dando de la Lemonheads și Donovan Leitch jr. de la Nancy Boys.

„Mă înnebunește cu sex-appeal-ul lui!” - declară Helena

„E prima mea relație serioasă - mărturisește ea. Mor după latura sa sexy! Suntem adesea separați, dar cred că să trăiești fără să dorești cu disperare apropierea celui iubit nu are nici un farmec. Și el, un star, Michael nu riscă să fie prea gelos pe Helena. „Viața de rockstar și cea de top-model se completează - își dă el cu părerea. Călătorim amândoi neîncetat, de la New York la Los Angeles, de la Milano la Paris, și ne regăsim în localuri de noapte. M-am temut întotdeauna de căsnicie, dar Helena e sexy, inteligentă și are simțul umorului. Sunt nebun după ea, e femeia cu care m-am simțit cel mai bine. Cât despre Helena, se vede deja înconjurată de copii: „Poate doi cu Michael și doi pe care îi vom adopta din Peru.”

FLASH

RADIO CONTACT

■ Starul din Philadelphia, **ANTONIO BANDERAS**, e pregătit să-și încununeze înfloritoarea carieră în Hollywood participând alături, sau mai degrabă împotriva Madonnei, în filmul **Evita**. El îl va interpreta pe revoluționarul Che Guevara, înfruntând-o pe Eva Peron (Madonna) în acest film.

Madonna a fost cea care a încercat de nenumărate ori să-l contacteze pe Banderas și l-a vizitat de două ori în timpul filmărilor pentru actualul lui film **Two Much**. Directorul Alan Parker este cel care duce tratativele în urma cărora îi vom vedea probabil împreună într-un lung metraj pe Madonna și Antonio.

■ **ROD STEWART** a fost forțat la o ipostază în care poate fi văzut mai rar: furia. Motivul a fost speculația ziariștilor în urma unei afirmații făcute în glumă, a cântărețului, cu ocazia lansării unei casete video de gimnastică a soției sale Rachel Hunt, la un hotel din Cannes. Rod a spus atunci, spiritual, că poate trăi de pe urma consoartei, pentru

că ea are o întreagă carieră în față și că e foarte mândru de realizările ei. Nici o referire însă la renunțarea la propria carieră, iar dezmințirea dată acasă la el în Epping a fost vehementă, pe măsura indignării provocate de „minciunile sfruntate”.

■ **SNOOP DOGGY DOG** a fost nevoit să-și contramandeze turneul european.

Un judecător al tribunalului din Los Angeles, California, a confiscat star-ului rap pașaportul, făcându-i astfel imposibilă deplasarea în afara Statelor Unite, Snoop fiind acuzat de crimă, fără dovezi concrete însă.

Turneul ar fi trebuit să înceapă pe 7 aprilie în Mannheim, Germania, și ar fi trebuit să se termine pe 14 aprilie în Hertogenbosch, Olanda.

■ **ANTHONY WAY**, starul de 12 ani al unui serial englez de televiziune despre un băiat a cărui voce angelică salvează corul unei catedrale de la desființare, a ajuns în fruntea clasamentelor.

Serialul e povestea unui

corist care realizează o piesă best-selling care ajunge numărul unu în clasamente și câștigă bani pe care îi folosește pentru a salva corul amenințat.

„Ficțiunea s-a transformat în realitate” - a afirmat purtătorul de cuvânt al unei case de discuri după ce **The Choir** a ajuns pe poziția maximă a clasamentului clasic și a intrat în Top 10 de muzică pop.

Familia lui Anthony așteaptă să vadă dacă el va pași pe urmele altor foști coriști, John Lennon și David Bowie.

■ La 25 de ani după ce s-a format în Anglia, grupul de heavy-metal rock **DEEP PURPLE** a ajuns să cânte live în India.

„India e o experiență foarte exotica pentru fiecare dintre noi. Muzica indiană a jucat un rol important în dezvoltarea noastră în anii '60 și să ne aflăm în această țară e un prilej de mare emoție pentru noi” - a declarat binecunoscutul vocalist Ian Gillan.

DEEP PURPLE au cântat **Smoke On The Water** și alte piese legendare în Bombay și

New Delhi, concertele încadrându-se în turneul mondial al grupului aniversând 25 de ani de la înființare.

■ **BRYAN FERRY** va înregistra un nou album cu piese din anii '20, '30 și '40, album plani-

ficat după încheierea turneului său Mamouna. Rio de Janeiro, Brazilia, a fost punctul terminus al seriei de concerte, așa că începând cu week-end-ul trecut ni se pregătește ceva... bun.

■ **PHIL COLLINS** are o nouă reședință după ce a părăsit Anglia, și anume în Elveția. Cântărețul, acum în vârstă de 43 de ani, s-a decis la un domiciliu comun cu noua lui iubire Orianne Cevey, 22 de ani, în micuțul sat Hermance, situat la 6 mile de Geneva.

BUCUREȘTI 96,1 FM
IAȘI 92,0 FM
CLUJ 89,8 FM

PLOIEȘTI 92,8 FM
SIBIU 91,8 FM
CONSTANȚA 91,1 FM

Pagină realizată de DOINA ENE ■